

DIARI DE SESSIONS

PARLAMENT DE CATALUNYA
R.31.271

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 13 / III Legislatura / Segon període

Dimecres, 23 de novembre de 1988

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 15

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i onze minuts.

Esmenes a la totalitat al Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per a l'Exercici del 1988 (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 400).

Esmena del G. p. Popular (núm. 1, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P)* (p. 409).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Saura (IC)* (p. 413).

Esmena del G. Mixt (núm. 3, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M)* (p. 417).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 4, de retorn)

Torn a favor : *H. Sr. Hortalà (ERC)* (p. 422).

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i cinc minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i vuit minuts.

Esmena de l'I. Sr. Carnicer, juntament amb altres quatre diputats del G. Socialista (núm. 5, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 426).

Esmena del G. Socialista (núm. 6, de retorn)

Torn a favor : *H. Sr. Arnet (S)* (p. 430).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 434).

L'H. Sr. Hortalà (ERC) intervé per contradiccions (p. 445).

Votació conjunta (esmenes núms. 1, 2, 3, 4, 5 i 6) : *rebutjades per 58 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 446).*

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre la publicitat de les adjudicacions dels contractes d'obra

Formulació : *I. Sr. Latorre (M) (p. 446).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 446).*

Repregunta : *I. Sr. Latorre (M) (p. 446).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 446).*

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 446) i l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 446).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'accés dels vianants a l'Hospital de Bellvitge a través de l'autovia de Castelldefels

Formulació : *I. Sra. Ferran (S) (p. 447).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 447).*

Repregunta : *I. Sra. Ferran (S) (p. 447).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 447).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la carretera C-1313, entre Organyà i els Hostalets de Tost

Formulació : *I. Sr. Ganyet (S) (p. 447).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 448).*

Rèplica : *I. Sr. Ganyet (S) (p. 448).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 448).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les inversions del Departament de Cultura en les diverses comarques de Catalunya

Formulació : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 448).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 449).*

Rèplica : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 449).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 449).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les persones que van acompanyar el M. H. Sr. President de la Generalitat en el seu viatge a l'Uruguai i al Brasil

Formulació : *I. Sr. Latorre (M) (p. 449).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 449).*

Preguntes al Consell Executiu sobre la compatibilitat del càrrec del Director General de Serveis Comunitaris amb l'exercici privat de tècnic en activitats urbanístiques, sobre el càrrec que ocupa el Sr. Ferran Llovet i Pérez a l'empresa ADIGSA, sobre els càrrecs ocupats pel Director General de Serveis Comunitaris a l'empresa ADIGSA, i sobre el càrrec que ocupa el Sr. Joan Camps i Casanovas a l'empresa ADIGSA

Formulació : *I. Sr. Clofent (S) (p. 450).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 450).*

Rèplica : *I. Sr. Clofent (S) (p. 451).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 451).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la festa laboral del dia 8 de desembre

Formulació : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 451).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 451).*

Rèplica : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 451).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 452).*

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la circulació per la carretera BP-1417, de Gràcia a Manresa

Formulació : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 452).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 452).*

Repregunta : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 452).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 453).*

Pregunta al Consell Executiu sobre unes manifestacions fetes per l'H. Sr. Conseller de Benestar Social

Formulació : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 453).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 453).*

Rèplica : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 453).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 453).*

Presa en consideració de la Proposició de Llei Reguladora del Finançament del Fons de Solidaritat per a l'Electrificació Rural de Catalunya (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Casanovas (ERC) (p. 454).*

Posició dels grups : *I. Sra. Montserrat (P) (p. 455), I. Sr. Sánchez Ramos (IC) (p. 455), I. Sr. Roma (S) (p. 455) i I. Sr. Parera (CiU) (p. 456).*

Votació : *rebutjada per 42 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 457).*

Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei Orgànica de Creació de la Província de Catalunya (Punt tercer de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Saura (IC) n'anuncia la retirada (p. 457).

Proposta de Constitució d'una Comissió Permanent de Legislatura per la Igualtat Home-Dona (Punt quart de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 457).

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 15

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i per l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

Ordre del dia

1. *Debat i votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per a l'exercici del 1989.*

2. *Presa en consideració de la Proposició de Llei Reguladora del Finançament dels Fons de Solidaritat per a l'Electrificació Rural de Catalunya.*

3. *Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei Orgànica de Creació de la Província de Catalunya.*

4. *Proposta de Constitució d'una Comissió Permanent de Legislatura per la Igualtat Home-Dona.*

5. *Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi del PENTA.*

6. *Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi de les Bosses de Pobresa.*

7. *Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política d'endegament, condicionament i conservació de lleres públiques.*

8. *Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la xarxa hidrològica de Catalunya.*

9. *Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política de prevenció de catàstrofes naturals produïdes per aiguats.*

10. *Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la problemàtica de les riures a Catalunya.*

11. *Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana en el món rural.*

12. *Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 137/II del Parlament de Catalunya, sobre els Maltractaments Infligits als Menors.*

13. *Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 137/II del Parlament de Catalunya, sobre els Maltractaments Infligits als Menors.*

14. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció turística de Catalunya.*

15. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ordenació, regulació i control de l'oferta turística de Catalunya.*

16. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política de recerca de la Generalitat en l'àmbit de la seva competència.*

17. *Interpellació al Consell Executiu sobre la droga.*

18. *Interpellació al Consell Executiu sobre la concertació social.*

19. *Interpellació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la indústria tèxtil catalana.*

20. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de circumvallació en les grans àrees urbanes.*

21. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de l'EAJA.*

22. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de l'INCASOL.*

Preguntes.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega aquesta Presidència que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, s'anuncia que les preguntes se substantiaran avui mateix, a dos quarts de cinc de la tarda, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament.

I dit això, podem passar al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per a l'Exercici de 1989. S'informa els membres de la Cambra que les esmenes han estat publicades en el *Butlletí* número 22. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa legislativa? Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Trias i Fargas.

Esmenes a la totalitat al Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per a l'Exercici del 1989

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Ramon Trias Fargas) : Senyor President, tinc la satisfacció de tornar a ocupar aquesta tribuna, després d'uns anys d'absència. Vaig ser al començament en el primer Govern de la Generalitat estatutari —o sigui, amb Parlament—, del President Pujol, Conseller d'Economia i Finances, i he tingut la satisfacció que el Molt Honorable President em reiterés la seva confiança i em permetés estar de nou aquí presentant uns pressupostos de la Generalitat.

Jo voldria recordar —encara que potser no calgui, però sí que m'agradaria precisar-ho— que jo considero que els pressupostos són una peça fonamental de la política democràtica; els pressupostos són l'expressió xifrada del programa de govern, del partit que ocupa el govern, i sobretot són una manera d'ordenar el pensament, les activitats, les decisions i els objectius de tota societat complexa, com solen ser les societats democràtiques, i, per tant, és una peça d'ordre jurídic i polític essencial. Normalment, els Pressupostos surten enriquits del debat parlamentari —jo sempre deia, i dic, que en l'experiència personal que vaig tenir de tres anys, els Pressupostos van sortir millorats d'aquesta Cambra. Ja sabem que el Pressupost expressa la línia política de l'equip de govern i del partit o partits que li donen suport, però sabem també que cent trenta-cinc diputats, cent trenta-cinc persones expertes, en contacte amb el país, coneixedores de les necessitats i dels desitjos del poble que representen, són cent trenta-cinc opinions vàlides, interessants, que solen enriquir el que pot presentar el Govern. Jo, en aquest sentit, haig de dir que tota esmena que es vagi presen-

tant en el curs del debat pressupostari serà vista —per mi i pel Govern del qual participo— amb el màxim interès.

Voldria recordar, de tota manera, que la llibertat de fer pressupostos no és tan completa com potser es podria pensar; tots sabem que la política és la prioritització de les necessitats i dels serveis públics, etcètera, però la llibertat de fer-ho, de prioritzar, no és tan ampla com de vegades se sol pensar, i s'atribueixen als que porten la iniciativa legislativa, o sigui al Govern, unes possibilitats que no sempre té del tot, i, per tant, se li diu i se li fa el retret: «Vostès no prioritzen prou, vostès no canvien de política, fan o deixen de fer». Bé, això pot ser cert, però s'ha de tenir en compte que aquesta llibertat de prioritzar no és una llibertat completa, ni de bon tros.

Els Pressupostos moderns de tot país modern funcionen pel que se'n diu la via incremental. El més difícil són els primers pressupostos, que comencen a assenyalar, doncs, uns esquemes que corresponen a la societat en la qual es mouen, i a partir d'aquell moment les variacions es van produint sobre la base de pressupostos anteriors, augmentant les partides en uns casos, disminuint-les en uns altres, i, certament, també creant-ne de noves i suprimint-ne algunes, però els pressupostos es van succeint i els uns són, com a mínim, parents dels altres, i no es pot dir aquest argument, que se sent molt: «Són continuistes». Bé, aquí hi ha un aspecte polític que, si resulta que uns pressupostos han representat una política que ha dut a la victòria a un partit, també el partit no té per què deixar de ser continuista, perquè si el poble ha demostrat que vota allò, doncs, és natural que li continuem donant això. Però, des d'un punt de vista tècnic i a part de la política, el fet és que fer pressupostos totalment nous perquè volem fugir del retret del continuisme, simplement, no és possible.

I amb aquestes primeres observacions, jo voldria recordar que aquests són els desens pressupostos que presentem. Els primers —que vaig tenir l'honor de presentar-los jo— van ser uns pressupostos que ens van permetre aquest desdibuix de la nostra política, aquest perfil polític propi amb llibertat, perquè no hi havia precedents, però ara sí que n'hi ha, n'hi ha hagut nou, de precedents, i aquest és el desè, i per tant, tot això difícilment es pot ignorar.

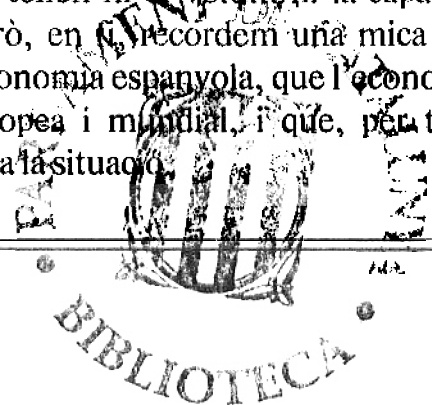
Per altra banda, hi ha un tema que a mi em sembla que l'hem de tenir present: nosaltres hem de ser realistes. Catalunya viu —i el seu autogovern viu— de la il·lusió, de l'entusiasme, de l'amor patriòtic que tots tenim, i això és legítim, i és positiu, i és constructiu, i crec que això ens portarà, doncs, a resultats importants a mesura que passa el temps. Però, de tota manera, hem de saber quines són les realitats en les quals ens movem, almenys en aquest moment. I, llavors, convindria dir: És que nosaltres tenim realment una autonomia d'ingressos i una autonomia de despeses prou important per poder dir que aquests pressupostos són l'expressió lliure —lliure amb aquestes limitacions que he dit fa un moment, però en definitiva lliure—, per poder doncs, expressar clarament i obertament i de forma molt independent les nostres preferències? Jo sento dir que em sembla que això no és així, que crec que tenim encara poca autonomia d'ingressos i, encara menys, autonomia de despesa. I que consti que ara no parlo del volum, de si tenim prou finançament o no: parlo de si tenim prou discrecionalitat per administrar els recursos, siguin quins siguin els que tenim al nostre abast.

Jo els voldria dir que nosaltres tenim una sèrie de partides, de recursos, d'ingressos que són incondicionats, que vol dir que vénen lliures, que no són finalistes, que no estan predeterminats per la legislació, ni per l'Estatut, ni pels tractes amb l'Administració central. I aquestes partides, aquests ingressos incondicionats, són: tributs cedits, 97.105 milions en els Pressupostos de l'any 89; el percentatge de participació en els ingressos de l'Estat, 143.518 milions; els tributs propis de la Generalitat, que pugen 14.886 milions; els ingressos de jocs i apostes, 6.000 milions; altres ingressos corrents, 10.647 milions. O sigui, total d'ingressos jurídicament incondicionats i, per així dir, de lliure disposició a l'hora de fer el Pressupost, 272.156 milions, o sigui el 33,4% del total. Aquí, hi hauríem d'afegir, com a incondicionats també, el producte del deute —és a dir: l'endeutament no ens ve determinat ni condicionat des d'un punt de vista jurídic.

Per la seva part, per la part contrària, per així dir, el finançament jurídicament condicionat el que no podem disposar-ne lliurement, puja 512.527 milions de pessetes, o sigui el 62,9%, amb unes partides principals que tots vostès més o menys coneixen: els fons de la Seguretat Social —278.000 milions—, el Fons de Compensació Interterritorial —23.000—, el FEDER —7.000—, el fons dels ministeris per a subvencions i la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat —partida important, 131.000 milions, que és una partida que distorsiona molt l'anàlisi que es faci dels Pressupostos de la Generalitat, perquè en realitat és una partida en que rebem uns diners de l'Administració central per lliurar als ajuntaments, bàsicament, amb xifres determinades i que fan un trànsit breu per la Generalitat, però que realment no l'integren tècnicament, perquè són als seus pressupostos, però, en canvi, a l'hora de fer estadístiques i de dir que si hem augmentat el Pressupost, que si són molts diners, que si en són pocs tothom ho esgrimeix, però és una partida aquesta que realment no hauria de formar part dels Pressupostos.

O sigui que, en definitiva, el 62,9% del total ens ve condicionat. Però, a més, hi ha una sèrie de partides que no estan condicionades jurídicament, és a dir que no ens és obligat orientar la despesa d'una manera o d'una altra, però que, de fet, són partides que realment nosaltres no les podem alterar substancialment. Per exemple, 23.918 milions en matèria de funcionament de les universitats i 93.758 milions en matèria de sou dels mestres: són xifres que difícilment nosaltres les podem alterar. I, llavors, quedarien de lliure disposició —en el finançament, i també, sobretot, en la despesa—, un 19% del total del Pressupost, és a dir 154.480 milions de pessetes. Això és el que crec que tècnicament mereix el nom de Pressupost, com a expressió xifrada d'una voluntat política, de lliure disposició i sense més conseqüències que l'aprovació o el rebuig del poble: 154.480 milions; són molts diners, són un precedent, seran més, certament, però siguem realistes i sapiguem on som.

Aquí voldria dir que, en aquesta línia de condicionants dels nostres pressupostos, convindria fer referència al marc internacional. Una referència potser més estètica que de fons, perquè els nostres pressupostos no tenen ni el volum ni la capacitat d'influir en l'economia, però, en què recordem una mica que nosaltres ens movem en l'economia espanyola, que l'economia espanyola es mou en l'europea i mundial, i que, per tant, doncs, això també condiciona la situació.

Diguem, per començar, recordem, per començar, que avui dia l'economia del món, que tant ha influït —i ha estat reconegut pels ministres de Madrid i per tots els tècnics— sobre la bona marxa que està tenint l'economia espanyola, i especialment la catalana, l'economia mundial depèn de l'economia dels Estats Units. I l'economia dels Estats Units està fortament influïda, i influïda d'una manera dràsticament diferent, en teoria i en pràctica, del que era la política i l'economia dels anys immediatament posteriors a l'última Guerra Mundial, pel que s'anomena la «política Reagan» —o el «Reaganomics», que diuen els americans—, i que, en definitiva i resumint molt, és un canvi d'enfocament que passa de la política macroeconòmica keynesiana, d'influir sobre la demanda, cap al que en podríem dir polítiques d'oferta, microeconòmiques, que influeixen sobre les condicions de producció i els costos de producció de les empreses. I, llavors, això canvia radicalment i en la pràctica es tradueix en la política de dir: els impostos, que als Estats Units eren uns impostos importants i seriosos —sobretot, per donar un exemple, en matèria d'impost sobre la renda—, queden reduïts a dues tarifes —un 15% per una banda i una altra tarifa del 28%—, i tota la resta, que abans s'acostava al 80%, queda suprimit. Teoria d'aquesta actitud? L'alliberament de les forces d'economia privada, d'iniciativa, de creativitat de l'home són tan grosses que, si se li treu el dogall fiscal, les bases creixeran, perquè hi haurà molts més negocis, moltes més activitats, i amb unes tarifes més baixes, però amb unes bases més altes, tindrem el finançament adequat, per a les necessitats del pressupost nord-americà.

Bé, això ha tingut una part de veritat. Realment l'economia americana ha anat bé, ha crescut, ha millorat, està endavant, l'atur baixa, la inflació es frena, el creixement del producte és alt. Però el que no s'ha aconseguit és que el dèficit de l'Estat, pogués realment pagar-se amb aquestes tarifes més baixes. I ara tenim un dèficit pressupostari a gran escala, que està instal·lat als Estats Units, perquè el Reagan així ho volia, i perquè el President Bush ja ha dit que la primera cosa que ell no farà, i que en fa una qüestió de gabinet polític, és augmentar impostos. Llavors ens trobem que aquest dèficit continua, vigent. Què passa amb aquest dèficit? Amb aquest dèficit, el que passa és que els Estats Units, per finançar-se, necessiten les inversions, els préstecs, les ajudes financeres del món. I això, fins ara, ha funcionat, fins ara ha funcionat. Què vol dir que ha funcionat? Han trobat diners suficients per finançar-se els dèficits a uns tipus d'interès raonables, perquè si els tipus d'interès fossin massa alts degollarien el progrés econòmic de l'economia de les empreses nord-americanes i tindríem una crisi, i per ara funcionant finançant el dèficit a base de préstecs mundials, de particulars, d'empreses, de governs, etcètera, a un preu assequible perquè no s'encalli l'economia nord-americana. Però, de tota manera, això té dos costos: el primer és que la situació és inestable —perquè fins quan durarà que tot el món financii el dèficit nord-americà?—, i, en segon lloc, que, de tota manera, per finançar amb diners, diguéssim, d'arreu del món, aquest dèficit, s'ha d'entrar en unes negociacions constants, i en unes vacil·lacions del dòlar, que puja, que baixa i que, en fi, els grans països industrials, acords del Louvre, acords de l'hotel Plaza, etcètera, intenten constantment negociar una certa estabilitat del dòlar, perquè sense aquesta estabilitat els altres països van molt malament, perquè si baixa el

dòlar, afecta les exportacions d'aquests altres països, i al revés amb les importacions, etcètera. Situació, doncs, de moment acceptable, però també una situació inestable.

Bé, aquesta situació ha tingut conseqüències, també, a Espanya. Nosaltres tenim les nostres autoritats monetàries, que han discrepat de les nostres autoritats fiscals. La nostra autoritat monetària diu que l'economia espanyola presenta rebrots constants d'inflació; que la nostra economia està presentant un dèficit de comerç exterior per compte corrent que és important; que la pressió fiscal, certament dura i desorbitada, representa un augment dels costos, i que, per tant, doncs, s'ha de mirar de disminuir el dèficit pressupostari, no a través d'augmentar els impostos, sinó de disminuir la despesa. Els fiscalistes diuen: «Bé, tot això..., sí, potser sí, més endavant. De moment, el país té un dèficit crònic, acumulat d'anys passats, d'infraestructures; la pressió fiscal ha d'augmentar perquè puguem atendre aquestes infraestructures, i, en definitiva, si nosaltres perjudiquem una mica la demanda, crear pressions inflacionàries, això tampoc és tan dolent.»

Bé, això és una mica esquemàticament el que està plantejat. Llavors, francament, abans d'entrar a matisar tots aquests temes, jo, redactant i preparant el discurs, m'adono d'una cosa: ni tenim volum de pressupost per poder influir sobre la inflació; ni tenim capacitat tributària per influir sobre la pressió fiscal; ni tenim tampoc autoritat de política monetària per poder tocar interessos ni per poder tocar el mercat del diner. Bé, llavors, jo dic: «Home!, potser que no fem perdre el temps al Parlament; li explicarem això perquè vegi que depenem de moltes coses, però tampoc entrem més a fons en un debat que potser obriria fronts nous, sense que tingués operativitat pràctica.»

Jo, el que sí que els voldria dir és que els economistes, els teòrics, els entesos, estan dividits en tres grups, en aquest moment. Uns —els optimistes— creuen que la cooperació internacional de control de les oscil·lacions del dòlar ha estat eficaç, que les coses van bastant bé, que la recuperació política del producte interior brut nord-americà i dels països industrials va pujant, que això vol dir que estan d'acord les potències econòmiques del món, i que, per tant, un futur optimista és possible, i, a més, pot ser permanent, i no ens n'hem de preocupar massa.

Uns altres diuen que no hi ha tal cooperació internacional: hi ha una situació inestable, el dèficit fiscal d'Estats Units s'anirà fent gros, el dèficit fiscal i el dèficit comercial exterior —que ara s'ha millorat una mica—, al final tornarà a empitjorar, el dòlar quedarà sobrevalorat, haurem de recollir diners per pagar el dèficit, augmentant els interessos del capital, i, llavors, això frenarà l'economia nord-americana, i tenim en portes una crisi.

I, després, hi ha un tercer grup, que és més o menys numèricament igual i en matèria de prestigi també, que diu: «Home, ni una cosa ni una altra.» Després de la *debacle* de les borses l'any passat, doncs, efectivament, el món ha superat el tema, però l'ha superat deixant, doncs, ferides que disminuiran el creixement mundial del comerç i del PIB dels principals països, i, per tant, no tindrem crisi, però tindrem un creixement, una prosperitat, diguéssim, mitigada, una prosperitat no tan forta com cabia esperar.

Llavors, això ens demostra, senzillament, una cosa, i és que si agafem tots els economistes alhora, sempre tenen raó. El

problema és que n'has de triar un, d'aquests tres grups, i llavors dius : «Estic igual que abans. No sé on van, no m'aclareixen res... Uns, que anem molt bé; uns, que anem molt malament, i uns que ni bé ni malament», i això no soluciona la cosa. Per tant, no puc menys que recordar el que em fa l'efecte que aquí, no fa massa temps, en aquesta sala, es va dir que..., home, si es va parlar que si convenia si el Ministre d'Economia i Finances fos un economista o no. Suposo que també es devia pensar que el Ministre de Sanitat havia de ser metge o no.

Bé, això és un debat del qual ja s'ha parlat, i que és antic. Jo voldria recordar a les senyores i els senyors diputats que un dels ministres més importants d'Hisenda —que després va ser Primer Ministre d'Anglaterra—, que és un home que va estructurar la hisenda moderna, era el senyor Gladstone, i el senyor Gladstone era, de professió, un llicenciat en llengües clàssiques, i, la primera idea d'economia teòrica, la va tenir quan va entrar en la política. Va ser un gran ministre. Però també n'hi ha d'altres que són exactament a l'inrevés. El senyor Dalton, un ministre socialista —el senyor Gladstone era un ministre liberal—, un ministre socialista que tenia tots els títols acadèmics, que era economista de professió, que havia escrit molts llibres, i que també va ser un bon ministre. Llavors, dius : Home, doncs quin és el criteri? Sense el títol es pot ser un bon ministre? Amb el títol, també es pot ser un bon ministre. I no dic el que s'ha de fer per ser un mal ministre, però, de tota manera, el que està clar és que el que ha de ser un Conseller o un ministre és un home realista, un home que tingui contacte amb les realitats de la vida, i, sentint-ho molt... Home!, si a més pot tenir una cultura, que la tingui; però la part professional hi donen els seus col·laboradors i la gent que treballa amb ell, perquè res del que els estic dient —no s'enganyin— no és producte exclusiu meu; aquí al darrere hi ha un equip de gent que m'ajuda, i que m'ajuda bé, i, per tant, jo me'n refio, hi compto, i ells em penso que també compten amb mi, i així és com fem un equip que pot fer coses.

En això del realisme —si em permeten que els faci un petit acudit—, diu que els economistes són una gent tan deslligada de la realitat —per això que jo dic que convé que...— que, quan els demanes el número del seu telèfon, del telèfon de casa seva, doncs et contesten, et donen un número que resulta d'una mitjana estadística ponderada de tots els telèfons de Barcelona (*rialles*), i, si Déu ho vol, l'encertaràs, però tampoc és segur. Llavors, amb això, jo voldria passar ara ja directament al que són els Pressupostos, i comencem pels ingressos, perquè quan vam començar a parlar d'aquests Pressupostos, és clar, el primer que se'm va plantejar, el primer que esperaven els meus companys, abans, fins i tot, de parlar de prioritzacions : «Amb quins diners comptem? Quants diners tenim?», i, llavors, vam fer una anàlisi de possibles augments dels ingressos que té la Generalitat. Vam veure que els impostos directes produiran —això són estimacions; sempre els ingressos d'un pressupost són estimacions que poden falla. Nosaltres hem estimat que els impostos directes produiran 20.835 milions, o sigui, un 28,6% més que l'any passat. Bé, això s'ha estimat..., per què ho hem estimat? Doncs, perquè hem vist un ritme de recaptació, que va creixent en el curs d'aquest any, que és un fet, que ja no són fantasies, i, bé, veiem que els immobles s'han revaloritzat i que això dóna rendibilitat a l'hora de l'impost de successions, etcètera. Hem fet el que se'n podria dir unes estimacions in-

telligentes i, a més, basades en la pràctica.

Els impostos indirectes, hem pensat que ens rendiran 63.075 milions, o sigui, un 35,9 més que al 88. Això vol dir, entre altres coses, que alguna acusació que se'ns fa que, els nostres impostos, nosaltres els tractem amb una benevolència especial..., no és certa. Creixem, en la recaptació dels nostres impostos, més que la mitjana espanyola; però, això sí, el que no volem i el que no consentirem és que hi hagi un greuge comparatiu dels nostres impostos contra els catalans. Tota la solidaritat que vulgueu, tota la recaptació que faci falta, però els catalans no seran de pitjor condició fiscal que la resta del país. No ha de ser car, especialment car, diferentment car estar a Catalunya i viure a Catalunya que en qualsevol altre lloc d'Espanya.

Les taxes, 28.081 milions; un increment del 15%. Les transferències corrents, essencials, les de l'Estat i totes les que corresponen, pugen 532.831 milions, o sigui, un 20,3% més que aquest any. En un 99% procedeixen dels Pressupostos de l'Estat, de manera que aquí no hem hagut d'inventar res; hem donat la xifra, hem calculat el que els Pressupostos de l'Estat diuen que hem de rebre. I, després, els ingressos de transferències de capital, que, en realitat, a través del Fons de Compensació Interterritorial i del FEDER, que li va a remolc, i que li és annex d'una manera vinculant, jurídica, doncs, també tenim un augment del 69,5% per arribar l'any 89 a un total de 38.911 milions.

I, finalment, l'endeutament que se situa, com s'ha dit a la premsa aquests dies, a 30.000 milions aquest any, amb un augment del 100%, perquè l'any passat van ser 15.000 milions.

Sobre això de l'endeutament, jo voldria que els senyors diputats i les senyores diputades tinguessin present que ara parlem dels ingressos; per tant, ens endeutarem de 30.000 milions. Però quan parlem de les despeses, direm que ens desendeutarem d'una sèrie de milions; per tant, aquesta és una partida que, com que n'haurem de parlar amb detall, perquè veig que la gent en parla molt, i la premsa i tots plegats, a mi em fa l'efecte que convé tenir les idees clares. El deute, per una banda, vol dir ingressar uns diners i endeutar-se —que és quan fem emissions o demanem els diners a les institucions—, i un altre aspecte és quan ens desendeutem, perquè paguem amortitzacions. Les primeres partides estan en els ingressos i les segones estan en les despeses.

Bé, jo voldria dir que amb aquestes xifres, si res no falla, podrem finançar els 814.683 milions de pessetes que importen els nostres Pressupostos per a l'any 89. Jo, sobre aquest tema dels ingressos, voldria fer algunes consideracions, a part, doncs, d'aquestes xifres..., que es fa pesat dir-los tantes xifres, ja ho comprenc, però, és clar, és que l'argumentació, si no està basada en una estructura clara de fets numèrics, es fa poc comprensible.

En primer lloc, crec que hem de dir una cosa sobre la qual jo després tornaré, encara que crec que no necessàriament ha de ser objecte d'aquest discurs, però és inevitable parlar-ne, i és que els nostres ingressos són els que no ens permeten afrontar les necessitats dels nostres Pressupostos. Els nostres Pressupostos són uns pressupostos que, amb tots els seus defectes —què no té defectes en aquesta vida?—, volen atendre les necessitats del país, i el país, realment, doncs, necessita més del que aquests Pressupostos li poden donar, i, com que això depèn dels ingressos i aquests depenen de les valoracions,

doncs arriba un moment que hem d'admetre que per aquí hi ha un dèficit. I ara voldria que tothom digués : «Ja hi som, el victimisme». Home, jo després els parlaré amb un cert realisme que hi ha coses en aquesta vida que no són de victimisme. És a dir, si dos i dos fan quatre, doncs això no és victimisme, és una suma; de manera que hem de mirar que aquestes coses les puguem enfocar d'una manera desapassionada, poc emocional. De passió, n'hi hem de posar, perquè tot el que afecta Catalunya mereix passió, i, a més, està molt bé que ens hi apassionem, però hi ha moments en què, la cosa emocional, l'hem de mirar d'aparcar una mica.

Bé, però ara, abans d'entrar en aquests temes, permetin-me que els digui, que els faci unes consideracions més generals. En primer lloc, hi ha un tema que es menciona molt, que és la corresponsabilització fiscal. Això és una cosa que agrada molt, que se'n parla cada dia; és clar, els senyors del Govern no posen impostos, només gasten, i això els dona uns avantatges, i, en canvi, el sofert Govern de Madrid posa impostos, i, és clar, això, llavors, es nota a l'hora de les eleccions.

Bé, jo voldria dir que em penso que el President de la Generalitat —per altra banda, ja ho ha dit en diferents ocasions, i jo també ho dic en aquest moment— ha dit que, d'això, en podem parlar, amb una condició : que, si hem de corresponsabilitzar-nos de la fiscalitat, ens hem de corresponsabilitzar en el cobrament del producte de la fiscalitat, perquè assumir responsabilitats i que els diners se'n vagin, em sembla un pessim negoci. Si volem parlar de corresponsabilització, parlem també de com es reparteixen els diners, i llavors conforme!, llavors en aquesta cosa hi podem estar més o menys d'acord, però se'n pot parlar.

Per altra banda, ja ho he dit abans, tornaré a parlar del deute. I a més, no solament parlaré del deute tal com ho tenia pensat fa cinc o sis dies, sinó que avui no m'he pogut estar de llegir la premsa —perquè jo, sempre que haig de fer un discurs important, procuro no llegir la premsa, però avui he tingut un moment de debilitat i me l'he llegida, i en fer això, vostès pagaran la penitència, perquè tinc un full més. Hauran d'estar així una estona més mentre jo els llegeixo el que m'ha suggerit la premsa.

De moment, el que deia abans és el següent, sobre el deute; ja ho hem dit : en primer lloc, 30.000 milions de deute brut, que és l'ingrés. Amortitzarem l'any 89 8.047 milions de deute; l'endeutament net serà de 21.953 milions de pessetes. Aquesta xifra de 30.000 milions, l'endeutament nou brut, representa el 0,38 del PIB català l'any 89. I, en canvi, crec que es pot dir —encara que a Madrid les dades que tenim són sobre dèficit, perquè com que Madrid té aquest instrument tan i tan important, del Banc d'Espanya, no saps mai si haurà de fer emissió de deute, i que jo haig de reconèixer que fan una política ortodoxa, una política realment de finançar-se amb l'emissió de deute i no amb emissió de paper moneda—, de tota manera, és una mica més difícil de calcular exactament les coses, però sí que els puc dir que el dèficit brut de l'Estat espanyol serà del 4,5 del PIB l'any 89. De manera que el 0,38, nosaltres, el nostre PIB, el 4,5 del PIB d'Espanya a l'Administració central.

També, si comparem l'endeutament brut de Catalunya i d'Espanya amb les seves respectives despeses pressupostàries totals, ens assabentarem que el primer, el de Catalunya és gairebé el 3,7% de la nostra despesa —ara no parlo del PIB,

parlo de la despesa dels nostres pressupostos—, el 3,7. I en canvi, la despesa, l'endeutament, el dèficit de l'Estat és el 17,8% de la despesa de l'Estat l'any 89. De manera que estem 3,7 per un cantó, 17,8 per l'altre cantó.

Per altra banda, jo també he volgut veure què feien els nostres companys d'autonomia a les altres comunitats autònomes. I, llavors, em trobo que Andalusia s'endeutarà de 65.000 milions de pessetes; no 30.000, 65.000 milions, i Madrid 56.000 milions; no 30, sinó 56.000 milions. A més, Castella-Lleó, amb un pressupost molt més petit que el nostre, s'endeutarà aproximadament de 30.000 milions de pessetes, i Galícia, amb un pressupost d'un terç del de Catalunya, s'endeutarà de 26.000 milions de pessetes. De manera que, en relació amb el PIB, estem molt millor que ho pot estar l'Estat espanyol. En relació amb el deute comparat amb els pressupostos, estem molt millor que l'Estat, i en relació amb les quatre o cinc comunitats autònomes que els he citat, també estem, crec jo, millor.

De tota manera —i ara anem un moment al que deien els diaris d'aquest matí—, aquest matí es parlava de l'endeutament total de la Generalitat i que això era molt preocupant, i que anàvem malament, i que, en fi..., jo els vull dir que no sé si anem bé o malament; jo crec que anem bé, però, de tota manera, jo els donaré xifres i vostès mateixos diran el que creguin convenient, o pensaran el que creguin convenient. Nosaltres, a llarg, o sigui, a més d'un any—, tenim un deute —final d'any, tot això passarà a final d'any, una major part està ja realitzada; algunes coses es realitzaran segons pressupostos en el curs de l'any 89. A final de l'any 89, nosaltres tindrem un deute autoritzat —autoritzat— de 265.506 milions de pessetes, i nosaltres formalitzarem —perquè una cosa és estar autoritzat a fer una cosa i l'altra és realment fer-la— 247.309 milions, i en aquest mateix temps amortitzarem 46.217 milions i, per tant, al final, tindrem 201.092 milions de deute viu a termini d'any i més. Això és una cosa que convé saber, perquè el senyor Obiols aquest matí —el que diuen els diaris—, parla d'un deute total de 240.000 milions. No, senyor Obiols : són 265.000 milions el que deurem, no 240. I el senyor Obiols també ens parla d'un deute de 34.000 milions a curt, a menys d'un any. Tampoc, senyor Obiols : són 36.250. Jo li agraeixo molt l'esforç de disminuir la imatge que devem molts diners, però estic content de poder-li dir que devem més del que vostè diu. (*Remor de veus.*) Molt bé. Fins aquí, conforme, sap?, però, escolti, ara ve la segona part; ara ve la segona part.

Per tant, devem 237.342, comptant llarg i curt, i permetin-me, doncs, que faci les següents consideracions : primera, quin criteri tenim per saber fins on arriba l'endeutament? Jo no en conec més que un, que és l'article 14, apartat 2, de la LOFCA, i aquest article diu que les comunitats autònomes es podran endeutar fins al punt que la seva càrrega financera —o sigui, interessos i amortitzacions— arribi al 25% dels seus ingressos corrents; no dels ingressos de capital, no del deute, sinó dels seus ingressos corrents; llavors, si nosaltres agafem la Llei, veurem que tenim 744.822 —l'any 89— milions d'ingressos corrents, i 29.432 milions de càrrega financera; per tant, tenim una càrrega financera del 4% dels nostres ingressos corrents, quan la Llei ens autoritza una càrrega fins al 25%. De manera que, a pesar que ja ha vist vostè que jo li he augmentat les seves estimacions, els percentatges encara parlen molt bé a favor de la nostra càrrega financera.

Estem molt lluny de la preocupació que tenia la LOFCA, i que deia, *cuidado!*, a partir del 25% estem en perill. Nosaltres estem en el 4, ens falta molt de camí per córrer abans no ens posarem en el perill que indica la Llei. Però, també, com que en això no hi ha normes absolutes ni hi ha unes lleis clares que diguin..., lleis tècniques, vull dir, lleis econòmiques que assenyalin... En l'empresa privada es considera, els auditors consideren que una empresa sana i normal pot tenir uns recursos aliens, o sigui, un deute més o menys igual als recursos propis, de manera que seria, diguéssim, el 100% dels ingressos corrents. I llavors, en aquest cas aniríem molt més lluny del límit, però anem a comparar. Per què dic comparar? Perquè, com que no hi ha normes absolutes, clares, doncs, sí, la pràctica ens ajuda a veure com estem situats. I llavors ens trobem que la càrrega financera de la Generalitat, ja ho hem dit, 4%; la de l'Estat, 11,5%. Ara parlo de l'any 88, perquè no tinc dades de tot el que els vaig a dir per a l'any 89. L'Ajuntament de Barcelona té el 22,4% del seu pressupost, i l'Ajuntament de Girona el 18,4%, de manera que 4, la Generalitat; 11, l'Estat; 22, Barcelona; 18, Girona. Bé, però l'any 89... Diran vostès: «no, no, és que això, l'any 89 canvia radicalment». Doncs, tampoc canvia radicalment. La càrrega financera de la Generalitat l'any 89, 34.832 milions; la despesa total —organismes autònoms inclosos—, 871.961; per tant, 4,2.

L'Estat, càrrega financera 2.529.869 milions, pressupost —inclosos organismes—, 16.120.288 milions; o sigui, el 9,5. De manera que l'any 89, és cert, s'ha de dir tot, l'Estat ha baixat una mica la càrrega relativa, però, de tota manera, està a més del doble que nosaltres. Però finalment els voldria dir —ja ho he dit, en vista que veig per la premsa que aquest tema del deute preocupa molt—, jo crec que, ara, el que hem de dir és què passa amb el deute viu, aquell deute viu que ja hem dit abans de quant era, i aquí tenim que l'any 88, el deute viu de la Generalitat —o sigui, tot el deute acumulat de tots aquests anys— era el 29% del pressupost. El de l'Estat, el de l'Estat és el 116% del pressupost, de manera que l'Estat deu més que el volum total del seu pressupost. L'Ajuntament de Barcelona, el 110; el seu endeutament viu és el 110% del pressupost, i l'ajuntament de Girona, el 67,2. Bé, i per a l'any 89, ja no els vull cansar més... Tampoc no tenim dades per als ajuntaments, però sabem que l'Estat està a un 108,4%, o sigui..., el seu deute viu està per sobre del seu pressupost total, i nosaltres estem en un 27,2. Per tant, doncs, jo em permeto, en primer lloc, aclarir les xifres —i no cal dir que la Conselleria està disposada a rebre qualsevol diputat o qualsevol persona tècnica del seu equip que vulgui venir a la Conselleria a comprovar aquestes dades, però el que ha de quedar molt clar és que, segons la LOFCA, estem a segles llum d'esgotar el límit, segons la comparació amb les principals entitats públiques, estem a segles llum d'acostar-nos a la seva situació, i que, per tant, a mi em fa l'efecte que es pot dir que l'endeutament d'aquests pressupostos és un endeutament que a mi em sembla que és un endeutament prudencial; que si haguéssim pogut fer un mínim de coses sense aquest endeutament, millor; potser sí, però, vull dir que, de tota manera, no és qüestió d'alarmar-se.

Ara els voldria dir un altre tema que s'ha prestat a confusions. A part els pressupostos que hem dit concretament, hi ha unes operacions que són a l'articulat dels Pressupostos, però

que no formen part, diguéssim, del cos dels Pressupostos, que són les operacions d'endeutament de les institucions, vaja, les entitats autònomes. I aquí els en dono les xifres: l'Institut Català de Finances, 3.000 milions; l'Institut Català de Crèdit Agrari, 1.600; l'Institut Català del Sòl, 2.000; la Junta d'Aigües, 3.000; la Junta de Residus, 1.400; el Centre de Desenvolupament Empresarial, 150; Espectacles i Festes, 100; IRTA, Institució de Recerca i Tecnologia Agroalimentària, 70. 11.320. Però sobre això, jo crec que és just fer unes consideracions tècniques. Les autoritzacions de deute o d'endeutar-se de la Generalitat tenen el 99% de probabilitats d'arribar a materialitzar-se... Per què? Perquè les despeses ja estan decidides i aquests diners faran falta, en aquestes institucions, les despeses encara no estan decidides, i, per tant, les autoritzacions arribaran a bon terme, a materialitzar, o no; això és una cosa que, doncs, l'experiència passada indica que, de vegades, aquestes institucions no esgoten les seves autoritzacions. De manera que, primer argument per no incloure això en el deute estricte del cos principal dels pressupostos.

Per altra banda, molts dels deutes d'aquestes institucions són uns deutes que vénen amb compensacions; es recuperen alguns diners; algunes coses es tornen, algunes altres tenen una certa rendibilitat, etcètera. És a dir, no és com una carretera, que és una cosa —no diré a fons perdut, perquè socialment una carretera no ho és gens, a fons perdut— que no té una contrapartida comptable. I això sí que ho té. Per tant, doncs, estem, crec jo, ara amb els ingressos més o menys aclarits, però el deute, com a tema principal de preocupació, crec jo que queda relativament aclarit, i ara..., bé, les estimacions també, doncs, jo crec que són raonables i que no ens fallaran, les estimacions d'ingressos, i em penso que ara hem d'anar a la despesa, i comencem per la despesa total i el creixement pressupostari.

Bé, jo voldria dir que l'Estat augmenta la seva despesa un 19% —no un 14%—; hi havia una estimació inicial del 14%, però, després, això s'ha hagut de corregir. De totes maneres, és cert, nosaltres estem en el 22,1; per tant, estem per sobre, estem gastant més, relativament més que l'Estat. No és que tingui a veure amb la comparació, però per situar una mica la realitat de les coses, tinguem present que l'augment aquest del 22,1 en termes reals, o sigui, en pessetes del 88 és del 16,2.

Bé, llavors, jo crec que és correcte dir que la relació dels PIB amb la despesa pública de l'Estat sembla que s'està estabilitzant, després d'una puja jo crec que excessiva —i sobretot excessiva per la rapidesa, més que per la quantitat—, s'està estabilitzant al voltant del 42% del PIB —que ja són xifres—, i la veritat és que la Generalitat ha anat augmentant la seva participació en el PIB i està l'any 89 amb un 9,48%, sempre que tinguem en compte que aquells 139.000 milions de despeses pels ens locals no formin part d'aquesta anàlisi de percentatge.

Jo crec, certament, que en aquest moment hi ha una situació d'una certa eufòria, i aquesta situació d'eufòria no compagina gaire amb una situació, diguéssim, d'augment de la despesa pública i molt menys si aquesta despesa pública és deficitària. Per tant, què pot justificar aquest augment? Jo crec que l'única cosa que pot justificar aquest augment és que sigui en inversions, en inversions productives. I aquí nosaltres tenim un augment del 32,8% de les inversions de l'any 89 sobre el 88, i l'Estat el 25,1. Jo voldria, doncs, excusar-me de tantes citaci-

ons comparatives, però com que no hi ha..., el 32 és molt?, és poc?, és una cosa que no hi ha una norma que ho aclareixi i aleshores ens hem de guiar una mica pel que fem uns i altres, no?, i en aquest sentit, sense ànim de polèmica, fins a un cert punt seria lògic que jo vagi citant, doncs, altres institucions.

És cert que Catalunya i Espanya —i això es diu a Madrid i ho diuen els «hisendistes» de Madrid, i crec que tenen raó— són països tradicionalment deficitaris d'infraestructures; fa molt temps que no es fan les infraestructures que calen, i, ara, que és un moment d'eufòria, això es posa especialment de manifest, palès, perquè mentre l'economia de Catalunya i d'Espanya anava, doncs, a batzegades i anava malament, els dèficits d'un aeroport com el de Barcelona, els dèficits de la Telefònica, els dèficits de tantes i tantes coses quedaven esmorteïts, perquè com que no feia falta, no hi havia una demanda tremenda, doncs, quedaven esmorteïts. Però ara no, ara estem en un moment de recuperació econòmica i aquests dèficits estan amenaçant d'estrangular la situació. Nosaltres ens trobem amb empreses estrangeres que vénen aquí i diuen que Catalunya els va bé; que la situació geogràfica en relació amb Europa és perfecta; que el clima seria el bo; que l'experiència de treballadors qualificats també és abundant; els empresaris, molts i amb ganes d'innovar, etcètera. Tot va molt bé, però comença a haver-hi un dèficit d'infraestructures, de comunicacions de tota mena —els correus, per exemple, no?— que realment preocupen. Per tant, les inversions s'ha de veure amb molt de compte on es fan; s'han de fer totes les possibles; els augments de pressupost han de ser d'inversions, però com es fan?, on es fan?, perquè no és el mateix un projecte que un altre, no és el mateix fer les inversions a Catalunya o fora de Catalunya i no és el mateix, no només per als catalans, no és el mateix per als espanyols en general, si una inversió es fa a Catalunya i és una determinada inversió o si n'és una altra i es fa potser en una zona semidesèrtica. Per tant, són temes que s'han de tenir en compte. I aquí, és clar, és inevitable que diguem que la nostra inversió ha de jugar en col·laboració amb la d'inversió directa que fa l'Estat a Catalunya, i aleshores ens trobem amb el següent per a l'any 89: l'Estat fa una inversió real i directa amb pessetes, 45.895 milions; el Fons de Compensació Interterritorial fa unes inversions a Catalunya de 23.893 milions; total inversió Estat a Catalunya, 69.788 milions; tant per cent sobre el total d'inversió regionalitzada de l'Estat a tot Espanya, 9,7% —recordem: població de Catalunya, més del 15%—, i aleshores ve inversió total per habitant, 11.673 pessetes, 11.673 pessetes; això vol dir que, per habitant, som la comunitat autònoma de règim comú més mal dotada, l'última, la de la cua, i això, diguem, es diu perquè Catalunya deu ser una regió rica. Jo, sobre això, voldria dir que jo em sento extraordinàriament solidari de tothom —potser perquè he hagut de viatjar molt, potser perquè ja tinc algun any a coll-i-be—, en fi, em sento solidari de les situacions de la vida, les comprenc totes i voldria ajudar, però també aquí hi ha un ordre de preferències; jo em sento més solidari dels casos que ho mereixen a Catalunya que dels altres, procurant no oblidar-me dels altres, però com a Conseller la primera solidaritat és amb la gent d'aquí; per tant, quan em diuen que anem a la cua, doncs, em costa d'entendre. I aleshores jo pregunto: s'ha estudiat com es gasten aquests diners? Sabem ara ja que som els que en rebem menys, però es gasten ben gastats els altres? I aquests? És a dir, què és més re-

ndible, fer cinc o sis aeroports, a Cadis, a Cáceres, a Zamora —des del punt de vista de justícia potser és el que s'ha de fer, perquè allà també hi viu gent, poca, però n'hi viuen, i també per què no poden anar amb avió a Madrid? És clar, doncs, potser sí; ara, què és més rendible per al país —no solament per a Catalunya—, que ens gastem aquests diners de cinc o sis o set aeroports modestos en zones mig despoblades o que fem un aeroport de veritat, seriós, internacional, a Barcelona, amb els milions de turistes i mils, i mils, i mils de tones de mercaderies que hi circulen, i han de circular per aquí? A qui afavoreix més? Quina inversió? És a dir, perquè la inversió d'aquí a Catalunya tindrà conseqüències induïdes fora de Catalunya; els sis o set aeroports no tindrien cap influència per a Catalunya ni probablement en les zones directament receptores de l'aeroport.

Ja sé que això és una caricatura, ja sé que és una cosa excessiva, i que no correspon a la realitat, la realitat és més matisada, però de totes maneres em penso que és un exemple que ens diu: amb això de la justícia social i la rendibilitat, sense oblidar-nos de l'una ni de l'altra, anem amb compte. Per altra banda —i això és una digressió que potser no feia falta en la línia del discurs, però que no puc resistir la temptació de fer-la—, els haig de dir, a les senyores i els senyors diputats, que la Comunitat Autònoma de Madrid rebia pel Fons de Compensació: 10.492 milions de pessetes —menys que Catalunya—, bé, i tenia una lògica això, perquè si el Fons ha de fer justícia i redistribució, la Comunitat Autònoma de Madrid és més rica que Catalunya. Ah!, però aleshores què passa? Oblidem-nos del Fons, Catalunya rep uns quants —pocs— mils milions de pessetes més que Madrid, però aleshores vénen les inversions directes, les que fa l'Estat sense passar per cap fons, i aleshores l'Estat fa a Madrid, a la Comunitat Autònoma de Madrid, unes inversions de 79.067 milions de pessetes, que són pràcticament el doble de les que fa a Catalunya. De manera que, per una via sí, es fa justícia i cobrem més, perquè, diguéssim, això és just, però després ve una realitat diferent, paral·lela, que són les inversions directes, que canvien l'escena totalment.

Aleshores, jo voldria dir ara, finalment, que amb això de la despesa hi ha hagut algunes partides que nosaltres creiem que han forçat una mica la mà de la despesa nostra, i això és una cosa que jo vull tractar amb molt de compte, perquè sé que és un tema polèmic i que jo voldria que fos, doncs, una cosa que no provoqués polèmiques, sinó que més aviat fos un intent de comprensió. És a dir, la Generalitat té en aquest moment unes necessitats, amb vista a l'Acta Única del 92 i amb vista també als Jocs Olímpics, unes necessitats econòmiques que són una mica especials, que potser normalment no s'haurien produït. Jo no entro —no conec bé el tema— si fem el que hem de fer, si fem prou, si fem poc, si fem molt; jo el que sé és que jo hauré de trobar uns diners, doncs, que fan relació amb 1.600 milions a la Secretaria de l'Esport, que pel que fa al Departament de Política Territorial són 750 milions més en relació amb unes instal·lacions a Banyoles; que per a l'Olimpíada Cultural es preveuen 600 milions; hi ha alguna partida d'aixecament de rails de la RENFE que també sembla que... En fi, no és que siguin quantitats immenses, però són uns quants mils de milions i que jo em trobo que penso que potser, segons com, no haurien fet falta.

De totes maneres, es fa un argument que a mi em sembla

molt sòlid : totes aquestes despeses són despeses que després seran útils; és a dir, una cosa és que ajudem els Jocs Olímpics —que se'ls ha d'ajudar—, i jo sóc el primer que dic que no sé si els ajudem poc des de la Generalitat, però el que sí que dic és que totes aquestes despeses, les que fem nosaltres, les que fa l'Ajuntament, les que fa Madrid, són despeses que milloraran la vida, el nivell de vida, la qualitat de vida de Barcelona ara, l'any 92 i l'any 2025, i quan sigui, i, per tant, són unes despeses en què hem de col·laborar tots, però com que aquí estic parlant de números jo els haig de dir : escoltin, quan em llevo al matí, el senyor Vilaseca demana 1.600 milions, doncs jo els haig de buscar i, per tant, per això ho menciono. És a dir, de l'endeutament ja he dit tot el que havia de dir, però hi afegeixo una mica aquestes necessitats que em semblen una mica extremes, diguéssim, fora de funcionament normal de la nostra Generalitat i, per tant, dels seus Pressupostos.

He dit abans —i ho torno a repetir— que això té un defecte de manca d'ingressos, i això és un altre tema delicat, perquè a mi em sabia molt de greu que diguessin : «Oh, és clar, és que el Trias també va tocar aquella tecla tan suada del victimisme». No, jo voldria veure si això ho podem enfocar en una línia una mica constructiva : jo crec que aquests Pressupostos són uns Pressupostos moderadament expansius, però també són uns Pressupostos austers. I per què ho dic, això? Per un motiu molt senzill : perquè quan vaig demanar als consellers i als departaments que em fessin un llistat de les seves necessitats van sortir 112.000 milions de pessetes i s'han quedat en 55.000; per tant, en relació amb el que ells demanaven és un pressupost auster i, per tant, això és una cosa que ha de constar i ha de quedar clara. Perquè a més és que aquestes coses que demanaven els departaments no són frivoltats ni ximpleries. És una frivoltat demanar unes presons decents per a Catalunya? És una frivoltat la lluita contra els focs i la ruïna dels boscos a Catalunya, els estius? És una frivoltat demanar més diners per a la lluita contra la droga? Qui de vostès se sent capaç de dir això sí, això no, quan tot són coses que Catalunya necessita i que la societat catalana reclama? I, per tant, em dol moltíssim haver hagut de retallar aquestes quantitats i em sap molt greu que es digui : «oh, el senyor Trias ens va retallar», jo no vaig retallar res, perquè jo estic d'acord amb els 112.000 milions que van demanar els departaments, no amb els 55.000 que vaig haver de donar jo; el que passa és que estic d'acord amb els 112, però no tinc calés —i perdonin l'expressió una mica ordinària—, i davant d'això que em diguin —per utilitzar una expressió més retòrica, aquestes coses s'han de dir a vegades en castellà—, que em diguin que *con dolor en el alma* vaig haver de retallar aquests Pressupostos. I jo aquí els dic que són Pressupostos austers, perquè van per sota de les necessitats de Catalunya.

I, bé, què passa?, que no ens arriben prou diners. Això és una cosa que jo voldria plantejar-la d'una manera diferent; no, no la plantejem. Aquí, tots sabem que tots som catalans, tots som bons catalans, tots desitgem el millor per a Catalunya, i per a Espanya i per al món, però per a Catalunya en primer terme. Per tant, deixem aquest tema una mica al marge; despolititzem-lo, com us deia abans, i anem a veure què passa a Espanya. A Espanya, està passant un fenomen molt curiós : en els últims cinquanta anys la població espanyola ha canviat de residència, estava en el camp i ara està a les ciutats; estava en el centre i ara està a la perifèria. Llavors, què, els problemes

on són? No estan en el desert, estan a la perifèria. Per què? Perquè és on hi ha la gent. I la droga? I el transport públic, i l'assistència mèdica, i l'ensenyament? Estan aquí, perquè és aquí on viu la gent. Però, tècnicament, els impostos principals —l'impost de societats, la renda de les persones físiques, àdhuc l'IVA— són impostos que, tècnicament, es desenrotllen a nivell d'Estat i, per tant, què passa? Tenim un centre amb diners i sense problemes directes, i una perifèria amb els problemes molt vius i molt cruels, moltes vegades, i sense els diners. I, llavors, això vol dir que hem de canviar l'estructura, hem de deixar de discutir aquest finançament com un tema polític, com un tema de més autonomia, menys autonomia; aquí hi ha un canvi estructural del que és Espanya, i això ens afecta a tots a un nivell tècnic, a un nivell econòmic, a un nivell social, per sobre i, a més a més, del nacionalisme. Jo no ho haig d'explicar ja més que sóc nacionalista, ja ho sé que ho sóc, i crec que l'autonomia ens soluciona els nostres problemes, però també té una vessant, que em permet discutir els temes amb una certa racionalitat sense necessitat de recordar que tu ets nacionalista i jo no, i tal, etcètera, és a dir, desemocionalitzar la situació i fer-la més racional. I això és el que jo crec que hem de mirar de fer d'ara endavant.

Amb aquesta, amb aquest canvi de situació, de demografia, d'estructura social espanyola, vostès comprendran que no hi ha més que dues fórmules : o l'Estat, l'Administració central es manté centralista i delega —com havia passat fins ara, amb més o menys fortuna— les activitats a la perifèria, en persones que, diguéssim, administrativament i políticament depenen, a fons, de l'Estat, Administració central, i tenen una certa autonomia d'execució absolutament necessària i vital, perquè els problemes estan a sis-cents quilòmetres de distància; o hi ha la fórmula que, a mi, em sembla democràtica i que cobreix una sèrie de qüestions importants, la del nacionalisme inclosa, que és l'autonomia. L'autonomia és descentralització del poder, per tant, és democràtica; l'autonomia pot ser —si la fem bé— més eficaç que una descentralització merament administrativa d'un Estat centralista.

Per tant, com que estem en aquesta línia, que tenim encara l'avantatge que la Constitució la consagra, aprofitem-la, tirem-la endavant, busquem solucions tècniques, solucions financeres i, diguéssim —com deia abans— desemocionem-la en l'etapa de discussió, no en els nostres cors, però sí en l'etapa de discussió.

Però, bé, no era aquest el tema, segurament, que havia de tocar avui, però feia falta dir una referència, perquè no semblés que estàvem al marge d'aquesta qüestió que informa tot el tema.

Bé, jo voldria també recordar aquí, amb una mica d'anàlisi, la despesa econòmica i orgànica. En l'econòmica, doncs, està el tema de les inversions, que ja l'hem tractat a fons, i ara jo voldria dir-los, una mica, el tema orgànic, com funciona i per on va. Ja hem dit abans que les despeses corrents augmenten el 20%, i estem en allò de l'«incremental»; és molt difícil que augmenti menys, perquè tenim una llibertat limitada en aquest tema, sobretot quant a personal. I, després, convé també que recordem que el nostre Estatut, com que no té tota la gamma que té un estatut —diguéssim— pròpiament dit, d'un Estat normal, doncs, tenim, bé, les competències de l'Estatut, i això limita el ventall de coses que podem fer. I, en can-

vi..., de les que podem fer, il·limita el ventall de les que potser no voldríem fer i, llavors què passa? Doncs, que estem una mica lligats cap a una tendència de despesa corrent. La sanitat s'emporta 227.000 milions —em penso— d'aquests Pressupostos; l'ensenyament, en mestres, sobretot, és a dir, l'operativitat, doncs, també és una cosa que ens ve condicionada, és a dir, tot això són despeses corrents que, difícilment es poden canviar ni sé si voldríem canviar. El que passa és que n'hi ha alguna, probablement les dues, però sobretot, en ensenyament, hi ha el criteri que jo crec que podem nosaltres acceptar dignament, o sigui, tècnicament i èticament. I és que l'ensenyament no és una despesa corrent, normal; l'ensenyament és una despesa d'inversió; l'ensenyament és la capitalització de l'home; és ensenyar a l'home a fer coses que no sabia fer sense l'ensenyament i, llavors, aquest home resulta més capaç de contribuir a la bona marxa de la societat, a ser més productiu, i això és el seu deure, i nosaltres en l'ensenyament hem de veure, primera : igualtat d'oportunitats, justícia social, un dret de la persona. I, en segon lloc, hem de veure en l'ensenyament un instrument de treball, d'altura, de nova tecnologia, de capacitat científica, per tant, deure de la persona en relació amb la societat en què viu. I això fa que siguin despeses més o menys elàstiques, però que, certament, des d'un punt de vista de comptabilitat pressupostària són despeses que van cap al que se'n diu la despesa corrent.

Hem estat ajustant molt les inversions materials, sobretot, en política territorial, que són el 12,7 de la despesa total. També —per allò que dèiem abans—, perquè les infraestructures materials són necessàries, i tot el que fa la modernització de les empreses, i tot el que fa que les empreses puguin competir, i que les empreses puguin guanyar diners, sí senyor, puguin guanyar diners i puguin amortitzar, i puguin invertir, i puguin pagar sous decents, tot això és absolutament necessari, i està destacat en els nostres pressupostos.

I el benestar social. Sobre el benestar social, jo voldria dir que tots hi som sensibles, crec jo. ¿La Generalitat què ha fet per recollir aquesta sensibilitat, que ha descobert en les seves campanyes electorals, que preocupava el poble de Catalunya? Ha muntat una Conselleria de Benestar Social. D'aquesta Conselleria se'n podran dir moltes coses, és molt nova, no té antecedents; farà el que podrà, crec que farà una bona tasca, són gent motivada. Però és cert que aquesta Conselleria ha recollit activitats de caràcter social, com l'ICASS, i algunes altres que estaven en altres Departaments. Això, jo crec que ja és bo, perquè vol dir que les mateixes activitats posades en una Conselleria especialitzada tenen més probabilitats de triomfar i rebre l'atenció que mereixen que perdudes en Conselleries més grans, amb altres problemes no més urgents, però tan urgents com el benestar social. Però ara, a més, això ha de quedar molt clar, perquè era un argument que s'ha donat —i que estic segur que es tornarà a fer— que, a més del pressupost d'aquestes, diguéssim, atribucions, o aquestes competències rebudes d'altres conselleries, la Conselleria de Benestar Social tindrà un pressupost, o té un pressupost de 32.287 milions; comparat amb els 26.441 que sumaven els costos, les despeses de totes aquestes dependències que ara s'han concentrat en el benestar social, o sigui, que la Conselleria de Benestar Social, a més de recollir el que ja existia, gastarà 5.846 milions més, o sigui, un 22,9 de creixement real, no de creixement de pan-

talla, sinó de creixement real de les seves funcions i dels seus recursos.

Bé, també hi ha una llei que fa referència que el Tresor gaudirà ara de les possibles recaptacions que obtingui l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes amb destinació finalista a les activitats de benestar social, i, per tant, aquest augment que he indicat ara, de 5.846 milions, si hi ha una mica de sort es veurà encara augmentat més i més.

Els he dit al principi —quan parlàvem dels 30.000 milions de deute— que per a nosaltres —allò era la part d'ingressos, i que arribaria un moment que els parlaria de la part de despeses, de despeses financeres que se'n diu. Bé, aquí els volia dir —ja ho he anticipat, però ho torno a repetir— que tindrem una amortització de 8.097 —si no m'equivoco— milions de pessetes, contra 3.583 d'amortitzacions que hi va haver el 88. De manera que quan jo dic que augmentem les amortitzacions, no solament dic que amortitzarem una quantitat important, sinó que dic que amortitzarem una quantitat que és més del doble del que vàrem amortitzar l'any passat. I, ara, permetin-me que els digui, una mica per refrescar, perquè els Pressupostos són tan llargs i complexos que a vegades, costa..., però, jo voldria dir, orgànicament, quins són els departaments que han crescut més...

El Sr. PRESIDENT : Honorable Conseller, jo, perquè es pugui administrar el seu temps, li dic que porta, exactament, una hora i tretze minuts, en l'ús de la paraula, eh? És molt interessant la seva dissertació, però, potser seria convenient escurçar una mica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Doncs, ho tindrà en compte, no havia d'haver llegit el diari aquest matí... (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : En fi, total : Cultura, 46%; Justícia, 45; Comerç, 42; Governació, 37; Economia i Finances, 32; Indústria, 30; Política Territorial, 27; 24, Agricultura, i Benestar Social, 22. Per tant, doncs, i acollint la indicació del senyor President, jo només voldria acabar dient que en les despeses per a l'any 89, que han estat exposades, no s'inclouen els organismes autònoms, administratius, comercials i financers. Aquests presenten uns pressupostos de despeses que, en conjunt, sumen 68.941 milions de pessetes. L'import és superior en un 19,5% als de l'any 88.

Bé, i amb aquestes entitats hem de dir que la gran majoria, el 52% de les seves previsions són d'inversió. Bé, jo penso que amb això hem cobert tot el que jo creia que tenia l'obligació de dir-los, i, m'excuso, realment, per haver estat massa llarg, i potser massa prolix, i voldria acabar, dient simplement que al meu judici, al meu criteri aquests Pressupostos són moderadament expansius, pel volum de la seva despesa, però que, al mateix temps són uns pressupostos austers, vistes les quantitats que necessiten els departaments i als quals hem hagut de renunciar; crec, també, que la despesa creix marcadíssimament en despesa d'inversió i operacions de capital. En segon lloc, crec que augmenta per sobre de la mitjana les inversions productives i la despesa en benestar social; crec que aquests Pressupostos no augmenten la pressió fiscal, ni pel seu volum pertorben la política monetària que s'ha de dur contra la inflació, i, per fi, crec que fem un dèficit molt moderat en relació, sobretot, al de l'Estat i el de les altres comunitats autònomes, i que,

de tota manera, crec que és un dèficit que es pot cobrir amb un endeutament d'una gran ortodòxia financera.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Bé, amb aquests antecedents estem en condicions d'iniciar el debat de les esmenes a la totalitat del Projecte de Llei. D'acord amb els articles 67.4 i 113.3 del Reglament s'ordenarà aquest debat de la manera següent. En primer lloc, intervindran els grups parlamentaris per defensar les esmenes a la totalitat, per ordre de la presentació d'aquestes esmenes en el Registre del Parlament, i disposaran, per a la defensa, de trenta minuts. Acte seguit hi haurà possibilitat d'un torn en contra, també pel mateix temps de trenta minuts de durada, i finalment podran intervenir els altres grups parlamentaris que no ho hagin fet —cosa altament improbable, si no retira algun d'ells les esmenes a la totalitat que s'han presentat—; aquests podran intervenir, en aquest supòsit, per deu minuts per fixar la seva posició.

La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari d'Aliança Popular; per defensar l'esmena, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats... Molt bé, senyor Conseller d'Economia i Finances, però en virtut de les seves paraules podem entendre, tots los diputats, que si hagués guanyat lo candidat demòcrata, senyor Dukakis, avui los Pressupostos serien diferents, i a lo millor est és lo motiu del retard amb què han entrat estos pressupostos al Parlament, esperar els resultats de les eleccions americanes; però en qualsevol cas, i per tercer any consecutiu, lo Grup parlamentari Popular compareix davant del Ple del Parlament de Catalunya a l'objecte de defensar la seva esmena a la totalitat al Projecte de Llei motiu d'est debat, amb la finalitat de retornar los Pressupostos, de retornar al Govern los Pressupostos corresponents a l'exercici de 1989.

Enguany, lo nostre Grup parlamentari no vam donar importància al fet —com he dit— que els Pressupostos entressin al Parlament setze dies més tard del que preveu la Llei de Finances Públiques de Catalunya, perquè després del fet —no vull dir escàndol— que va suposar lo Pressupost del 1988 —vostè no hi era, senyor Conseller— referent al fet que eren còpies i fotocòpies del Pressupost del 1987, amb la corresponent alteració de la numeració dels folis per a despistar l'oposició, no hem donat importància, deia, a est termini suplementari que s'ha autoregalat lo Consell Executiu, perquè teníem lo convenciment que era temps ben emprat, fins i tot temps necessari, quan es tractava, com nosaltres creiem, d'uns pressupostos nous, conseqüència d'un nou Govern, d'un nou Parlament, i, sobretot, d'un nou Conseller d'Economia i Finances, que, pels bons antecedents tècnics, mai consentiria que es tornés a repetir un espectacle com lo que va oferir el Govern de la Generalitat al debat dels Pressupostos de 1988.

Lamentablement això no ha estat així, i una vegada més los pressupostos que se sotmeten a debat tornen a ser còpies i fotocòpies dels pressupostos anteriors, en est cas no només del 1988, sinó del 1987 i del 1988. I a més de fotocòpies que podria exhibir —no ho faré per guanyar temps—, valgui només, com a exemple del que acabo de dir, les fotocòpies del Departament de Cultura, de les pàgines 196, 197 i 228, que parlen, respectivament : «Per al 1988, hom preveu eixamplar aquesta xarxa» —«per al 1988», i el pressupost és del 1989. Més avant diu :

«En aquest sentit, el Servei organitza per al 1988 el Congrés de les Corts a Catalunya» —«per al 1988», i el Pressupost és del 1989. I en relació amb el Programa d'Arqueologia, si ho podem dir, la «peresa» arriba fins a l'extrem de dir literalment que «dins del Programa sobre Patrimoni Arqueològic per a l'any 1987 es contempla...», etcètera— «per al 1987.»

Bé, això, al Departament de Cultura. La cultura —deia el President de la Generalitat fa exactament un mes i mig—, la cultura per a Catalunya és un element bàsic d'identitat. Doncs bé, com a tal element bàsic d'identitat, estes fotocòpies de Cultura les he traslladat als mitjans de comunicació aquí presents, perquè ja que l'any passat no se'n va fer cas, d'esta denúncia, que, de manera jo diria dramàtica, vam formular sobre les famoses còpies i fotocòpies, a veure si enguany, amb l'ajuda de la informació professional, se pot solucionar de manera fins i tot institucional allò que el Govern no ha pogut o no ha estat capaç de presentar d'acord amb les habituals normes administratives i d'acord amb lo que el mètode observa per a fer bé les coses. Evidentment, se m'ocorre —la tinc escrita— la famosa advertència d'Atkinson, que vostès probablement n'han pogut fer doctrina : «A l'administració pública» —deia Atkinson—, «qui no fa res no li passa res, i, en canvi, qui fa, si s'equivoca, pot pagar les conseqüències». Des de qualsevol opinió, permetin-me que els digui que est Parlament no és mereixedor de la falta de respecte que suposa lo fet d'intentar «colar» un pressupost copiat i fotocopiat de l'any anterior.

Per consegüent, no és d'estranyar que —per motius de forma i de fons, uns, i per raons polítiques, uns altres— grups de l'oposició que, evidentment, som molt diferents haguéssim desestimat los pressupostos d'anys anteriors i molt me temo que els de 1989 no seran cap excepció.

Lo Pressupost de la Generalitat per al 1989 —ja ho ha dit l'Honorable Conseller— és de 815.000 milions de pessetes, en xifres rodones, amb un increment bastant substancial, del 22%, respecte al de 1988. Lo 86,3 es destina a despeses corrents i el 12,7 es destina a despeses de capital o d'inversió. I a partir d'estos números, i des de la nostra opinió, se plantegen dos tipus de qüestió : la primera, de caràcter formal, relativa a les tècniques d'elaboració de pressupost, i la segona qüestió, de caràcter polític, referida a quin ha de ser lo volum més adequat de despesa pública per a Catalunya, o, el que és igual, com volem que sigui el volum de l'Administració de la Generalitat.

En relació amb la primera de les qüestions, volem manifestar lo nostre desacord amb el costum i la rutina del sistema incremental sobre xifres de l'any anterior en la valoració de la despesa pública que vostès utilitzen, perquè l'objectiu d'eficiència econòmica que ha de moure tota administració pública —i recordem que «eficiència» en tots els ordres equival a dir la consecució d'uns objectius prefixats al mínim cost possible—, esta eficiència és incompatible amb el sistema de pressupostació que vostès ordenen, on, per la via de l'increment vegetatiu, s'aconsegueixen, s'obtenen los pressupostos actuals. En unes altres paraules, vostès diuen, per exemple : «En dietes, l'any 88 vam pressupostar 100 :enguany, 110; en protocol, l'any 88 vam pressupostar 1.000 :enguany, 1.200», etcètera, etcètera, sense cap pauta ni motiu que determini est increment, i, el que és pitjor, sense cap estudi que determini lo perquè del 10% en una partida i el perquè del 20% en una altra. I la falta de realitat d'estes xifres encara resulta més alarmant, perquè la base de

l'increment correspon a números de l'octubre del 1987, que és quan se va elaborar el Pressupost del 1988. I una cosa —ho sap lo senyor Conseller millor que jo—, una cosa és incrementar sobre xifres pressupostades, i una altra molt diferent, encara que tampoc aconsellable, és incrementar sobre pessetes líquides. Est és lo criteri ordinari que el Consell Executiu està utilitzant, on l'optimització de la despesa ve a ser impossible, i les desviacions posteriors sempre seran importants.

I, en relació amb la segona de les qüestions referida al volum de la nostra Administració, volem significar que el pressupost per programes, que en definitiva és la declaració escrita d'un govern sobre els objectius a aconseguir, est pressupost per programes no es concilia ni amb lo percentatge d'inversió ni molt menys amb la burocràcia que suposa lo 86,3 de despesa corrent. I nosaltres, ens estos moments, ens preguntem : en virtut de quin estudi i quins objectius són necessaris o fan necessaris, per exemple, que l'Administració de la Generalitat hagi de suportar 70 directors generals, prop de 100 subdirectors generals, 410 caps de servei, 1.061 caps de negociat i 1.541 caps de secció, amb un cost anual de més de 15.000 milions de pessetes?

I anem a analitzar, també, si és cert, si podem entendre que estos pressupostos tenen austeritat, tal com ha assenyalat per tres vegades el Conseller senyor Trias Fargas. En material d'oficina gastarem 3.000.000 de pessetes diàries —i no comparo xifres del 88, perquè en alguns casos suposen augments del 75, del 100 i del 150%—; quin volum d'aigua, hores de llum i litres de carburant poden justificar 3.800.000 pessetes diàries per estos conceptes? En protocol gastarem 1.400.000 pessetes diàries; en publicitat apareixen 3.000.000 de pessetes diàries; en subscripcions i publicacions, 2.000.000 de pessetes diàries; en transports i dietes gastarem la «friolera» de 5.700.000 pessetes diàries, en transports i dietes, i en estudis i treballs tècnics, l'any 89, gastarem 2.420.000 pessetes diàries. I tornem a preguntar : amb quins criteris s'han pressupostat estes xifres i quin pla de treball anual, senyor Conseller —si me'l pot exhibir o me'l pot explicar—, quin pla de treball anual han aportat, han presentat i han negociat los responsables de cada departament perquè aquestes quantitats siguin considerades adequades a uns objectius prèviament fixats? I recordo, senyores i senyors diputats, que l'austeritat referida per l'Honorable Conseller és sinònim de serietat i de severitat i, amb estos antecedents, han de jutjar vostès mateixos si hi ha hagut serietat i severitat o si, pel contrari, ha faltat rigor i alguna dosi d'habilitat.

I anem a analitzar també si a partir de les quantitats a què m'he referit —que, dit sigui de passada, nosaltres creiem que en lloc de considerar-se partides regulars fixes s'haurien de considerar partides regulars mòbils—, anem a analitzar, deia, si és cert que, d'acord amb la pàgina 43 de la Memòria del Pressupost, la despesa corrent disminueix lo seu pes específic del 87,8 al 86,3, si disminueix un punt i mig. Perquè esta és una habilitat que es desprèn dels números que en estos moments a vostès els interessa presentar : la despesa corrent de tots los departaments l'any 88 és de 483.000.000 milions de pessetes; la despesa corrent de tots los departaments l'any 89 serà de 548.000.000 milions de pessetes. La diferència de 65.000.000 milions de pessetes suposa un augment del 13,44% i no una disminució de l'1,5, com assenyala la seva Memòria : lo que passa és que el Consell Executiu molt hàbilment parla del pes

específic, lo que equival a dir que, inflant com està inflada la xifra global del Pressupost, evidentment baixa el percentatge. I, des de l'opinió més imparcial, la diferència de despesa corrent d'un any a l'altre és de 65.000 milions de pessetes, i, per consegüent, es produeix un augment del 13,44% i no una disminució de l'1,5, com assenyalen des del Consell Executiu, m'atreveixo a dir de manera interessada i intencionada.

Però, no obstant això, i acceptant la seva teoria relativa a la denominació de pes específic de la despesa corrent i de la despesa de capital, lo seu pressupost assenyala, afirma que ha baixat la despesa i ha pujat la inversió. I en la disposició d'est diputat, si això fos així, en est moment no tindriem cap reserva, senyor Conseller, a dir : «Encertada política de prioritats, que pregonen tots els governs, també totes les oposicions, tots los tècnics, i també alguns sectors socials, a vegades a través dels mitjans de comunicació». Doncs bé, en virtut d'est criteri, hem pogut constatar que tot i reconeixent que, en relació amb el pressupost que interessa i en pes específic, set departaments han augmentat o mantingut la inversió, cinc dels departaments que nosaltres i tots deuen considerar fonamentals a l'hora d'establir prioritats baixen notablement la inversió, estos cinc departaments, i augmenten considerablement la despesa corrent. Per exemple, Indústria : tots recordaran que, no fa molts dies, en substanciar una interpellació del Grup Socialista referida als viatges a l'estranger del President de la Generalitat, lo Conseller d'Indústria, senyor Macià Alavedra, va justificar l'actitud del Govern, la dels viatges, sobretot en la promoció de Catalunya com a centre d'atracció industrial, on tots els grups, en est cas, vam coincidir en los criteris de foment, de millora i d'elevació d'est sector. Però, perquè tingui consistència això que nosaltres compartim, ha d'anar acompanyat d'una veritable política d'inversió i, sobretot, lo pes específic —que després m'hi referiré— que tant se pregonava en est Pressupost, s'hauria hagut de notar, per a una raonada credibilitat, i avui, i en virtut del següent comentari, l'elevació, lo foment i la millora del sector industrial no passa de ser —els agradi o no— una simple declaració de bones intencions.

Indústria, senyores i senyors diputats, en relació amb el seu propi Pressupost, perd pes específic en la inversió, perquè, mentre l'any 88 era el 51,78%, l'any 89 serà lo 50,32, és a dir perd 1,46 punt, i en la mateixa proporció augmenta la despesa corrent : d'un 48,21 a un 49,67. I si volen més pes específic, en lo total del pressupost del Consell Executiu també perd influència Indústria, que passa d'un 4,76 a un 4,54 per a l'any 1989.

I no menys important i prioritari és lo Departament de Treball, partint de la realitat d'una xifra d'aturats de l'ordre de 400.000, on tot se fonamenta últimament, i des del Consell Executiu, en les comparacions de la taxa d'atur entre Catalunya i la resta d'Espanya. I nosaltres diem : per esta mateixa raó, estableixin vostès comparacions, per exemple, amb algunes comarques de Tarragona —que també són Catalunya— i veuran com la taxa del 21,5, del 22 i del 26,71 d'atur desmunta de seguida l'habitual tàctica de comparar allò que només convé comparar.

Continuant, doncs, amb lo seu pressupost i en lo pes específic dels departaments, Treball ha passat, d'un 28,30 de l'any passat en matèria d'inversió, a un 24,99; és a dir, perd 3,31 punts de pes específic dins del seu propi pressupost. I, si

parlem del total del Pressupost del Consell Executiu, de la inversió, Treball també perd domini, en passar d'un 2,80 a un 1,93 per al 1989. En esta pèrdua de pes i d'influència a la inversió, difícilment podem creure i acceptar aquelles expressions del President de la Generalitat referides a la creació de llocs de treball a Catalunya. I, amb unes altres paraules, est Departament, lo Departament de Treball, per cada pesseta destinada a la creació de llocs de treball, n'empra tres per a despeses ordinàries i despesa de personal. 3.900 pessetes per any i parat fan bones aquelles repetides paraules d'un Honorable Conseller quan deia que la crua realitat de les xifres sentència qui té la raó.

El mateix podem afirmar del Departament de Sanitat, on, a pesar de les declaracions de l'augment de la inversió i dels objectius que apareixen a la seua memòria —reforma de l'atenció primària, reordenació hospitalària, millora de la qualitat de l'assistència, etcètera—, Sanitat també perd pes específic en la seua inversió, dins del seu propi pressupost, en passar d'un 5,34 al 5,25 per al 1989. I, si parlem del total del Pressupost del Consell Executiu, encara perd més poder, i, per consegüent, menys pes específic, en passar d'un 16,45 a un 14,18 per al 1989. Per una part, Sanitat, menys inversió en lo 0,09 i, per una altra part menys inversió en lo 2,23.

En Política Territorial i Obres Públiques —quart departament que analitzem—, si bé reconeixem que en el seu propi pressupost, la inversió guanya pes en un 1,67, en lo global del Pressupost del Consell Executiu perd influència i, consegüentment, perd pes específic, en passar d'un 36,56 a un 35,76 el 1989; un 0,80 menys, Política Territorial, que determina que est Departament tampoc és acció prioritària del Govern de la Generalitat. No és d'estranyar, per consegüent, les crítiques constructives que formula la premsa relatives a les carreteres de Lleida, de Girona i de Barcelona que avui depenen de la Generalitat. I, per una altra part, en un altre ordre de coses, tampoc serien d'estranyar les crítiques que li poden formular, referides al recreixement del pantà de Riudecanyes que, llevat error per la meua part, no apareix cap referència ni en el pressupost per programes, ni a l'annex d'inversions reals ni a les memòries explicatives.

I, per últim, senyores i senyors diputats, la gran sorpresa en el capítol d'inversions del Govern de Convergència i Unió queda reservada al Departament d'Ensenyament, on, en flagrant contradicció amb el discurs del President de la Generalitat del dia 5 d'octubre, Ensenyament perd pes específic dins del pressupost d'inversions, en baixar d'un 14,4 a un 13,87 per al 1989. Lo discurs permanent del repte a la modernitat, a la formació i a l'educació, només són paraules, o han estat paraules sense consistència, que la simple tramuntana d'uns pressupostos les ha fet volar. Se diu, amb raó, que les paraules se les emporta el vent.

En resum, ni Política Territorial i Obres Públiques, ni Treball, ni Indústria, ni Sanitat, ni Ensenyament no són, en virtut d'estos Pressupostos, objectius fonamentals a l'hora de determinar prioritats de govern per al pròxim exercici de 1989.

Senyores i senyors diputats, el Conseller senyor Trias Fargas ha demanat idees clares. I nosaltres diem: «Tractament especial, doncs, mereix lo capítol d'endeutament, sobretot en un pressupost com est, on sincerament no comprenem com, des de l'autoritat política, se poden consentir conductes tècniques

i administratives com les que a continuació comentaré».

La Memòria del Pressupost, a les pàgines 33 i 34, assenyala quin és lo procés d'endeutament que sofreix la Generalitat de Catalunya, i és curiós observar com es manegen les quantitats a l'objecte de maquillar les xifres motiu d'est endeutament. En est sentit, la Memòria explica de manera innocent, que el deute de 1989 respecte al 1988 és de 15.000 milions de pessetes, en una operació que —permetin-me que els ho digui—, a primer d'Ensenyança General Bàsica, probablement la senyoreta els faria repetir curs. La maniobra que utilitzen consisteix a dir: «Si l'any 88 lo deute va ser de 15.000 milions de pessetes i l'any 89 serà de 30.000, la diferència són 15». Doncs bé, amb les dades següents, senyores i senyors diputats, analitzin si l'operació és presentable. L'any 88, la xifra total d'endeutament és de 160.000 milions de pessetes, i l'any 89 serà de 190.000 milions de pessetes. Per consegüent, no és vàlid utilitzar la comparació d'increments, dient que de 30 a 15 en van 15, sinó que, en virtut d'estes quantitats, la diferència entre un any i l'altre és de 30.000 milions de pessetes. Però encara han anat més lluny vostès, senyor Conseller: la Memòria, si es llegeix detingudament, arriba a tal extrem de deformació tècnica que s'atreveix a dir per escrit que la diferència ni tan sols serà de 15, perquè, comptant amb les amortitzacions del 89 per 8.000 milions de pessetes, s'aconsegueix una xifra de deute de només 7.000 milions de pessetes.

Donc bé, nosaltres entenem que ni esta operació han sabut fer, perquè barregen l'increment brut del 88 amb l'increment net del 89. A més de voler fer-nos creure, o colar, 15.000 milions de pessetes en lloc de 30.000, lo Consell Executiu resta les amortitzacions del 89, per 8.000 milions de pessetes, però no es recorda de sumar les amortitzacions del 88, per 3.500 milions de pessetes. Per consegüent, la maniobra continuaria essent de maquillatge, però tan no ridícula, si, en lloc de parlar de 7.000 milions de pessetes, parlés de 10.500 milions de pessetes. I amb els següents antecedents, 30.000 milions de deute previst —ja ens ho han dit—, més 15.000 milions d'endeutament autoritzat als organismes autònoms, i més 160.000 milions d'endeutament viu, reconegut pel Conseller als mitjans de comunicació, ordenen un endeutament previst de 205.000 milions de pessetes, que, units als 21.000 milions per a pagament d'interessos i despeses financeres —que també es reconeixen al Pressupost—, constitueixen una posició, si no d'alerta roja, sí de preocupació permanent. La resposta típica podria ser que l'emissió de deute està legalment autoritzada i que el límit permès d'endeutament possibilita el resultat de la càrrega financera dels 190, dels 205, dels 226 o dels 265.000 milions de pessetes. I nosaltres diem: «Completament d'acord amb la legalitat, i només faltaria això!»

Però vostès saben també, senyores i senyors diputats, que la pràctica de l'endeutament cau en lo vici quan s'utilitza com a mesura fàcil per a cobrir necessitats. I, per una part, estos pressupostos, tenint en compte els recursos finalistes o destinats a l'Administració local, en la pràctica —i ho torno a repetir «en la pràctica»— queda reduït est Pressupost de 814.000 a 478.000 milions de pessetes, amb totes les conseqüències que una situació d'endeutament progressiu pot arribar a comportar. I aquí, senyor Conseller —com diem alguna vegada nosaltres—: «En estes xifres, canten papers i callen barbes». I aquí, senyor Conseller, una de dues: o vostès continuen en

est procés de «qui dies passa, dies empeny i Déu proveirà», o vostès, agafant lo bou per les banyes, inicien una neteja de l'Administració de la Generalitat, analitzant partida per partida i analitzant departament per departament, perquè els exemples que a continuació li posaré són suficientment explícits com per a prendre mesures urgents i rigoroses.

Al Departament de Sanitat, només lo programa de serveis generals, que té la feina d'estudi, que coordina, determina, desenvolupa, assessora, elabora, realitza, etcètera, objectius estos de 1989, que són exactament los mateixos objectius de 1988, només est Departament augmenta les remuneracions de personal en 425 milions de pessetes, un 82% més. Això, només un sol programa dins del Departament de Sanitat.

La Secretaria General d'Agricultura —un altre exemple—, amb los mateixos objectius i amb la mateixa activitat, i amb lo mateix personal que el 1988, les remuneracions de personal augmenten 213 milions de pessetes. A Justícia, només el Gabinet del Conseller, les remuneracions de personal augmenten 313 milions de pessetes; al programa d'Administració de justícia, les remuneracions de personal augmenten un 125%, i, per acabar amb Justícia, el programa de serveis penitenciaris i de rehabilitació, amb quaranta-dues persones menys, l'augment de les retribucions és de 875 milions de pessetes. Nosaltres suposem que això deu tenir, est últim apartat, una explicació objectiva. A Cultura, al programa de biblioteques, amb lo mateix objectiu i amb la mateixa activitat —perquè han fotocopiat la pàgina 232—, les remuneracions de personal augmenten 72 milions de pessetes, i en museus, com que també han fotocopiat la pàgina i, per consegüent, los objectius i l'activitat i el personal són tots los mateixos, les remuneracions augmenten 113 milions de pessetes. A Governació, lo programa de direcció i serveis generals, amb los mateixos objectius i amb la mateixa activitat que l'any passat, les retribucions augmenten 380 milions de pessetes. A la Secretaria General de l'Esport, lo subprograma de formació de quadres, que pràcticament està sense inversió, dos milions d'inversió, contracta set nous administratius i augmenta de 10 a 25 milions de pessetes les remuneracions de personal. Al programa de suport jurídic de l'esport, se desprenen de dotze subalterns i contracten nou caps de negociat, amb un cost de més 89 milions de pessetes. I, per acabar amb la brillant adequació de l'Administració de la Generalitat i amb la racional i objectiva optimització de la despesa, la Direcció General d'Afers Interdepartamentals ni té els càrrecs i ni té personal, i en canvi pressuposta dietes, locomoció i trasllats, mentre que la Direcció General del Joc i de l'Espectacle, per falta de consignació pressupostària en telèfon, en aigua i en electricitat, segurament no podrà funcionar.

I, amb aquestes xifres, vull comentar que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, d'acord amb les seues activitats, sí que ha elaborat un preprojecte de pressupost, amb una desviació en contra que difícilment podran afrontar. I nosaltres tornem a preguntar : per què el Govern de la Generalitat no ha tingut en compte est pressupost, i amb quins criteris consigna partides, a la vista de les que he comentat, equivalents a augments que suposen només lo 3,5 i el 5% respecte a l'any 1988.

Comentari especial mereixen les consignacions pressupostàries per a les universitats, a partir del desconeixement absolut d'est Parlament sobre quin ha estat lo criteri utilitzat o acord bi-

lateral que raona un repartiment homogeni del volum total dels 24.000 milions de pessetes. Perquè resulta, segons hem pogut constatar, que el greuge comparatiu de les mateixes universitats, traduït a pessetes, lo sofreixen directament los alumnes als quals repercuteix l'aplicació d'estes consignacions, de tal manera que mentre a uns els resulta lo 18%, n'hi ha uns altres que en paguen el 32. I jo m'he referit molt clarament, al principi de tocar el tema de les universitats, als termes de criteri a utilitzar o acord bilateral, perquè a alguna universitat li resulta difícil o impossible asseure's a una taula de negociació tècnica amb representants de la Generalitat, que no fan cas ni, fins i tot al més alt nivell, dels escrits de les universitats, o d'una universitat, sollicitant esta classe d'entrevistes amb tècnics i polítics de la Generalitat.

Per això falten detalls relatius al Pla Quadriennal dels 25.000 milions de pessetes; falten detalls respecte a l'endeutament de les universitats, substitutori de l'aportació efectiva de la Generalitat; falten detalls als interessos d'est endeutament autoritzat, que en quatre anys no cobriran la càrrega financera i ho hauran de disminuir del principal, i, per últim, els 40 milions de pessetes per a la quarta universitat, que determinen lo poc convenciment sobre un projecte que, al debat de política general, nosaltres ja vam qualificar d'inviable mentre no es solucionessin els problemes pendents de les tres universitats actuals.

I, per acabar, tal com ha fet l'Honorable Conseller, també volem formular una reflexió en veu alta, obligada, per al Departament de Benestar Social, que, en tots els ordres, jo diria que ha nascut en unes condicions tan precàries, que l'UVI serà el seu aliat permanent. Les pàgines 5 i 6 de la Memòria del Pressupost, assenyalen los traspassos i les aportacions inicials per a est Departament; traspassen la Direcció General de Serveis Socials per 1.037 milions de pessetes; traspassen l'ICASS, excepte la gestió d'infants, per 902 milions de pessetes; traspassen l'Habitatge de Política Territorial per 2.296 milions de pessetes, i aquí s'acaben les concrecions pressupostàries, perquè les oficines de benestar social de Presidència les traspassen per cap import; traspassen la formació permanent d'adults al Departament d'Ensenyament per import indeterminat, i traspassen l'EAJA de Governació també per import indeterminat.

Amb estes disponibilitats, nosaltres diem que flac favor li fa el Consell Executiu al nou Departament de Benestar Social, perquè, a la vista de les últimes sessions plenàries, li serà difícil, per pessetes i per contingut, dirigir els seus esforços, precisament amb estes aportacions inicials, a benestar social. I aquí, l'oposició, vull dir que les nostres iniciatives d'impuls i de control han d'assumir la part de responsabilitat que ens correspon, deixant el marge de temps precís que el Departament necessita per al compliment dels seus compromisos creats. Independentment d'això que acabo de dir, independentment, de reconèixer la improvisació del Consell Executiu en relació amb el Departament de Benestar Social.

Resulta difícil, Honorable Conseller d'Economia i Finances, arribar a les entranyes d'est Pressupost, amb unes tendències que confirmen la nostra intuïció respecte a l'interès del Govern d'escapar-se del control de l'oposició, ja que la mateixa composició d'est Pressupost i la seua presentació no faciliten la tasca de seguiment, i molt menys les comparacions interanuals, en la majoria de documents, a tots nivells. Hem pogut

constatar i demostrar des d'esta tribuna que no existeix una política de prioritats acreditativa de la força i de la raó d'un govern, per una part, la preocupant situació d'endeutament progressiu, que condiciona qualsevol acció present i futura, i, per una altra part, que Sanitat, Obres Públiques, Treball, Indústria i Ensenyament —i jo diria quasi res dins dels Departaments!—, que no tinguin la consideració prioritària del Consell Executiu, en perdre pes i influència en el total del pressupost d'inversions és com per reclamar una renovada orientació pressupostària, i és com per desestimar uns pressupostos que mai haurien hagut d'arribar al Parlament de Catalunya en estes pobres condicions de forma i de fons.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Diputat. Suposo que el torn en contra es farà després de la defensa de totes les esmenes a la totalitat, eh? Gràcies.

La segona esmena és la del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar l'esmena, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en els continguts dels Pressupostos, el nostre Grup vol deixar sobre la taula que estem davant d'uns documents pressupostaris dolents : des de memòries que no tenen índex, des de no-correspondència entre els programes i les inversions, des d'errors importants en les localitzacions territorials de les inversions...; és a dir, uns pressupostos poc transparents, uns pressupostos que no sols dificulten el treball, sinó que limiten, limiten el control parlamentari.

Dir, d'altra banda, que fer una discussió, un debat, sobre els Pressupostos, es pot fer de moltes maneres, tant la defensa com la crítica. Es poden fer relacions per departaments, es poden posar molts números, però el nostre Grup parlamentari ha cregut convenient simplement dir que hi ha sis grans raons polítiques de fons, de rebuig d'aquest Pressupost, al nostre parer, i que intentarem demostrar que aquests sis són sis grans raons, que no només són presents en aquest Pressupost, sinó que són les sis grans línies polítiques dels pressupostos anteriors.

Primera raó : la manca de planificació i de programació en l'elaboració i la gestió del Pressupost.

Segona raó : la renúncia de Convergència a fer del Pressupost un instrument actiu de política socio-econòmica.

Tercera raó : la manca de participació de les forces socials, i de diàleg amb l'Administració local.

Quarta raó : privatització, cada vegada creixent i preocupant, del Pressupost de la Generalitat.

Cinquena raó : un baix i insuficient nivell d'inversió.

I, sisena raó : una excessiva despesa en publicitat, campanyes d'imatge i protocol.

Primera raó : manca de planificació i de programació, terminis i prioritats. Estic convençut que les senyores i els senyors diputats que s'han llegit el pressupost per programes convindran amb mi que aquest és un pressupost formal, que no existeix i que no serveix per a res, i que aquest any continuen havent-hi fotocòpies dels mateixos pressupostos de programes de l'any 87 o de l'any 88. I nosaltres entenem que la programació és un instrument fonamental per realitzar opcions polítiques clares de desenvolupament i de reequilibri, i també de coordinació de tot el potencial de Catalunya. Una administració

que no programa està desaprofitant el conjunt de les energies públiques i privades que operen en aquell sector territorial. Vull dir que els temes de manca de programació i de manca de planificació són especialment greus en els temes de política econòmica i de política territorial.

Després de vuit anys d'autonomia, després de vuit anys de govern d'aquesta majoria, temes tan importants com un pla econòmic, com un pla d'ordenació territorial, com un pla hidrològic, com un pla de residus tòxics industrials, com un pla d'habitatges públics —que se'ns ha acabat el que teníem—, com un pla quadriennal d'ensenyament —que es diu que no es vol renovar—, com la manca d'un pla d'infraestructura cultural, com un pla de transports, com un pla de director d'inversions locals, que ens mana la LOT; tots aquests plans i molts altres plans no existeixen a Catalunya; a Catalunya no existeix programació i planificació de l'Administració autonòmica. I un es pregunta : és aquest un problema d'incompetència tècnica? Segur que no; és aquest, és aquesta una casualitat que s'han oblidat de fer aquests plans? Segur que no. Quines són les motivacions profundes que fan que la planificació i la programació no estiguin avui en l'eix central de la política d'aquest Govern? Els ho vaig a dir : l'arbitrarietat, la improvisació, i, sovint, el clientelisme són línies, són elements fonamentals de la programació d'aquesta majoria. En aquest país es programa arran dels compromisos que, de vegades, el seu President adquireix amb les seves visites, i així no es pot programar un país. En aquest país i en aquest Pressupost hi ha molts exemples, els en dono un, però n'hi ha molts que reforcen aquesta idea d'arbitrarietat i d'improvisació i, sovint, de clientelisme. Partida per a l'adequació dels consells comarcals, dels edificis, partida global : 49,7 milions de pessetes. Quatre línies amunt, hi ha una partida específica per al Consell Comarcal del Maresme, de 10 milions de pessetes. I un es pregunta : «A veure, què passa al Maresme perquè tingui una partida específica de 10 milions de pessetes?» Els estalvio la meua interpretació, però no fóra millor que tinguéssim una programació, un pla d'adequació d'edificis del consell comarcal, i que hi haguessin criteris objectius, o que el que tinguéssim és el que tenim, 49 milions per a quaranta comarques, i 10 milions en una partida taxada per a un determinat consell comarcal?

Segona idea : Convergència ha renunciat a fer de la seva política del Pressupost un instrument actiu de política socio-econòmica. Fa molt pocs dies, el senyor Jordi Pujol ens deia —més o menys, recordo l'esperit— que no volia una autonomia a mig camí, i nosaltres, crec que el nostre Grup ha estat un dels grups que sempre, des de sempre, ha defensat que vol una autonomia plena. Però l'autonomia a mig camí no és només per retalls de l'Administració central. Estem en una autonomia a mig camí quan no s'exerceixen competències que es poden exercir i que són fonamentals per a Catalunya, i aquest és el cas de la política socio-econòmica. Quina és la política socio-econòmica que fa aquesta majoria de govern? Els vaig a dir quina és : el pla d'ocupació juvenil, el tema de l'atur juvenil, expressa clarament quina és. I quina és? El senyor Jordi Pujol diu : «En el tema de l'atur juvenil, estic d'acord amb el que el PSOE diu.» Quina és la proposta d'atur juvenil des de Catalunya? Dir que s'està d'acord amb la del PSOE? Aquest és un exemple, però si repasséssim el sector públic, la inhibició davant de temes com Maquinista, d'ENASA, la disminució del pes de

Departaments com els de Treball i d'Indústria, i altres molts exemples, convindran amb mi que no existeix política econòmica, o, més ben dit, existeixen els aplaudiments per a la política del PSOE, intentant dretanitzar-la més, i existeix deixar Catalunya a mans exclusives de les lleis del mercat. Jo no faré —perquè potser avui no és el moment i no tinc suficient temps— una anàlisi de la situació socio-econòmica, però estic segur que tots també podríem convenir en dues idees, amb les que estaríem d'acord: primera idea, som davant d'una evolució de la situació socio-econòmica complexa —no vull jutjar com cada un la preveu—, com a mínim, complexa. Hi ha una recuperació de determinades xifres macroeconòmiques, però hi ha elements: precarització del treball, desequilibris territorials, enquistaments de marginació, pèrdua de rendes salarials, que són a l'altra banda d'aquest tema, i que, com a mínim, com a mínim, crec que tots podríem convenir que no és satisfactòria, aquesta situació. Bé, les prediccions de la CEE respecte al 89 diuen clarament que assistirem a una desceleració del ritme de creixement, i que assistirem a un descens de l'augment de l'ocupació. Però les prediccions de la CEE en relació amb les conseqüències del Mercat Únic en els aspectes socials, i, en concret, en l'atur, són, no optimistes, són pessimistes, i la pregunta és: davant d'aquesta situació, d'aquest futur, què diuen aquests Pressupostos de la Generalitat? No diuen res.

El senyor Pujol, en els seus discursos, ens parla sempre d'una cosa: de la competitivitat. El senyor Pujol mai ens parla de la dimensió social que té el Mercat Únic i com, des de Catalunya, cal fer un tipus de política que d'alguna manera es relacioni amb el que, de manera tímida per a nosaltres, des d'altres països del Mercat Comú s'està fent en temes com promoure la millora de les condicions de vida i de treball, en temes com el de desenvolupar el diàleg amb els interlocutors socials, en temes com el que es diu al Mercat Comú de reforçar l'actuació econòmica i social. Tot això contrasta, no té res a veure ni amb la realitat aquí, a Catalunya. Els accidents laborals el 88 estan augmentant més del 30% en relació amb el 87; les morts de treballadors aquí estan augmentant més del 25%. Aquest, que és un tema central de la dimensió social, de la política europea, vostès no hi trobaran un full, millor dit, després explicaré i m'aturaré en aquest tema. Els temes de formació professional, els temes de l'habitatge a Catalunya, els temes dels desequilibris territorials; tot això no existeix en aquest Pressupost.

I insistim: cal exercir aquesta competència, cal fer política socio-econòmica des d'aquesta Administració com s'està fent des d'altres administracions.

Tercer element: som davant d'una política i d'un pressupost de manca de participació de les forces socials, especialment dels sindicats, i de manca de diàleg amb l'Administració local —Consell Econòmic i Social, concertació social, Fons de Cooperació Municipal, contínua confrontació competencial amb els ajuntaments. Els posaré dos exemples en aquest tema, i, en part, lliguem amb un dels temes que he dit abans: el tema de la seguretat i higiene. Fa un any, l'anterior Conseller de Treball va prendre un compromís de fer una llei, un programa de seguretat i higiene; compromís que va avalar fins i tot el President de la Generalitat amb una carta que fa sis mesos va adreçar als sindicats, dient que calia fer urgentment un programa de seguretat i higiene, un programa de salut laboral, i que

calia concertar-lo amb els sindicats. Bé, d'aquest tema, és escandalós com en passen aquests Pressupostos. En aquests Pressupostos també, senyor Curto —vostè ho sap— hi ha una fotocòpia del mateix programa de seguretat i higiene de l'any passat, no hi ha hagut una sola reunió amb els sindicats, i hi ha una partida de 150 milions de pessetes, que ningú —ningú— ni el mateix Conseller de Treball sap explicar què es pensa fer amb els 150 milions de pessetes. Aquest és un tema escandalós, de manca de diàleg, de manca de diàleg amb els sindicats i de manca de sensibilitat social en un tema important per a la societat. En el tema de l'Administració local, podem dir el mateix. Aquest Pressupost —ens deia el senyor Trias— és un pressupost moderadament expansiu, si no ho recordo malament. Jo els vull dir que la participació de transferències cap a l'Administració local, que era el 4,22% el 88, és el 4,22% el 89. Els diria que és un pressupost, en el sentit de l'Administració local, moderadament nul; no hi ha un sol increment de pessetes. Excuso i els estalvio parlar de temes com la reivindicació de la Federació de Municipis, de 10.000 milions de pessetes, o com la xifra ridícula de 1.250 milions de pessetes per a la comarca. Però en aquest capítol de manca de participació i de diàleg amb les forces socials, hi ha coses més greus. Aquest tipus de conducta es reproduïx dintre mateix de la Generalitat, i els vaig a dir que hi ha coses fins i tot que freguen la illegalitat.

Avui, aquí, nosaltres estem discutint uns Pressupostos que, entre altres qüestions, hi ha pressupostos d'empreses i entitats autònomes de la Generalitat. Jo els he de dir que aquí estem discutint pressupostos d'empreses de la Generalitat i d'entitats autònomes de la Generalitat que no han estat aprovats en les seves empreses. I els puc dir noms: Ferrocarrils de la Generalitat, una de les empreses més importants que té avui la Generalitat; no s'ha reunit ni una sola vegada el consell d'administració per discutir el pressupost, però aquí tenim avui una proposta de pressupost. La pregunta és: qui fa el pressupost d'aquesta empresa? Però els diré un altre tema important: la Junta de Residus. La Junta de Residus, quan vam tenir el pressupost lliurat i repartit a les senyores i els senyors diputats, es va reunir la Junta de Residus per comunicar al consell d'administració que aquest era el pressupost. El que estic dient és que aquesta manca de participació i de diàleg no només és en relació amb les forces socials, sinó que, dintre de les empreses i els organismes autònoms de la Generalitat, també passa una cosa semblant.

Quarta idea: la privatització creixent, cada cop més preocupant, del Pressupost de la Generalitat. I abans d'entrar en els números concrets del Pressupost, permetin-me també dues comparacions: el senyor Trias n'ha fet algunes; jo els vull fer dues comparacions. Primera comparació, senyor Trias: l'any 1987, l'últim any que tenim què va passar amb les inversions, a Catalunya, els ajuntaments han invertit més diners que la Generalitat; l'Administració local, en els papers que vostès ens envien, no en els números nostres, ha invertit més diners. Jo afegeixo que això pot ser discutible; el que he dit abans, no: més útilment; els ajuntaments estan avui invertint més útilment i transformant les condicions de vida de Catalunya, però una segona gran idea: jo també he comparat, he mirat els pressupostos de les comunitats autònomes —i després m'hi referiré—, i veurem com el nivell d'inversions a Catalunya és

el més petit.

Privatització creixent. Com s'expressa? Les transferències corrents a empreses privades i famílies i institucions sense afany de lucre ascendeix a 50.223 milions de pessetes. Aquesta partida és una partida més alta que qualsevol departament de la Generalitat, excepte Ensenyament i Sanitat. Si em permeten la ironia, els puc dir que la Conselleria de Transferències Corrents és la tercera Conselleria —de Transferències Corrents a Entitats Privades, *cuidado*, no de Transferències Corrents a Entitats Autònomes, Públiques o Ajuntaments; no, no! La partida de transferències corrents al camp privat és la tercera Conselleria de la Generalitat. I què passa amb les transferències de capital? Les transferències de capital a empreses privades i famílies i institucions sense afany de lucre, puja a 7.980 milions de pessetes. Vostès saben quin és l'import global de les transferències de capital a tots els ajuntaments de Catalunya pel mateix concepte? 8.019. Exactament, 39 milions més. Aquest Govern passa els mateixos diners per a inversions en el camp privat que als ajuntaments de tot Catalunya. Dues xifres comparables. I els vull posar dos últims exemples en aquest camp de la privatització; en podria posar molts; els en poso dos. Un, el de Turisme. Pressupost de la Direcció General de Turisme. Pressupost total, 1.709 milions de pessetes; 946, a empreses privades i famílies i institucions sense afany de lucre. El 55% del pressupost es privatitza; als ajuntaments se'ls dona 143 milions.

Però vostès saben millor que jo que hi ha dos grans Departaments on fonamentalment va la majoria de recursos cap al camp privat: Ensenyament i Sanitat. Podríem analitzar qualsevol dels dos; he escollit Sanitat, simplement, per un problema de limitació de temps. Nosaltres diem que en la política de sanitat d'aquesta majoria estem assistint a un bloquejament de la reforma sanitària, a una renúncia a tenir una xarxa pública pròpia; hi ha un avenç cap a la privatització. Algunes dades que demostren això: pressupost total de l'ICS: 271.000 milions. La suma del que es destina a famílies i institucions sense afany de lucre i a concerts d'assistència sanitària —el senyor Trias podrà dir que una part d'aquests concerts van també a alguns hospitals municipals i tal, una part—, la suma d'aquests dos conceptes puja el 52% i només el que es destina a famílies i institucions sense afany de lucre puja el 19%, exactament, 52.000 milions de pessetes. Podem dir que la meitat del pressupost de l'ICS va perquè es gestioni fora de l'ICS. És cert que una part —una part petita, no important, senyor Trias— va a institucions públiques, però una part importantíssima —i no parlem només dels hospitals: parlem del que es diu, en la seva terminologia, els *xiringuitos*, eh?, els *xiringuitos* mèdics, els encara 1.400 o 1.500 metges que estan fent especialitats quan, amb un increment de la plantilla, que no és previst en aquest pressupost, podrien acabar amb això. Però, més dades respecte a això: increment de les inversions de l'ICS: el 3,2. Amb un increment de les inversions del 3,2, podem fer una xarxa pública? Increment dels concerts: el 20,8. Aquestes xifres expressen clarament quina és la política de sanitat. O que a Barcelona, en deu anys en què s'havien d'inaugurar 64 àrees bàsiques de salut, se n'han fet quatre. Respecte a aquest tema, permetin-me dues consideracions, fins i tot personals, personals; ja sé que no és gaire correcte. Quan estava sumant aquests números, des de la meua inexperiència parlamentària, però des del meu

convenciment que era davant d'un pressupost privatitzador, quan vaig acabar de fer els números, estava convençut que m'havia equivocat. Vaig tornar a sumar: no podien ser els números que sortien, no podia ser que la tercera Conselleria d'aquest Govern fos les transferències corrents a empreses privades. No podia ser; no podia ser que pràcticament la meitat del pressupost de Sanitat anés a àrees privades. No podia ser. Ho vaig tornar a sumar. Els números van continuar essent els mateixos. Estic segur que alguns il·lustres diputats i diputades d'aquest Parlament, d'acord amb aquestes xifres, podrien fer un gran discurs. Jo també crec que el gran discurs és repetir aquests grans números. Tercera Conselleria, operacions corrents a empreses privades; transferències de capital, el mateix al camp privat que als ajuntaments; la meitat del pressupost de Sanitat en mans privades.

Cinquena gran idea: inversions. Nosaltres diem que el nivell d'inversions és baix. Estem d'acord amb el senyor Trias que el nivell d'endeutament —i estem en contra d'opinions d'altres grups— és baix, i que no és un problema, el nivell d'endeutament. Ara bé, que el nivell d'endeutament sigui baix no justifica el constant increment, al nostre entendre desproporcionat, de la despesa corrent. En la majoria d'administracions que jo conec, locals, supralocals, des de fa molt temps, és una gran preocupació el manteniment, la congelació de la despesa corrent, i el capítol I i el capítol II pugen per sobre del 20%. Quan vostès, d'altra banda, estan negociant amb els funcionaris el 4%, fan un capítol I de més del 20%. I pugen una despesa corrent, si no ho recordo malament, del 24 o del 25%. És més, vostè ens deia: «hi ha 147.000 milions de pessetes incondicionades, i d'aquests 147.000, 47.000 han estat increments de diners incondicionats d'aquest any». Senyor Trias, vostès, d'aquests 47.000 milions de pessetes que tenen més aquest any que l'any passat, no dediquen ni una pesseta a inversions. I això no pot ser. És a dir, 47.000 milions de pessetes més d'increment incondicionat ha de significar que una part d'aquest diner vagi a inversions. Vostès, aquests diners, se'ls gasten en despesa corrent.

I també li vull fer dues comparacions, abans d'entrar en el pressupost d'inversions. Una ja l'he dita abans: la inversió a Catalunya dels ajuntaments és, en les xifres actuals, més gran; nosaltres afegim: més útil que la de la Generalitat, però una altra, que he dit abans, que he començat a explicar abans. Jo m'he mirat tots els pressupostos de les comunitats autònomes; me'n falten dos, i els de l'Estat, i, miri, a tots, a totes aquestes administracions, el capítol VI, el capítol d'inversions, és superior al capítol VII, el capítol de transferències de capital. A totes pràcticament el doble: a l'Estat, a Andalusia, a Castella, a València, a tot arreu. L'única administració on les transferències de capital són superiors a la inversió, saben quina és? Els l'haig de dir? És Catalunya. Les inversions pròpies de la Generalitat són inferiors a les transferències de capital de la Generalitat. I aquesta és l'única Administració que fa això. Què vol dir? Connecta amb el que abans els estava explicant, de privatització de les inversions.

Entrant en els números del pressupost d'inversió, senyor Trias, les xifres que vostè dona no són tota la veritat. Vostè diu: «Hi ha un increment del 36% de la inversió», i vostè compara els 50.000 milions d'ara amb els 36 de l'any passat i de l'altre. El que vostè no diu, el que vostè no diu és que en la li-

quidació del Pressupost del 87, les inversions van ser ja 44.000 milions de pessetes. Per tant, del 87 al 89 no hem augmentat 15.000 milions de pessetes, sinó que hem augmentat de 44.000 a 50.000 milions de pessetes; però és més, i permetin-me aquesta heterodòxia : jo tampoc sóc economista i possiblement el que diré ara pot semblar una heterodòxia. La inversió ordinària —explicaré el que entenc des de la meua poca capacitat en aquests temes—, la inversió ordinària de la Generalitat el 89 serà inferior —inferior— a la del 87. Per què? Per dues raons fonamentals. Primera, en el pressupost d'inversions hi ha, pel cap baix, 2.000 milions de pessetes —i estic segur que el senyor Trias ho sap— que no són inversió. Tenim manteniment, estudis, concert, tenim capítol II, capítol IV i capítol VII en inversió, però és més : el senyor Trias ens deia que no sabia si les inversions dels Jocs Olímpics eren suficients o no. Jo crec que fóra bo que tinguéssim —i lligo amb allò de la programació— un cert acord institucional, per a tranquil·litat de tothom i perquè les coses funcionin, de quina serà la seva aportació als Jocs Olímpics, i que fos públic això. Els Jocs Olímpics no poden ser, no poden estar en el que passa en cada Pressupost; aquest és un tema de programació, i que vostès no ho diuen. En aquests moments, en aquest Pressupost, aproximadament, hi ha 8.000 milions de pessetes en inversió olímpica; aproximadament. Evidentment, és cert que cal fer-les, i, evidentment, és cert que quedaran —que quedaran—, però si vostè, d'aquests 50.000 milions, en treu aquests 8.000, la inversió no olímpica, no olímpica, és inferior a la del 87. Què estic dient, amb això? Que cal fer una inversió específica de vostès, però que aquesta inversió no pot anar en detriment del que ha estat ja la insuficient inversió de la Generalitat, en detriment de la inversió.

Fixi-s'hi bé : vostè ens deia, senyor Trias, fixi-s'hi : «l'increment de l'endeutament en relació...»

El Sr. PRESIDENT : Il·lustre senyor Saura, l'haig d'advertir que es dirigeixi a la Presidència, no directament a un determinat membre del Consell Executiu o a qualsevol diputat.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Continui.

El Sr. SAURA : Bé. Estàvem en el tema dels Jocs Olímpics, i estàvem dient, estava intentant explicar, sense dirigir-me ara al senyor Conseller, sinó a tota la Cambra, estava intentant explicar que el senyor Trias ens explicava —això sí que ho explicava ell— que l'increment d'endeutament en relació amb l'any passat era de 6.000 milions de pessetes, ens deia, en lloc de 30, com que n'amortitzem 8, són 21.000 aquest any, per 15 l'any passat. Aquests són 6.000 més, en Jocs Olímpics només, vostès en fan 8.000. És a dir, vostès no estan dient d'aquí al 92 una previsió i uns compromisos de finançament dels Jocs Olímpics. No estan fent això : estan finançant part dels Jocs Olímpics amb recursos d'inversió ordinària —i permetin-me aquesta expressió—, però, a més, estan posant anuncis als diaris intentant dir que l'esforç inversor dels Jocs Olímpics és una qüestió sensacional. Senyor Trias, això no pot ser, això cal rectificar-ho.

Quins són els departaments que registren increments més grans d'inversió? N'hi ha quatre : Justícia, Economia i Finances, Presidència i Cultura. Els de Justícia creiem que estan justificats, fins i tot que són insuficients, però els altres tres, Economia i Finances —tot i que la xifra absoluta és baixa—, Presi-

dència i Cultura, fan unes determinades inversions que nosaltres, sense voler entrar que no cal fer-les, diem que avui no són les socialment més útils. Aquestes tres Conselleries, que tenen l'increment més gran d'inversions, què fan amb aquests diners? Economia i Finances, adequació d'edificis, Presidència, 900 milions per a Jocs Olímpics; Palau de la Generalitat, 300, Palau Robert, 122; Cultura, què fa amb els diners? Teatre Nacional de Catalunya, 350 milions, jaciments arqueològics, 85 milions, monuments, 137 milions, edifici magatzem, 100 milions.

El que els intento dir és que vostès han fet una opció de «primar» determinades conselleries amb inversió que no corresponen a les prioritats polítiques que creiem que avui té Catalunya; creiem que a Catalunya cal fer més infraestructura cultural i menys operacions de les que es fan aquí. Creiem que tant Presidència com Economia i Finances han de tenir menys inversions i fer més inversions en altres temes.

Un últim tema d'inversions. El senyor Trias ens deia : «bé, aquest pressupost d'inversió reequilibra o no el territori?» He de dir que reconec la impossibilitat de saber si és així o no. Per què? Perquè, a part de la imputació errònia dels 2.000 milions de pessetes, hi ha imputacions totalment errònies; per exemple, al Barcelonès se li imputen els 300 milions del Palau de la Generalitat, quan aquesta, evidentment, és una inversió no comarcalitzable —el Palau de la Generalitat és per a tot Catalunya; el mateix passa amb el Palau Robert; el mateix passa en grans actuacions. No hi ha, no existeix —no sé si són dotze, tretze o catorze toms, no sé quants, molts—, no existeix un quadre resum de localitzacions comarcals globals, no existeix, i quan un intenta anar als programes per veure què és el que diuen els programes, els programes no es corresponen amb les inversions. Un exemple : Conselleria de Benestar Social, pressupost d'inversions, 615 milions; un ho mira i veu una partida global, 438 milions, equipaments comunitaris; què és això?, i a sota veu : habitatge social, 10 milions, i un pensa, quants habitatges es faran amb deu milions? Va al programa : primera sorpresa : en el programa de benestar social només hi han comptabilitzats 193 milions de pessetes; la resta no hi és; no s'explica res ni d'equipaments comunitaris —una partida global de 438 milions— ni s'explica res de l'habitatge social. És impossible saber què passa amb aquest pressupost.

Conclusió d'inversions : la Generalitat està invertint poc; cal endeutar-se més, però això no pot ser una excusa ni pot ser intentar amagar la necessitat de disminuir la inversió. Cal limitar la inversió d'aparador, cal dir molt clarament quins són els compromisos de finançament dels Jocs Olímpics d'aquí fins al 92; cal que la inversió compleixi funcions reequilibradores i redistribuïdores i, sobretot, cal en determinats temes que encara estan escandalosament pendents. Un dels temes : el senyor Pujol va anunciar fa dos mesos la creació de la Direcció General del Medi Ambient; no hi ha cap pesseta. Un altre tema, no hi ha cap pesseta per a l'eliminació dels residus tòxics industrials, que tothom sap que a Catalunya es fan de manera clandestina; no hi ha cap institució, empresa pública que elimini els residus tòxics industrials. En el tema del transport, el tema del metro; les inversions que la Generalitat havia de fer en el tema del metro no només en temes d'infraestructura, estan per sota del 25 o el 30%, sinó en un tema tan cabdal com és la integració tarifària —a Madrid avui un pot agafar l'autobús i el metro amb

un sol bitllet, això ja estava previst en el pla de metres del 84, això era tant o més important que les inversions, això puja 3.500 milions de pessetes. Són molts diners? Sí. No es pot assumir això en un parell d'anys. D'això, ni se'n parla en aquest pressupost.

Últim tema : excessiva despesa en publicitat, campanyes i protocol, i no vull fer d'aquest, que està posat l'últim expressament, un gran tema demagògic, fonamentalment per dos temes; primer, perquè han d'existir, és a dir, aquestes despeses han d'existir i, segon, que no exculpa aquest Govern, perquè creiem que en general a totes les administracions públiques existeix un excés de despesa en aquests conceptes. Però, és clar, la despesa de publicitat, campanyes i protocol supera els 2.000 milions de pessetes. Jo només els faré una petita comparació amb tres, quatre o cinc —podria ser la comparació amb vint-i-cinc, trenta o amb trenta-cinc— altres partides, a altres departaments. Partida per comarques : 1.250 milions, davant dels 2.000 de publicitat i de protocol; inundacions de l'àrea metropolitana : d'inversió nova n'hi ha 264, d'inversió vella els 200 milions d'Amadeu Torner; en total, 400 milions de pessetes —aquesta tarda formularem una interpellació d'aquest tema, que en parlarem. Total del pressupost del Departament de Treball, 8.000 milions de pessetes, davant dels 2.000 de despeses de protocol; transferències als ajuntaments per al Pla d'Ocupació, 350 milions de pessetes; solidaritat amb els països del Tercer Món, tot i que hi havia un compromís pre-electoral de tots els partits d'assignar una partida de 100 milions de pessetes i continua existint la partida de 14 milions de pessetes. (Pausa.) Ja acabo, senyor President.

Senyor Trias, el finançament autonòmic. Jo també, des de la meua inexperiència, vaig estar llegint els últims debats parlamentaris —el senyor Cullerell no hi és—, i llegint el que el senyor Cullerell va dir d'aquest acord financer fa dos anys sembla que no té res a veure amb el que el senyor Trias diu. Jo aquí no porto el *Diari de Sessions*, però el Pressupost del 87, de fa dos anys, la intervenció del senyor Cullerell en la presentació dels pressupostos era dir que a partir d'ara tot aniria molt bé —jo els remeto al *Diari de Sessions*. Aquest acord de finançament autonòmic es va fer trencant els acords de la Comissió catalana.

Nosaltres hem dit repetidament —i ho torno a dir— que si s'haguessin respectat els acords de la Comissió catalana, la quantitat de més que rebríem seria de 150 a 180. M'agradaria saber l'opinió del Govern, però en tot cas dir que quan el senyor Conseller d'Economia ens deia : «Escolti, és que els consellers ens demanen 112 i només n'hem posat 50», sigui la que sigui la valoració que vostès facin del diferencial que van perdre, el que van perdre supera més del doble del que vostès diuen que no han pogut fer per manca de recursos; d'aquests 112 a aquests 150 en van 50, com a mínim —estem parlant de 140 o de 150.000 milions de pessetes. I, miri, nosaltres vam dir que estàvem en contra d'aquell acord; vostès van dir que hi estaven d'acord i el PSOE va dir que hi estava d'acord.

Però jo crec que el que és greu, més enllà del tema dels diners, és el que l'altre dia un diputat de Madrid no afi al meu grup polític em comentava; em deia : «Oye, mira, lo que no puede ser es que el Gobierno de Cataluña hoy firme un pacto por cinco años y al cabo de un año diga que es malo, porque Cataluña pierde credibilidad»; m'ho deia un senyor en castellà,

des de Madrid. I vostès, firmant un pacte per cinc anys, firmant un pacte per cinc anys i al cap d'un any dient que és dolent no només el que estan fent és limitar els recursos econòmics del Parlament, sinó que estan fent perdre credibilitat no només al Govern, a tot Catalunya.

Quan al Grup parlamentari d'Iniciativa vàrem discutir les línies generals d'aquest document, al final hi havia dues preguntes, diríem que les sis raons, les sis grans raons que jo els esmentava al començament es resumien en dues. Primera pregunta : aquests Pressupostos incrementaran o disminuiran els desequilibris socials i territorials de Catalunya? A Catalunya, recentment publicades, hi ha quinze comarques —des de Terra Alta fins al Ripollès, des del Priorat a la que vulguin—, quinze comarques que durant set anys estan perdent població, s'estan desertitzant. Aquest Pressupost servirà per reequilibrar Catalunya? Aquest Pressupost redistribuirà millor la renda de Catalunya? Nosaltres, tot el Grup parlamentari, vam dir que aquests Pressupostos no eren per a això. Però hi havia una segona conclusió : aquest Pressupost afronta alguns dels reptes importantíssims? Jocs Olímpics, important, però molt més mercat únic : ni se'n parla en aquest Pressupost.

Aquest Pressupost, senyors de la majoria, reflecteix el model de societat que vostès tenen : estem veient com estem anant cap a un tipus de societat dual, a dos tipus de societat. Jo diria que aquest Pressupost és un clar reflex d'aquesta ideologia : es privatitza una part dels serveis als quals una part important de la societat no podrà accedir per la seva pròpia condició social . Quan vostès privatitzen parts importantíssimes dels recursos, a aquesta part que privatitzen grans parts de la societat no hi tenen accés i paral·lelament creen una Conselleria de Benestar en la més típica —ja ho podem discutir un altre dia— il·lusió de caritat. Es tracta de les dues societats : privatitzem recursos per a un determinat sector de la població i per als altres, els pobres, creem la Conselleria de Benestar Social.

Evidentment, davant de tot això el nostre Grup parlamentari demana a la Cambra el retorn del Projecte de Pressupost al Govern.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Saura. La tercera esmena a la totalitat és la presentada pel Grup parlamentari Mixt. Per defensar l'esmena, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Fernández i Teixidó. (Pausa.)

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, penso, senyor Conseller, que ha estat molt interessant la part en què vostè ens feia una àmplia referència sobre les implicacions de la política econòmica internacional en aquest Pressupost tan petit, aquest Pressupost nostre tan petit, i quan vostè feia referències econòmiques al paper del dèficit, al paper dels impostos jo no podia deixar de pensar en un llibre que segurament vostè ha llegit, el llibre es diu *El triomf de la política*, i l'autor és en David Stockman, que, com vostè sap molt bé, va ser l'home que va portar pràcticament tres anys els pressupostos de Reagan, un home jo penso prou capacitat per a aquella tasca, però que té un missatge ben clar per a tots els polítics que van treballar amb ell i per a tots els polítics que després l'hem llegit : el missatge d'Stockman és que quan es parla de pressupostos la política està al centre de l'actuació pressupostària; que quan es parla de pressupostos correm sempre dos riscos : parlar de xifres, i de xifres que

podem contraposar els uns als altres, o parlar de criteris polítics; que en definitiva ell, que era un home que tenia una tendència a considerar els pressupostos des del punt de vista econòmic i administratiu, va reconèixer que finalment era el Senat dels Estats Units, que tenia una majoria demòcrata, qui en el tema dels pressupostos manava i que la bona voluntat de l'administració nord-americana —encapçalada per en Reagan—, de voler controlar els impostos, de voler baixar els impostos, i d'un Senat disposat a no permetre-ho ha fet que Estats Units tingui un dèficit que, entre altres coses, l'estem pagant tots plegats; ho estem pagant tots plegats, no només l'administració nord-americana o el poble nord-americà. Però la principal lliçó era que en els pressupostos la política està al centre del comandament de l'activitat de tots nosaltres.

Problemes a l'hora de presentar una intervenció d'aquestes característiques a la Cambra sobre el tema dels pressupostos. Jo amb aquesta és la tercera intervenció que tinc en pressupostos; dues les vaig tenir al Parlament de Madrid i una, doncs, és la que avui tinc l'honor, amb el Grup del CDS, el Grup parlamentari Mixt, de poder portar aquí davant de vostès. La impressió sempre és la mateixa, i vostès, que tenen més experiència i més anys —vostè abans ens feia l'exemple dels anys que havia dedicat a aquest tema—, sabran que un arriba a la conclusió que possiblement vostè tindrà la bona voluntat d'acceptar esmenes, de plantejar que aquests pressupostos pertanyen al conjunt de la Cambra. Jo ho dubto, jo ho dubto perquè he pogut comprovar durant aquests mesos de treball, i ho he pogut comprovar a les comissions o al Ple, que és difícil que les esmenes de l'oposició prosperin i, per tant, no hi ha res més —penso jo— inútil que encetar una baralla sobre les xifres que cadascú tenim que procedeixen, amb els instruments que cada un tenim —vostès tenen persones que hi poden dedicar moltes hores i molts de temps, i nosaltres som pocs a l'hora de preparar unes esmenes d'aquestes característiques. Però, el fonamental —i començaria la meua intervenció—, el fonamental és que ens posem d'acord en quins criteris des del punt de vista polític, des del punt de vista econòmic i des del punt de vista tècnic diferim en la concepció pressupostària. És des d'aquest punt de vista que jo voldria fer la meua intervenció, dient quelcom que ho diu tothom, i no té més valor que repetir-ho perquè consti, com ho diu tothom: home, que aquest és un Pressupost que podria ser millorat —jo penso que hi estariem d'acord— i que és un Pressupost que no està a l'alçada de les circumstàncies no des del punt de vista subjectiu, no des del punt de vista de com es fa el pressupost, sinó que no està a l'alçada de les circumstàncies del que el poble de Catalunya demana, del que el poble de Catalunya mereix.

Dita aquesta generalitat, amb la qual tots estem absolutament d'acord, hem d'entrar a quins són els punts que des del meu punt de vista separen potser dues concepcions que en principi deuriem estar molt properes —després parlarem del liberalisme, també, si vostè m'ho permet—, però que en principi hi ha punts de diferència significatius.

És cert, ho han dit també els altres portaveus, que hi ha un increment important del Pressupost; aquest increment —com vostè sap molt bé— es xifra en el 22,1%, i si es tenen en compte els dos increments dels dos últims exercicis, tenim una xifra que pràcticament arriba al 68% d'increment en dos anys. Això ho dic perquè, independentment del que està con-

dicionat i del que no està condicionat, ens permet un marge de maniobra jo penso que acceptable; depèn de com combinem, nosaltres, les variables. I estant en una xifra d'aquesta alçada, d'aquesta volada, jo penso que tenim l'obligació de convertir —en la mesura que sigui possible— aquest Pressupost en una eina de política econòmica. El Diputat comunista que em precedia parlava d'una política socio-econòmica; estariem d'acord, però, fonamentalment, amb una mesura de política econòmica que ajudi a resoldre els problemes que té plantejats —a nivell econòmic— Catalunya. Ja sé el que em dirà: «Escolti'm, la nostra autonomia, des del punt de vista monetari, nulla; la nostra autonomia, des del punt de vista fiscal, poc menys: podem fer poques coses, tenim un Pressupost molt condicionat, fem el que podem». Però, justament perquè això és així, hem d'aprofitar al màxim l'eina que el Pressupost significa cada any.

I, des d'aquest punt de vista, jo li voldria dir el següent: hem malmès una oportunitat des de la nostra perspectiva, des de la perspectiva dels centristes a Catalunya; hem malmès una oportunitat. I per què? Doncs, perquè creiem que la situació de l'economia catalana, avui, ve caracteritzada —i vostè ha fet tres vegades esment del tema—, però ve caracteritzada per una situació —l'economia catalana, no aquest Pressupost; ja en parlarem—, per una situació —jo diria— expansionista, i amb un teló de fons que els tècnics han decidit anomenar una economia calenta, una economia «recalentada», per entendre'ns, i, això, és veritat. I és veritat parcialment... —«rescalfada», em diu el President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ: A més d'un se li havia passat això: és «rescalfada». I això és veritat, però amb matisos; és cert que la demanda pressiona l'oferta, és cert que la demanda és més gran que la capacitat productiva de les empreses, és cert que la proporció està al 7 i al 5% —el 7% que creix la nostra demanda, el 5% que creix la nostra capacitat productiva—; tot això és cert, però, en canvi... És cert que pugen els preus —poc, però pugen. Però, en canvi, es donen dos factors que són determinants a l'hora de configurar una situació d'economia rescalfada —com els plantejava, com els plantejava fa un instant—, que és que tenim un nivell d'atur significatiu, i el mes d'octubre tornem a tenir xifres d'atur més elevades que les que teníem el mes passat, com alguns de nosaltres, a l'hora de discutir el debat de política general, vam dir que ens pujarien, probablement, les xifres d'atur el mes d'octubre —com calia esperar—, i no només a Catalunya, sinó a la resta de l'Estat. I, dos, perquè la capacitat productiva de les nostres empreses és petita: tenim una capacitat productiva que hom estima al voltant del 80%, com a capacitat productiva. Aleshores, ¿què fa el Govern, què fa el Consell Executiu, quan es troba amb una situació econòmica que es caracteritza per l'expansió, que podem parlar d'escalfament de l'economia, però que tenim nivells importants d'atur i nivells de poc aprofitament de la capacitat productiva de les nostres empreses? Hi ha dues coses a fer: optar per un Pressupost —com vostè deia— moderadament expansiu... Jo crec que és més expansiu del que vostè diu, i discrepo —lamento que no hi sigui, aquí—, però discrepo en la concepció del que significa un pressupost expansiu que ens plantejava el Diputat d'Iniciativa per Catalunya; no té res a veure amb el que significa l'expansió, és una

altra cosa : expansiu s'ha de veure en funció de la despesa, entre altres coses —no com ell ho deia—, però no té més importància. Però ens trobem amb un pressupost expansiu, no moderadament, sinó expansiu, que només podem retallar de dues maneres per poder incidir en aquesta situació : més inversió, per una banda, i retallar, en part, la despesa pública. Escolti'm, què ens diu ara? Vostès proposen retallar, en part, la despesa pública; nosaltres proposem —i és una de les propostes que orientaran totes i cadascuna de les activitats del nostre Grup— reduir en un 15% les transferències de capital al sector privat. Faci-ho; faci-ho. Per què proposem això? Home, perquè permet, veritablement, accentuar —com després parlarem, i li donarem xifres, molt concretes, poquetes—, permet accentuar el nivell d'inversió —que és el que creiem que és, estrictament, necessari— i, d'alguna manera, permet no enviar aquest 15% a l'empresa privada, o a les entitats sense ànim de lucre, tant per via de transferències com per via de capital, que és el que podríem fer, i és el que entenc que és possible, des d'una política pretesament —com després parlarem—, una política pretesament liberal, en aquest sentit, liberal; hem d'afavorir aquestes inversions i, des d'aquest punt de vista, reduir en la mesura de les nostres possibilitats. Després parlarem de com s'ha fet tot això.

Quines implicacions polítiques i quines implicacions econòmiques tindria un plantejament d'aquestes característiques? Home, econòmiques, és evident : si nosaltres som capaços que la inversió tiri, en la mesura del possible, del que és la capacitat productiva, de fomentar la capacitat productiva de les nostres empreses, és l'única manera, seriosament, de fer cara a la demanda, l'única manera. L'única manera de fer-ho des d'un punt de vista infraestructural, no des d'un punt de vista genèric; l'única manera és tirar de la capacitat productiva de les nostres empreses, donant recursos que pot donar la Generalitat, a través de la inversió, a través sempre de la inversió. Primera consideració.

Segona consideració, de tipus social : home!..., que jo entenc que cal primar pressupostos, senyor Conseller, senyors del Govern, senyores i senyors diputats, que primin el col·lectiu. Abans ens deia xifres l'Il·lustre Diputat Saura. És cert : els nostres pressupostos primen bàsicament..., home!, l'individu, per entendre'ns; no primen el caràcter col·lectiu, que és on penso que uns pressupostos del Govern de la Generalitat han de posar èmfasi. Però no des d'un punt de vista moral ni estètic : des del punt de vista del que és eficaç, des del punt de vista de la inversió que permet tirar d'aquesta inversió privada, tirar de la capacitat productiva de les empreses, fer cara a la demanda, estabilitzar els preus, millorar la inflació, i que això sigui aprofitable pel conjunt dels ciutadans de tot el país —d'aquest i de l'altre—, pel conjunt de ciutadans de tot el país.

Vostè em dirà —o vostè o la persona que em contesti—, dirà : «Escolti'm, això està molt bé, però a l'hora de fer-ho és molt difícil, fer-ho, perquè tenim un pressupost massa petit». Molt bé, però... I, a més, un altre argument molt important —que això tindrem ocasió de debatre-ho, també— diu : «I, escolti'm, i, a més, nosaltres estem patint globalment una manera d'entendre la política per part del Govern socialista i, molt especialment, per part de l'autonomia». Jo dic : és cert, és cert. Nosaltres hem portat un combat, o estem portant un combat seriós, de la millor manera que podem amb molt poc

d'èxit, a Madrid, per canviar una política, la política del Govern socialista, respecte al que són les tendències generals d'aquesta economia, i vostè ho sap; no ens fan cas, com tampoc ens fan cas aquí, però és cert que un s'hi acostuma. Però vostès no, vostès no. Vostès van donant suport al que després criticaran : la política econòmica del Govern socialista, en totes les seves manifestacions, excepte en el tema autonòmic, però vostès van —i això s'ha de dir, i això s'ha de repetir, i és l'element polític més destacat d'aquest Pressupost—, vostès van donant suport a la política econòmica dels socialistes. I no només vostès : altres també ho fan; altres també ho fan, no només vostès. Des d'aquest punt de vista..., home!, nosaltres creiem que, precisament perquè els recursos són més minsos, més esforç per aprofitar al màxim el capítol de les inversions, en el qual entro a continuació.

Ha fet vostè, senyor Conseller, una anàlisi de la inversió que jo puc subscriure al 100%, si això fos coherent respecte a una actitud política del Govern. Vostè ha dit : «Miri, és tan important que fem inversions a Catalunya, primer, per al poble de Catalunya» hi estem completament d'acord. Diu : «Però, després, és important per a la resta del país, per a tot Espanya, perquè la rendibilitat de les inversions de Catalunya, a Catalunya, és molt més gran» —i ha citat vostè l'aeroport de Zamora, de Cadis, etcètera. Això és veritat, però jo, el que li demanaria, senyor Conseller, demanaria als senyors membres del Govern, és que hem de ser coherents amb aquest tipus de plantejament. Vostès han de ser coherents a l'hora de fer un plantejament que diu : «És cert, la inversió primarà aquí i, per tant, donarà resta..., esforç al país», però l'han de fer amb tota la política. És un angle completament diferent al que jo, generalment, sento als bancs de la majoria. I jo, personalment, me n'alegro : tant de bo que això fos així; tant de bo que la nostra reflexió política partís del punt de vista que diu : «Escolti'm, és bo per a Catalunya i, a més, la rendibilitat serà gran per a tot el país». El que passa és que un sospita que aquest pot ser un argument a l'hora de debatre el Pressupost, però no és un argument seriós a l'hora de debatre políticament altres qüestions, quan ens veiem obligats a pensar què és el que passa aquí, què és el que passa a la resta de l'Estat.

Però, dit això —que jo hi estaria molt d'acord i, per tant, m'hi sumo absolutament de bon grat—, jo crec que vostè ha posat el dit a la nafra, en el punt central : quin és el problema que més perjudica, que més dificulta el sosteniment del nostre creixement a Catalunya? La manca d'infraestructures. Si nosaltres som capaços de donar una empenta important a les infraestructures, aquest país continuarà creixent, i aquest país continuarà tirant endavant. Si no aprofitem un moment com el que ara tenim, per dotar, veritablement, per portar una política audaç, respecte a les inversions..., home!, jo crec que haurem perdut una oportunitat extraordinària, la més extraordinària que se li hagi presentat al Consell Executiu durant aquests últims anys : no en tinguin cap dubte. Perquè, si bé és difícil una política d'inversions audaç, quan la situació és de crisi, —necessària, però difícil—, hem d'aprofitar —com l'aigua de maig— una situació que uns caracteritzem més optimista que els altres, però que, en definitiva, permet un nivell d'inversió. I vostè em dirà : «Escolti'm, hem fet un esforç important; hem incrementat les nostres inversions reals en un 36,7%, i hem incrementat les nostres transferències de capital en un

29,4%; total, el 32,8%». És cert; és un esforç important, però no és suficient. «És que l'oposició sempre demana més inversió!» : ja ho sé, però jo voldria que reflexionéssim, des del punt de vista, no de l'increment, no només de l'increment d'aquestes inversions en relació amb l'any passat, sinó del pes que les inversions tenen en el conjunt del Pressupost. L'any 88, el percentatge era del 5,53% —ningú s'hi ha referit—, i l'any 89 és el 6,19%. I els modestos estudis que el nostre Grup parlamentari ha realitzat situen, obligatòriament, en 33.357 milions més la inversió necessària per assolir aquest nivell de modernització de les nostres infraestructures, que són dos punts. I, aleshores, quan nosaltres fem una proposta que diu que, des de la inversió, hem de reduir dos punts... perdó : des de la inversió, hem d'incrementar dos punts, i des de les transferències de les quals parlava hem de reduir 15 punts, el 15%, veritablement els números comencen a sortir, i pensem que el que hem canviat de signe és aquella eina que es troba presa del que és la dinàmica política pròpia a la qual després em referiré, a l'hora de parlar dels cistellets, als quals tindrem oportunitat de referir-nos —ja li diré el que són «els cistellets».

Per tant, la nostra proposta és concreta : dos punts d'increment a la inversió : 33.357 milions més. Però els centristes tenim una altra preocupació important, senyor Conseller, que és el grau de realització insuficient d'aquestes previsions. Un país, i un govern de la Generalitat, no es pot permetre no tenir un grau de realització del 100% de les seves inversions; doncs, aquí, no els tenim. I l'any 86 estàvem al 87,1%, i l'any 87 estàvem al 92,9%; ja ens hi acostem, però hi ha, pràcticament, vuit punts de diferència, que són molts punts a l'hora de parlar de la realització d'una inversió. Li diré més : home!, com és possible que no hagin estat aprofitats tots aquests crèdits? Vol dir que no és que era una situació molt difícil? Home!, mirin, veiem la tendència que es produeix l'any 88, a l'Institut Català de la Salut, en les seves liquidacions, a 31 de juny : el 3,8%. I a l'ICASS? El 4,2%. I en transferències de capital a l'ICASS? El 8,5%. «Home!», diu «no exageri, perquè això era el 31 de juny i, aleshores, ens queda un semestre per treballar». Però vostè, que coneix també —molt millor que jo— el món de l'empresa, sap que el nivell de les inversions, quan es realitzen en els últims períodes, els últims mesos de l'exercici, no tenen la mateixa rendibilitat, no tenen la mateixa eficàcia que durant el primer semestre. I això succeeix. Dirà... Escolti'm : hi ha alguna programació que expliqui que a l'ICS, Conseller, hi hagi invertits ara 405,1 milions de pessetes, davant els 10.587 milions de crèdits? El Conseller Trias em diu : «No és veritat». Estan a la seva disposició —jo no les he fet— les seves liquidacions de pressupost : les seves. Probablement no sigui veritat, Conseller, i jo ho acceptaria de molt bon grat; el que hauran de revisar són les liquidacions que vostès fan a l'hora de presentar-nos-ho als diputats, a la Cambra.

Finalment, respecte al tema de les inversions, voldria només afegir que, òbviament, la rendibilitat que de les inversions puguem tenir, que les farem —i ho sabem bé—, amb un caràcter d'improvisació, i corrent i de pressa, els últims mesos de l'exercici, generalment, no comportaran un nivell suficient, com el que podrien comportar amb un programa d'inversions raonable, durant tot l'any.

Tercer eix de crítica, tercer eix de debat : el Pressupost i la despesa pública. Tots els diputats que m'han precedit han

parlat de la necessitat de ser exigents, de la necessitat de ser rigorosos, i vostè ha parlat —i això em sobta— d'un pressupost auster. Home!, jo no crec que estiguem davant d'un pressupost auster —no estem davant d'un pressupost excessivament expansionista, sí moderadament—, però estem davant d'un pressupost que no és auster; per dues raons fonamentals : perquè el nostre nivell d'ingressos és petit —ja sabem com funciona i no li podem treure més partit del que li hem tret—, i perquè no estem en disposició de poder incrementar la nostra pressió fiscal. D'això, ja se n'encarreguen els socialistes a Madrid, incrementant-nos la pressió fiscal per a tots plegats; en aquesta Cambra, no hi hauria la possibilitat. Sense aquestes fonts d'ingressos és difícil, és molt difícil que si accentuem la despesa com l'estem accentuant diguem que tenim pressupostos austers; és pràcticament impossible. Vostès no poden dir : «Miri, no hi ha noves fonts d'ingressos; miri, no podem implantar nous tributs; miri, ens incrementem un 22,1% la nostra despesa, i estem davant d'uns pressupostos austers.» Tècnicament és impossible. Jo no sé com vostès ho fan ni sé com vostès ho explicaran, però tècnicament és impossible estar amb un pressupost que vostès consideren auster, quan en definitiva no tenen noves fonts d'ingressos. I els diré encara més : si vostès analitzen les fonts d'ingressos —cosa que no s'ha fet— de l'any 88 i de l'any 89, el conjunt d'ingressos propis, propis, respecte al conjunt del Pressupost baixa; l'any 88 parlàvem del 3,7% i l'any 89 parlem del 3,3%; l'any 88, de 24.986, i l'any 89, de 25.605; és a dir, que ens trobem en una situació que el conjunt de l'ingrés ens baixa en relació amb el conjunt dels nostres ingressos totals. Expliquin tècnicament com això pot ser un pressupost auster; aquest modest diputat centrista no ho entén. Però, encara més, no hi ha, des del meu punt de vista, no hi ha, des del meu punt de vista, cap mesura de control seriós de la despesa pública —l'Il·lustre Diputat Curto ens ha fet abans tota una referència, jo penso que de malmetre diners; també ens ho ha fet l'Il·lustre Diputat senyor Saura; jo no donaré ni una dada més, estan donades i n'hi ha moltes més—, el problema és que no hi ha control seriós de la despesa pública, perquè utilitzem un criteri diferent del que hauríem d'utilitzar. Normalment, un pressupost..., el que vostès fan habitualment sempre, parteixen de quins diners tenim, quins criteris utilitzem i on van a parar aquestes diners. Aquí, el Govern ha fet quelcom ben diferent : és quins diners tenim, què ens demanen, quantes boques tapem, que són coses qualitativament diferents, per què?, perquè no hi ha manera de tenir criteris coherents, de tenir criteris entenedors per al conjunt de la despesa pública. No hi ha control, ara com ara, de la despesa pública al Parlament de Catalunya, no hi ha control a cap de les instàncies de la Generalitat, no hi ha control en general, i, encara més, no hi ha cap prioritat establerta a l'hora de determinar quina és la prioritat de la despesa pública a Catalunya.

Això —no hi és el Conseller, però ho direm, ho direm igualment—, això, a mi em venia al cap, quan estava estudiant el Pressupost, recordava un text d'una conferència del Conseller —que jo els recomanaria, a tots plegats—, una magnífica conferència del Conseller Trias, que es diu «Anotacions parlamentàries : tècnics, funcionaris i polítics»; és de l'any 80, és un text d'una conferència seva, feta amb motiu del segon ple anyal de la secció d'economia. Jo els recomanaria que vostès

llegissin aquesta conferència : és una magnífica obra que justament no té res a veure amb els criteris que s'utilitzen a l'hora de parlar del creixement del pressupost a Catalunya. Hom vol pensar que probablement el Conseller és liberal i el Consell en el seu conjunt no, hom vol pensar que potser el Conseller no ha pogut tenir totes les eines encara a temps per poder fer un pressupost com cal, però aquest és un text on veritablement parla del creixement burocràtic, i parla de l'Estat espanyol com un exemple tremend de creixement burocràtic, com un dels elements més perniciosos per a l'economia d'un país. I ens han donat xifres on queda explicitat que el nostre creixement burocràtic en aquest país no té res a envejar a altres creixements burocràtics, i si alguna cosa té a envejar a altres creixements burocràtics —no als de l'Estat espanyol—, probablement és l'eficiència.

I això, com és possible que succeeixi? Doncs un diputat ho ha dit, però jo ho haig de repetir —és l'inconvenient de sortir en tercer lloc i la dificultat de sortir en llocs darrers—, però ho ha dit : jo tinc la sospita que avui, a la Generalitat, es practica —a la Generalitat, al Consell—, es practica el clientelisme polític. I vostès diran : «escolti, això es fa a tot arreu», potser sí; «vostès potser ho faran», potser també, però jo els dic que vostès, avui, practiquen un clientelisme polític permanent, i només així s'explica el creixement burocràtic extraordinari de les institucions a Catalunya. Vostès han de col·locar la seva gent, i el país ho ha de saber; vostès han de col·locar la seva gent, i la col·loquen, i jo ho comprenc, però ho critico. Sí, sí. Vostès saben que és cert, vostès saben que és cert. Vostès han de col·locar la seva gent i jo ho critico, no ho admeto, perquè és la meva tasca criticar-ho, i ens trobem amb un creixement burocràtic extraordinari, aquí i a altres llocs on es governa amb aquest tipus de maneres. Però ho dic amb tota la comprensió del món, no voldria que cap de vostès pensés que a nivell personal m'hi enfado molt, tot al contrari : ho dic comprenent-ho però criticant-ho, que és el que penso que ha de fer un diputat de l'oposició.

Els faré mercè de tot un apartat que tenia preparat per fer, però em penso que potser no té més interès —però que sí que li faré arribar al Conseller—, que eren tres folis sencers del que nosaltres considerem insuficiències tècniques del Pressupost. Un parell de casos : a les memòries explicatives dels criteris de concessió de subvencions falta, per exemple, el de la Conselleria d'Indústria i Energia, no n'hi ha; les subvencions del Ministeri d'Indústria i Energia no s'expliquen, s'han oblidat. Per exemple, hi ha la manca d'una fitxa de programa —concretament, la número 2, del programa 722—, jo vaig anar directament a buscar-la i no la vaig trobar. Home!, no penso que estigui fet amb mala voluntat, la veritat, però és sorprenent que un busqui aquella fitxa en concret, no la trobi i no hi trobi cap tipus d'explicació. Per exemple, es parla de previsions de compromisos per a altres exercicis. Bé, criteri que s'utilitza : a la pàgina 34 de la Memòria del Pressupost es diu : «una sana política financera obliga a tenir presents aquestes despeses pels anys següents», ni un sol esment a quines són les previsions d'aquestes partides. Seguim? Home!, una altra interessant : en l'informe econòmic i financer, inconsistències del tipus següent, pàgina 8 : es parla d'una reducció de l'aportació negativa del sector exterior —fixeu-vos—, una aportació negativa del sector exterior, quan tothom sap que està baixant,

i a algú se li ha escapat que això està pujant, que és veritablement impensable perquè, a més, entra en contradicció amb bona part de l'anàlisi que tenen els Pressupostos. I a la pàgina següent es parla de l'augment del saldo negatiu de la balança per compte corrent, que tampoc és cert. A la pàgina 14 es parla del vigor de l'economia catalana, i hi ha una comparació amb l'any precedent, però no entrant en totes les partides i, per exemple, obviant una determinant a l'hora de parlar del vigor d'una economia : la construcció d'habitatges.

Tinc, de veritat, tres pàgines —i a més ja eren una selecció— d'elements que apareixen a totes les memòries, que jo penso que podem estalviar-los, a vostès, la lectura, però sí que el diputat que hi tingui interès està a la seva disposició per comprovar que això és cert. Els diputats que m'han precedit han parlat també d'això i segurament els que em seguiran també.

Voldria entrar, amb molta brevetat, només esmentant-ho —per poder dedicar cinc minuts més al final—, als principis polítics als quals pràcticament ningú ha fet referència, i penso que poden ser, des de la perspectiva pressupostària, nous. Per exemple : principi d'especialitat qualitativa; si vostès tenen la paciència de mirar l'article 2, apartats 2 i 4, es parla, per garantir la discrecionalitat de la despesa, amb una frase d'aquestes que els clàssics acostumaven a dir-ne «perles»; es diu : «sempre que es garanteixi la dinamicitat en la gestió dels crèdits pressupostaris». Què és això? Evidentment, jo estaria d'acord que aquesta dinamicitat fos un element de referència, però m'agradaria preguntar als proveïdors de l'Institut Català de la Salut si aquesta dinamicitat és real, si els proveïdors que estan veritablement pendents de cobrar de la Generalitat entenen que tenen un sector dinàmic a l'hora de parlar dels crèdits. Principi de claredat : home, el principi de claredat que entenem que seria l'estructuració metòdica que permetria la designació dels ítems de manera que reconeixem l'origen a la finalitat, els trobem de la manera següent : crèdits que vagin a transferències a institucions sense ànim de lucre, n'hi ha, sense justificar : un a Economia i Finances, dos a Ensenyament, cinc a Agricultura, i, fins i tot, les transferències de capital estan obertes i sense dotació, Conseller, onze casos en Agricultura, Ramaderia i Pesca, obertes, onze casos sense que hi hagi cap tipus de dotació. Podríem parlar del principi de l'especialitat, del principi de la temporalitat, dels principis comptables, per exemple..., no hi ha unitat de caixa quan parlem de les entitats de joc, no hi ha un criteri d'unitat de caixa, i tampoc hi ha el criteri de gestió mínima quan parlem de principi econòmic.

En fi, jo penso que no seria conseqüent amb el que els deia en començar... Hi ha dos punts més, amb els que vull acabar a l'hora de plantejar el que és el nostre Pressupost : un és l'endeutament i l'altre és justament —la valoració de l'endeutament—, i l'altre és la valoració que em mereix el Fons de Cooperació Local de Catalunya i la seva relació. El tema de l'endeutament : home!, de l'endeutament se'ns han donat xifres, jo no entraré a discutir-les —les nostres donen un total de deute de 275.800 milions de pessetes, 275.800 milions de pessetes, que seria aproximadament, exactament la suma de Generalitat, entitats autònomes i empreses, i practiquem unes amortitzacions que entenem que han de ser de 33.757 milions de pessetes, i no tenim cap altra xifra. Per això em sobten una miqueta les xifres del Conseller. La suma ens dóna, a aquest endeutament total —com ens dóna en el capítol

d'interessos, i coincidim amb algunes de les informacions que apareixien publicades, de l'any 89—, 21.384 milions de pessetes. Jo no sé si és el conjunt de l'oposició que tenim aquestes xifres o són xifres equivocades, però en principi els nostres números ens parlen de 21.384 milions de pessetes. Jo ja entenc que això ve retardat per les transferències que no arriben, però, en principi, aquestes xifres, com a nivell d'endeutament, són grans. I jo voldria fugir de la fallàcia que ens plantejava aquí el Conseller, en el sentit que un 4% és poc; el deute no es mesura mai, des del meu punt de vista, pel volum del deute respecte al conjunt del pressupost, sinó per la dinàmica pròpia que el deute té. I jo crec que aquest deute és un deute que corre perill d'asfixiar-nos. Diu : « escolti, podem anar fins al 25%, legalment podem anar fins al 25%, i l'Estat i els ajuntaments en tenen molt »; escolti'm, és una situació ben trista, aquesta, que, a mi, em diguin que l'Estat té més deute que Catalunya i que els ajuntaments tenen més deute que Catalunya, per a mi és una trista solució. El que hem de buscar és un pressupost veritablement eficaç, amb un nivell de deute al mínim possible. I aquí hem renunciat, hem renunciat a controlar autènticament el deute, hi hem renunciat.

Per acabar, per acabar, us diria que el tema del Fons de Cooperació Local, que, a mi, em sembla que aquest és..., en volia fer només un breu esment, perquè em sembla que és un tema vital, quan entenem que la província única es converteix en un punt cabdal de les discussions polítiques d'aquesta Cambra i d'aquest país en l'immediat, i ens trobem que la dotació de què és parla és de 1.250 milions de pessetes, la qual cosa suposa, per als consells comarcals, 30 milions i mig per a tot l'exercici. Home!, a nosaltres ens sembla que és un flac servei : ja estarem discutint la província única, ja creiem que es poden fer moltes coses amb la província única..., comencem les coses bé. Si vostès volen que aquest país cregui veritablement en la província única —ja se n'encarregarà el país, de dir si hi creu o ho—, però si vostès volen que aquest país cregui en la província única, facin funcionar els ajuntaments, ajudin els ajuntaments, ajudin els consells comarcals. Si vostès creuen que una infraestructura de consells comarcals de 30 milions per any significa fer funcionar els consells comarcals, aquest país no creurà mai, en la província única. Mai!, perquè el que es pregunta és : « escolta, i què és el que funciona dels consells comarcals? » Home, penso que teníem una oportunitat per donar un altre tipus d'estructuració al Fons de Cooperació Local que la que li hem donat.

Per acabar —i ara sí de veritat, President—, per acabar... (*Rialles.*) Se m'ha encès el llumet, President?

El Sr. PRESIDENT : Sí, però li he fet retirar en atenció a vostè.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : És vostè molt amable. (*Rialles.*) Per acabar, nosaltres entenem que un pressupost com el que se'ns ha presentat, que té elements positius però que en principi veiem que és un pressupost més gran que útil, que veiem que no hi ha transparència ni en la despesa ni en la gestió, que veiem que manca d'equilibri pressupostari, que no garanteix aquest reequilibri que és necessari per a Catalunya, que creiem que és un pressupost que « prima » més l'individual que el col·lectiu, per totes aquestes raons i les altres exposades, nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat i demanem la devolució al Govern.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández. La quarta esmena a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra de Catalunya. Per defensar aquesta esmena té la paraula l'Honorable senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, permetin d'entrada una petita introducció que no tenia prevista. Vostès saben que el debat de Pressupostos és un debat important; dins del rang parlamentari i constitucional, després de les lleis orgàniques, i en el mateix rang especialitzat que les lleis orgàniques, es debaten les lleis de pressupostos. Són lleis que condicionen significativament la conducta del govern, i són lleis que, en el seu debat —així ho entenem nosaltres—, obliguen si més no a escoltar el que diuen els grups de l'oposició al president del govern. Durant tot el matí, el senyor Pujol ha escoltat el que li ha dit el senyor Trias Fargas, que se suposa que ja ho sabia. No ha volgut escoltar, en cap moment, el que els diferents grups de l'oposició li volem dir, amb ànim constructiu, per intentar que aquest debat porti solucions concretes als molts problemes que, malgrat tot, hi ha a l'economia, a la societat, a la cultura de Catalunya. Jo lamento que el senyor President no sigui aquí; lamento que no hi sigui el titular del Departament d'Economia i Finances. I em dol, perquè habitualment —com tots vostès saben— el senyor President no se'n mou, d'aquesta Cambra (*remor de veus*), no la menysté, li té una gran estima i una gran consideració.

Bé, senyor President, senyores i senyors diputats, en el Preàmbul de la Llei de Pressupostos s'indica amb claredat que el Pressupost respon al programa econòmic del Govern. Això és tal com ha de ser. Però és evident, al seu torn, que el programa econòmic del Govern ha de respondre al projecte polític del Govern. Això que hauria de ser així, en el cas de Catalunya no es pot ni afirmar ni negar, perquè, a hores d'ara, ni la Cambra ni el poble de Catalunya coneixen quin és el projecte polític del Govern.

El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana es va interessar per conèixer-lo : primer, durant el debat d'investidura; segon —i darrerament—, durant l'últim debat de política general. Però aquest projecte no es va pas explicar. Consegüentment, el Pressupost que vostès presenten correspon a un programa econòmic que no té, al darrere, cap programa polític explícit, i així, la corresponent ordenació comptable per seccions, capítols i partides no té altra justificació, des d'una consideració de globalitat, que les quanties ja establertes en exercicis anteriors, amb increments, sovint inconnexos, entre les diferents seccions, quan no a criteris subjectius, decidits per imposició carismàtica.

Atès, doncs, aquest continuisme, es fa difícil —per no dir impossible— la valoració de consistència entre les consignacions pressupostàries i els objectius i les finalitats polítiques del Govern. Des d'Esquerra Republicana volem remarcar l'esforç —això sí— : l'esforç en termes de filigrana comptable que, per a tot plegat, fan els tècnics del Departament d'Economia i Finances, amb el Conseller al cap de tots ells, i el Director General de Pressupostos, de seguida, darrere. Però, també des d'Esquerra Republicana, diem al Govern, i en particular al senyor President —vostès li ho comunicaran—, que retirí aquests Pressupostos, perquè no responen a cap projecte definit de govern. Aquesta és la fonamentació conceptual de l'esmena a la totalitat de retorn que enguany presenta el Grup parlamentari

d'Esquerra Republicana, a la qual s'afegeixen argumentacions de tipus instrumental : de caràcter nacionalista, d'ordre ideològic i social, i de tipus tècnic, a les quals a continuació em referiré.

Des del punt de vista d'enfortiment nacional, l'estructura dispositiva d'aquest Pressupost palesa una claudicació acumulativa i —si volen dir-ho d'una altra manera— un fracàs per aconseguir quotes més altes d'autonomia des de la perspectiva de la suficiència i de l'autonomia dels ingressos. Un nacionalista de debò, senyor President, parlant de pressupostos, el primer que s'ha de procurar és una intenció. I resulta que després de vuit anys de funcionament autònom, el nivell de dependència respecte a l'Administració central no només no ha disminuït, sinó que, per subtileces ben remarcables, fins i tot està augmentant. De fet, analitzant l'estat d'ingressos, s'observa que les transferències del Govern central, és a dir, el nivell de dependència —capítol IV i capítol VII— se situa al voltant del 82% del total dels ingressos pressupostats, que puja fins al 85% si no es té en compte el nivell d'endeutament propi. En relació amb aquest punt, vostès podran contraargumentar que encara que el nivell de dependència sigui elevat, percentualment la xifra absoluta de transferències ha anat augmentant, això és cert, però és lògic que així sia perquè, si més no, hi ha el procés inflacionari que, en tot l'Estat espanyol —i, concretament també, amb la pressupostació a Catalunya—, s'ha de tenir en compte.

El rellevant, senyors del Govern, senyor President, senyor Conseller d'Economia, d'aquest punt crític rau en el fet que, si bé hi ha un creixement nominal en xifres absolutes, per raons competencials —i per raons competencials, quan es produeixen—, això no suposa en cap cas una millora no només en termes de justícia distributiva, sinó, bàsicament, en termes de suficiència financera. En conseqüència, el nivell de dependència és el que és, i els recursos propis de l'estat d'ingressos —capítols I, II i III— tan sols representen el 13% del total disponible del finançament pressupostari.

Però, en «puritat», allò que constitueixen els impostos cedits —bàsicament successions, patrimoni, transmissions i actes jurídics— resulta que, en el seu esquema de funcionament, ni aquests impostos cedits són totalment cedits. Perquè, per exemple : l'Impost del Patrimoni es cobra conjuntament amb l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, la qual cosa fa que la corresponent recaptació la ingressi l'Administració central, i llavors succeeix que passen mesos i més mesos sense que la part que ens pertoca es transfereixi al Tresor de la Generalitat. Igualment succeeix pel que fa a l'Impost d'Actes Jurídics Documentats, perquè, com que la majoria de liquidacions es produeixen mitjançant la utilització d'efectes timbrats, resulta que són els establiments de la Tabacalera els qui recapten els corresponents fons, i també passa temps i temps sense que es transfereixin a l'erari català.

Ni en un cas ni en un altre això està legislat que sigui així. A més a més, els articles 12.2 i 53 de l'Estatut, permeten tenir representació en el sector públic estatal que actua a Catalunya. La Llei General Tributària, la LOFCA, cap d'elles dues estableixen prescripcions particulars sobre la recaptació de tributs; més encara, l'article 46.2 de l'Estatut estableix que la gestió, la recaptació, la liquidació i inspecció dels tributs cedits, la Generalitat n'assumirà per delegació la corresponent organització.

Davant de tot això, vostès no fan res. La Comissió Mixta de Valoracions fa més de dos anys que no es reuneix. I s'ha de tenir en compte que la Comissió Mixta de Valoracions és una Comissió paritària Estat-Generalitat —és una Comissió paritària Estat-Generalitat—, i no és així la singular Comissió de coordinació que, a més a més, de temes financers, no en toca.

En aquest punt, quan vostès varen tenir l'oportunitat d'or de revisar el sistema de finançament, d'acord amb l'article 45 de l'Estatut, en lloc de presentar les corresponents denúncies davant el Tribunal Constitucional, varen acceptar uns increments, dels quals encara estan pendants tot allò que hom anomena els «serrells», i que justament ahir el senyor Almúnia, des de Catalunya, va dir que no pensaven pagar-los; de fet, que la factura de Catalunya estava completament saldada.

De tot això es desprèn —malgrat el que ara diuen de la fluïdesa del diàleg amb Madrid—, una feblesa negociadora i perjudicis evidents per al funcionament financer de Catalunya, perquè, com a conseqüència d'aquests endarreriments i del mal funcionament del sistema de finançament, resulta que vostès, any darrere any, han de concertar operacions d'endeutament a curt termini —capítol IX— que, en la liquidació del 1987 —que és la que ara han presentat—, ascendien acumulativament a 88.000 milions de pessetes, que en l'avenç de l'execució pel primer semestre de 1988 projecten arribar aquell any fins a 95.000 milions de pessetes, i que, tal com està projectat aquest any el Pressupost, presumiblement arribaran als 125.000, 130.000 milions de pessetes d'endeutament a curt termini.

En conclusió : des d'un punt vista nacional és evident que aquest Pressupost és insatisfactori. Hi ha mancances i hi ha negligències polítiques —polítiques. Però, des d'aquest raonament nacionalista, també volem afegir-hi argumentacions de tipus ideològic de caràcter social. Perquè, senyor President, senyors del Govern, és evident que els objectius ideològics que defensa Esquerra Republicana no es corresponen pas amb els seus plantejaments ideològics. Per tant, aquesta crítica l'hem de fer, els l'hem de fer, des d'una concepció de progrés com la que nosaltres defensem, perquè aquest progrés arribi a tothom i a tots els punts del territori.

Tot i així, jo no m'atreiria pas a dir que aquest és un Pressupost de tipus reaganian o thatcherian, perquè, entre altres coses, desgraciadament, Catalunya no té la sobirania que tenen els països del senyor Reagan o de la senyora Thatcher. Des de la perspectiva ideològica, a nosaltres ens sembla que el Pressupost que vostès presenten —i crec que ho podem fonamentar— té tots els atributs que, dins de la hisenda clàssica, qualifica un pressupost de tipus conservador. No és liberal, perquè el grau d'intervencionisme és molt important en les seves prescripcions de polítiques concretes, i tampoc, evidentment, és socialdemòcrata, perquè el pes i la importància que vostès donen al sector públic és més aviat negligible. Ideològicament, doncs, entenem que aquest és un pressupost conservador, perquè, bàsicament, tendeix a conservar i a consolidar les situacions de privilegi que es donen a la societat catalana.

Per un costat, el Pressupost d'enguany no introdueix cap element significatiu de reactivament territorial. A les memòries explicatives i en el pressupost per programes, queda ben evidenciat que tan sols el 0,08% de les transferències corrents i de

les transferències de capital de totes les seccions pressupostàries de caràcter nominaliu van a les zones on més ho necessiten, on més necessitat hi ha d'un esforç institucional per tirar endavant. De fet, a totes aquelles comarques que estan més necessitades de generar capacitat productiva i nivells moderns de confortabilitat social, el Pressupost escassament hi arriba. És aquella àmplia zona de Catalunya que no està inclosa dins del 15% del territori que compon Barcelona, el cinturó, el Gironès, el Tarragonès i el Segrià. És una àmplia zona, doncs, que agafa el 85% del territori, que agrupa el 25% de la població i que, en conjunt, no genera més del 20% de l'activitat productiva de Catalunya per tots els conceptes.

Per un altre costat, el Pressupost tampoc introdueix cap mena de sensibilitat per la intercompensació sectorial. D'un temps ençà, vostès, sistemàticament, parlen de la reforma i la reestructuració del petit i mitjà comerç. Doncs, bé, el Departament de Comerç i Turisme és, conjuntament amb el Departament de Treball, dels Departaments que tenen la taxa de creixement més petita del conjunt de les taxes de creixement de les Conselleries del Govern. Quines novetats, per tant, incorporarà aquest Pressupost i la seva execució davant la problemàtica de l'atur? O, com es pensa fer una reconversió comercial sense recursos pressupostats? Agricultura, al seu torn, necessita recursos davant el repte que implica la competitivitat europea, però el seu creixement està a la mitjana del creixement global de la Generalitat. En aquest Departament s'observen iniciatives, algunes d'elles amb prou imaginació, però el capítol VII no donarà plasmació real a aquestes iniciatives perquè està mancat de recursos; la qual cosa contrasta, per exemple, amb el creixement exuberant del Departament d'Indústria : un 63% o un 58%, si se li treuen les darreres annexions que ha fet del Departament de Comerç i Turisme; amb un enfortiment extraordinari i redundant d'organismes com el CIDEM, en uns moments en què la conjuntura és particularment beneficiosa per a l'activitat industrial.

Tampoc aquest Pressupost es mostra equitatiu en tot allò que constitueixen els desnivells interpersonals de renda i riquesa. És cert que l'economia creix i que aquest creixement provoca remarcables concentracions personals de fortuna, però també augmenta la marginació, les bosses de pobresa i no se soluciona la xacra de l'atur, i, en particular, la de l'atur juvenil. Doncs, bé, davant de tot això, la solució de vostès és la creació d'un Departament de Benestar Social, amb una dotació espectacular de sortida : 32.000 milions de pessetes. Ara bé, si d'aquesta xifra es dedueixen les subvencions convencionals de l'ICASS, les remuneracions del personal i la compra de béns i de serveis, i també les inversions reals pròpies, resulta que dels 32.000 milions es passa escassament al 3,2, xifra aquesta ben eloquent del que té d'aparador la creació d'aquest nou Departament de Benestar Social.

En fi, ideològicament, juntament amb tot això, però encara amb major sentiment, hem de lamentar la clara i inequívoca intencionalitat del Pressupost —d'un pressupost conservador— de transferir fons públics al sector privat. Amb un exemple n'hi ha prou : si se sumen els imports dels capítols IV i VII dels departaments més privatistes, fent, fins i tot, exclusió de Sanitat i d'Ensenyament —és a dir, Política Territorial, Agricultura, Indústria i Comerç—, es veurà que tot plegat fa un volum de 29.000 milions de pessetes, gairebé la quantia bruta de l'en-

deutament, i si a aquests departaments, a més a més, se sumen, pels mateixos conceptes i capítols, Ensenyament i Sanitat, es duplica a bastament la quantia de l'endeutament brut d'enguany.

Tot plegat, per a Esquerra Republicana, des d'un punt de vista ideològic, sumat també a les argumentacions de caire nacionalista abans esmentades, fan que aquest Pressupost no ofereixi cap mena d'atractiu per a votar-lo a favor.

De totes passades, davant les nostres argumentacions d'aquest tipus, vostès —i vostè, senyor President, com altres vegades ha fet, pot argumentar que els seus criteris van per una major moderació social i per un menor radicalisme nacionalista, i, per tant, que aquest debat parlamentari entre vostè i nosaltres quedi relegat a un diàleg de sords... *(Pausa.)* És per això que, juntament amb aquestes dues connotacions, i des d'un fonament nacionalista de debò i des d'un plantejament de progressisme d'esquerres, volem afegir-hi a continuació una argumentació estrictament tècnica. Perquè com que les argumentacions de tipus tecnocràtic gaudeixen del neutralisme ètic, pensem que potser d'aquesta manera, a banda qüestions nacionalistes, a banda qüestions ideològiques, pensem que tècnicament potser els faran reflexionar sobre la poca identificació d'aquests Pressupostos amb les necessitats reals de Catalunya, perquè tot allò que vostès sempre diuen de la «competitivitat», la «modernitat», la «internacionalització», amb aquest Pressupost, en lloc d'impulsar-ho, ho estan obstaculitzant.

L'argumentació és la següent : tècnicament, com tots vostès saben, els pressupostos de les economies modernes són instruments de lluita per compensar la naturalesa mateixa del cicle econòmic : expansius, a les èpoques de depressió; moderats, a les èpoques d'expansió. Ara bé, tot això és particularment aplicable a les economies relatives a sistemes polítics sobirans. Aquest no és el cas, ara com ara, de Catalunya; per tant, els components anticíclics de l'ordenació pressupostària tenen a casa nostra un paper relativament menor. En canvi, el que no es pot oblidar és el caràcter de dependència de la hisenda i de l'economia catalana de la hisenda i de l'economia d'Espanya, que a nosaltres no ens agrada, però que és així, ara com ara.

Considerar, doncs, aquesta dependència, és un punt important perquè el Pressupost sumi esforços amb vista a tirar endavant el país. Aquests requeriments —de tipus, evidentment, tècnic, concepció anticíclica, paràmetres de pressupostació d'àmbit estatal—, vostès no els tenen en compte, la qual cosa comporta que el seu Pressupost no sumi, no complementi, sinó que es constitueixi com un instrument estanc envoltat d'altres iniciatives que, es vulgui o no es vulgui, però que són reals, afecten l'economia i la societat catalana.

Vostès ho saben : avui l'economia catalana viu una fase genuïna de recuperació, amb la fita i amb el desafiament important de l'Acta Única del 92. Davant d'això, és evident que es necessita —des de l'actuació governamental, i, per tant, amb el suport financer del Pressupost— actuacions per impulsar la competitivitat, la internacionalització, i, per altra banda, combatre la ineficàcia productiva lligada a l'atur, a la marginació, a la carestia de vida. De tot això —ho he dit abans—, vostès en parlen molt, però el Pressupost no incorpora cap instrument explícit ni implícit per tirar-ho endavant. Perquè els seus Pressupostos —sempre amb la diferenciació tècnica que correspon— respecte als Pressupostos de l'Estat, i intrínseca-

ment, de la manera que els tenen establerts, són uns pressupostos genuïnament inflacionistes; genuïnament inflacionistes. I els explicaré, en aquest sentit, quatre raons que ho demostrin i que, en conseqüència, si són inflacionistes, no coadjuven a intentar la modernitat, la competitivitat, la internacionalització de l'economia.

Senyor Trias, un pressupost, formalment —i vostè ho sap, això—, un pressupost es defineix com a pressupost expansista o d'expansiu quan el tipus de creixement nominal del pressupost va per damunt del tipus de creixement nominal de l'economia. L'economia a Catalunya l'any 89, per les previsions fetes, és d'un 12% —dos punts més que el creixement estimat de l'economia espanyola; un punt més en inflació, un punt més en creixement del producte interior brut en termes reals. Total, sis i sis, dotze. El Pressupost creix un 22%, per tant, aquest Pressupost, en «puritat» hisendística, és un Pressupost expansiu. Per tant, vostès presenten un Pressupost expansiu en el si d'una conjuntura expansiva, perquè els Pressupostos d'enguany —ja ho he dit abans— creixen un 22%, deu punts per damunt del creixement estimat de l'economia catalana per al 89, i tres punts per damunt de les previsions de creixement del Pressupost que ha fet l'Estat espanyol respecte al conjunt de la situació econòmica de l'Estat. Això vol dir que vostès planen una acceleració addicional sobre una economia comparativament accelerada, com és el cas de Catalunya, respecte a la de la resta de l'Estat, i és evident que una previsió com aquesta, sense elements correctors, que aquí està el problema, perquè vostès podrien fer un pressupost expansionista si tinguessin elements per anar ajustant en cada cas les discrepàncies entre els ingressos, les despeses i les actuacions que això comporta, però com que no tenim competències respecte a això de tipus correctors —en el sentit fiscal, monetari i duaner—, resulta que, previst com està previst aquest Pressupost, la seva estructura és inflacionària.

En segon lloc, al marge de criteris d'aquesta naturalesa, i pensant internament en l'estructura ordenativa del Pressupost, resulta que la descompensació entre operacions corrents i operacions de capital fa que el 89 les operacions corrents siguin el 87% de la totalitat del Pressupost, les operacions de capital més les financeres, el 13% del total del Pressupost, que té una desviació, que s'ha de tenir en compte, respecte a l'estructura que té el Pressupost de l'Estat, en el sentit que les seves operacions de capital són deu punts superiors a les que es programen en els Pressupostos de l'Estat. Això a Catalunya, comparativament, també tindrà un efecte inflacionista, al seu torn, al seu nivell, però el tindrà. Per tant, l'ordenament intern de la despesa pressupostària que vostès elaboren introdueix nous elements d'acceleració, agreujats, evidentment, en aquest cas, pel pes significatiu del capítol IV, amb la majoria de departaments privatistes, en què la transferència de fons públics al sector privat és evident i quantiosa.

En tercer lloc, convé que tinguin també present, en aquest sentit, que Catalunya, com vostès saben, ha de presentar un pressupost equilibrat, contràriament a l'Estat, que pot presentar un pressupost amb dèficit o amb superàvit, en funció de criteris polítics o en funció de criteris conjunturals. El fet que Catalunya hagi de presentar un pressupost equilibrat, vol dir que el resultat real d'execució d'aquest pressupost no se sap sinó *a posteriori*, mitjançant la comparació entre obligacions recone-

gudes i drets liquidats, però aquests conceptes varien sistemàticament al llarg de l'exercici, com a conseqüència d'una mena de parany pressupostari, que són els crèdits ampliables, que apareixen en el text articulat, però que no apareixen en els annexos quantitatius. En conseqüència, què passa? Que com que el que es pressuposta és sensiblement inferior al que després es liquida, hi ha també addicionalment un efecte inflacionari. Per exemple, l'any 87, que és l'última memòria que vostès han presentat de liquidació pressupostària, resulta que amb una estimació del pressupost de 484.000 milions de pessetes, se'n liquiden 706.000, i, tot i així, es reconeix un dèficit funcional, definitiu i final, de 3.000 milions de pessetes. Com ja he dit abans, com que competencialment no tenim instruments de reconducció pressupostària durant l'exercici, ni tampoc hi ha voluntat política de reajustar els pressupostos a mesura que es coneixen les xifres dels drets liquidats i efectivament cobrats, resulta, en conclusió, que també això contribueix a accelerar el procés inflacionari propi de l'economia catalana, amb els seus efectes sobre la competitivitat i la carestia de la vida.

I hi ha un quart punt, hi ha un quart punt. És el punt relatiu al deute públic. El deute públic requereix potser una extensió una mica més àmplia, perquè el Govern de vostès, el Govern del senyor Pujol, s'ha caracteritzat històricament pels seus nivells d'endeutament. No perquè s'arribi a les xifres que preveu la legislació que ho permet, sinó perquè les xifres d'endeutament que es fan servir a Catalunya no tenen altre fonament que l'equilibri del Pressupost. El deute aquí no es fa servir per a una operació específica d'incidència funcional sobre un exercici econòmic; el deute a Catalunya serveix com a fugida endavant, quan hi ha un procés de desajustament, quan les necessitats —legítimes, sens cap mena de dubte— del conjunt de departaments depassen els recursos migrats que per feblesa política i institucional no hem rebut, doncs, l'equilibri obligat s'obté a través del deute.

El deute, durant la primera legislatura, formalment va ser de 60.000 milions, després hi ha hagut interferències durant l'exercici. En la segona legislatura, 83.000 milions, i ara comencem la tercera legislatura, el primer any, amb un deute brut de 30.000 milions. En parlar-los de deute, i parlar-los de deute dins d'aquesta concepció, els he de fer observar que parlo del deute en el sentit monetari d'aquest, no en el sentit financer; és a dir, parlo de l'endeutament brut, perquè, monetàriament, tant el deute com les amortitzacions —per passiva i per activa—, ambdós fluxos condicionen o afecten la circulació monetària interna, o hi tenen a veure.

¿Què passa, doncs, amb aquestes xifres de deute, a part de la hipoteca sobre el futur i dels bons resultats electorals que per a vostès tot això suposa a curt termini? Passa, senzillament, que el deute es constitueix —ja ho he dit abans— com a recurs bàsic de reequilibrament pressupostari.

El deute no és un deute funcional; és, en terminologia tècnica, *deficit spending*, és a dir, dèficit-deute inflacionari. En cap cas la materialització del deute té una sortida que no sigui aquesta, perquè, per un costat, s'hi està obligat, i, per l'altre costat, els recursos, institucionalment, políticament, són escassos. Però aquesta emissió de deute, això, tècnicament, vostès ho han de reconèixer, és nefasta, perquè feta així resulta que està endegant un procés espiral de tipus exclusiu, ja que, contràriament al que estableixen les regles més convencionals

i més elementals de la pressupostació moderna, vostès programen el deute com a saldament d'una diferència i no tenen en compte que només és convenient de fixar la quantia del deute quan el tipus d'interès real és inferior al tipus de creixement real del producte interior brut. Aquesta, senyor Trias —vostè ho sap—, és una regla d'or. És una regla d'or des que les concepcions de deute internacional, doncs, han estat de moda en la majoria de la literatura tècnica arreu del món.

Això, aquesta regla tan senzilla, que limitaria en uns casos, i permetria en altres —al marge del que digui la LOFCA i del que diguin altres disposicions legals—, permetria d'ajustar el Pressupost en termes de racionalitat econòmica, per les raons que sigui, perquè es veuen obligats a fer-ho, vostès, evidentment, no ho tenen en compte. Per tant, si a això s'hi suma el pes important que en el seu Pressupost tenen totes les partides o tota la despesa lligada a operacions corrents, és evident que la concepció de dèficit, deute inflacionari, és encara més evident.

En conclusió, en la presentació d'aquest Pressupost vostès —pensem nosaltres—, fet d'aquesta manera, per motius d'enfortiment nacional, per motius de caire ideològic-social, per motius tècnics, pensem que fan un flac servei al país. Que el país se'n sortirà? És evident. El que passa és que se'n sortirà malgrat vostès.

És per tot això, senyor President, que Esquerra no vol ser solidària amb l'aprovació d'aquest Pressupost, perquè hi haurà entrebancs en la competitivitat, entrebancs en la modernització, entrebancs en la internacionalització de l'economia i de la societat; no es generarà un progrés que arribi a tothom i a tots els punts del territori, no hi haurà un esforç derivat de l'evidència que mostra aquest pressupost per reivindicar més autonomia política i, per tant, més nivell de finançament a partir dels instruments que sempre demanem des d'Esquerra Republicana —el concert, per un costat, la reforma ben entesa de l'Estatut, per l'altre—, i, en conseqüència, nosaltres hi votarem en contra. Presentem aquesta esmena a la totalitat, de retorn al Govern. Pensem —i si fos aquí el senyor President li ho diria, però vostès li ho comunicaran— que, si volgués admetre aquestes raons —no les de tipus ideològic, no les de tipus polític, no les de tipus nacionalista: les posicions ja estan definides— de tipus tècnic, entenem que seria la manera de ser congruent amb el que habitualment diu. La competitivitat, la modernització, la internacionalització..., passen per fer un pressupost ajustat a les necessitats de l'economia, en aquest cas catalana, de la societat catalana. El Pressupost que vostès fan no ho està. I creguin que el millor que podrien fer —queda un espai de temps molt curt— seria revisar-lo i presentar-ne un de nou.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Hortalà. Abans de suspendre la sessió, els haig de comunicar que amb la finalitat de no trencar el debat sobre el Pressupost, les preguntes, en lloc de ser tramitades a les quatre i trenta, com hem dit, es faran al final de la votació de Pressupostos, que no serà, en cap cas, abans de les sis de la tarda.

La sessió es reprendrà a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de tres del migdia i cinc minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

La cinquena esmena a la totalitat és presentada pel senyor Martí Carnicer i quatre diputats més del seu Grup parlamentari. Per defensar l'esmena, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, intentaré mantenir el to reflexiu que s'ha mantingut tant a l'exposició del senyor Conseller com en la major part de les intervencions d'aquest matí. Jo diria que en analitzar el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1989, que ens ha presentat el Consell Executiu, la primera xifra que destaca és, evidentment, la del creixement global, aquest 22,1%, que en diferents moments s'ha esmentat ja durant aquest matí. Per intentar cercar un element de referència en aquest creixement, no tenim gaires alternatives i, sens dubte, la que a mi em sembla més correcta és la mateixa que ha fet servir l'Honorable Conseller de comparar-lo amb les variacions que ha sofert el Pressupost de l'Estat. El Pressupost de l'Estat ha variat —com ell deia— globalment en un 19%, encara que em sembla a mi que la xifra 19% no és una xifra que puguem comparar amb el 22% del conjunt dels Pressupostos de la Generalitat, sinó que seria més adient de fer-ho per al conjunt dels capítols en què habitualment es divideix l'anàlisi econòmica d'un pressupost. Així, podem veure com en el conjunt de la despesa corrent, el Pressupost de la Generalitat ha pujat un d'20%, es preveu que pugi d'un 1%; mentre el de l'Estat pujaria d'un 12,6 en el conjunt de les despeses de capital, la Generalitat pujaria d'un 33% enfront d'un 25 del de l'Estat. I en el conjunt de les dues despeses —despeses corrents i despeses de capital— l'increment total és d'un 21% enfront d'un 14,7% de l'increment de Pressupostos de l'Estat. Si, a més a més, això ho lliguem amb un altre element, amb el que creiem que pot ser l'increment de preus, l'increment vegetatiu de l'any 1989, que hom pot situar al voltant del 4, del 5%, sens dubte, la primera afirmació, l'afirmació important —que ja s'ha mantingut aquest matí, també— és dir que som davant un Pressupost expansionista; d'un Pressupost que pretén incrementar, d'una manera important i molt per sobre dels índexs de preus esperats, la despesa pública a Catalunya, la despesa pública del sector de la Generalitat. De vegades els percentatges ens amaguen entrebancs, ens amaguen alguna xifra; jo, per això crec que la tècnica que el mateix Conseller anomenava aquest matí com a «tècnica incremental», també, és bo veure-la en pessetes absolutes, veure-la en el total de quantitats. Així, el Pressupost de la Generalitat per al 1989 en relació amb el del 1988 pujarà 147.483 milions de pessetes. Si aquí eliminem l'increment que sofreix el Fons de Cooperació Local, en tant que, d'alguna manera, és una quantitat que després es traspasa a les corporacions locals, l'increment per al

que és la despesa pròpia de la Generalitat, la despesa directament gestionada és de 122.259 milions de pessetes. Aquesta ja és una xifra, una xifra prou important com perquè —m'agradaria aturar-m'hi un moment per fer-hi alguna reflexió—; pensem que el Pressupost de l'any 1988, eliminant també el Fons de Cooperació Local, seria de 560.000 milions de pessetes. Si solament practiquéssim un increment vegetatiu, un increment del 5%, seriem davant d'uns 28, d'uns 30.000 milions de pessetes. Per contra, veiem que l'increment global de tot el Pressupost supera els 120.000 milions de pessetes. Així, doncs, una primera reflexió molt ràpida —que després aprofundirem— és que en l'increment del 89, 88, i descomptant el que podrien ser els increments de preus, els queda un marge, quedaria un marge d'actuació, un marge suplementari, un increment del marge —per dir-ho més clarament— en relació amb el del 1988, de quasi 90.000 milions de pessetes. Amb aquests diners es podrien prendre una sèrie de mesures, sense pretendre ser, en cap cas, exhaustiu, diríem que aquí és on hi hauria, segurament, les decisions polítiques més importants a prendre en aquest Pressupost del 1989. Es podria haver —per exemple— pensat a fer molta més inversió de la que, realment, s'havia programat per a l'any 1988; en realitat, en part, ha estat així: s'han programat 25.000 milions de pessetes més; si més no —com veurem més tard—, s'ha fet això en unes condicions molt concretes que devaluen bastant aquest increment, en si mateix.

Es podria també haver optat per utilitzar aquests 90.000 milions de pessetes per reduir l'endeutament o per fer un endeutament inferior al de l'any passat. Per contra, hem vist com no tan sols no s'ha fet això, sinó que el que s'ha fet és doblar l'endeutament de l'any passat, en el Pressupost de la Generalitat i, també, en el conjunt..., pràcticament, també en el conjunt de tot el sector públic. O també es podia haver pensat de fer aquesta despesa plantejant un conjunt de noves activitats destinades a cobrir aquelles necessitats evidents avui a Catalunya; aquelles necessitats que han obligat l'Honorable Conseller a reduir les peticions de la resta de consellers: de 112.000 milions a 55.000 milions, com deia ell. A nosaltres ens fa l'efecte que, amb aquests 90.000 milions de pessetes, hi havia bastant corda, hi havia bastants possibilitats de fer noves activitats, bastants possibilitats de fer nous plantejaments; era, sens dubte, un d'aquells moments en què un administrador, amb un pressupost en aquestes condicions, s'hauria pogut permetre la possibilitat de donar una volta, de donar un canvi, d'iniciar un procés qualitativament millor del que fins aquests moments ens trobàvem. Dissortadament, veurem també que això no ha estat així.

Seguint una mica el mateix fil que ha fet servir aquest matí el Conseller en la seva exposició, jo també em voldria deturar a fer algunes reflexions sobre el tema del finançament. Dels 122.000 milions de pessetes amb què hem dit que s'incrementava el Pressupost del 1989 en relació amb el del 1988, val la pena veure d'on prové aquest increment del finançament. Aleshores, podem veure que hi ha més de 100.000 milions d'aquests 122, més de 100 provenen de les transferències de l'Estat, sigui per la participació en el Fons, sigui per les transferències de ministeris, sigui per la via que al seu dia es va fer, dels tributs cedits. Això representa un increment del 23% de la quantitat que, per transferències de l'Estat, es rebia l'any 1988

en relació amb el 1989. 15.000 milions vénen de l'efecte endeutament, per passar de 15.000 el 1988 a 30.000; gairebé 4.000 milions vénen dels fons procedents del FEDER i prop de 2.000 milions, dels ingressos propis, que representa un increment, en relació amb l'any anterior, d'un 7%.

Això, a nosaltres, ja ens ofereix algunes reflexions. Ho intentaré sintetitzar en quatre de molt concretes. Primera reflexió: per què, amb un increment de 100.000 milions de pessetes procedents de l'Estat —que equival a un 18% de tot el Pressupost de l'any 1988—, per què amb un increment —ho repeteixo— del 18%, si l'increment vegetatiu podria estar al voltant del 5%, ha estat necessari endeutar-se? Si dels 102.000 milions de pessetes de l'any d'increment, en restem un increment vegetatiu, no ja del 5%, del 10%, de les despeses totals de l'any passat, encara ens quedaria un marge de 46.000 milions de pessetes per fer noves activitats, per fer noves obres. Per què, amb aquest marge tan important ha calgut endeutar-se en 15.000 milions de pessetes més? Jo suposo que aquesta és una incògnita, la gran incògnita d'aquest Pressupost, i una incògnita que, pel que vam veure en els mitjans de comunicació, ens ha fet la impressió que, al mateix Consell Executiu, al seu moment el va sorprendre, i que la seva intenció al seu moment no era de fer un endeutament tan elevat, i que després s'hi va veure abocat per unes circumstàncies que, encara que sigui a nivell d'hipòtesi, més endavant intentarem destriar.

Segona reflexió: si el conjunt de despeses corrents i de capital de l'Estat hem vist abans que pujaven a un 14% i les transferències que l'Estat fa a la Generalitat pugen a un 23%, si el sistema de finançament que es va acordar i que va començar a entrar en vigència l'any 1987, i que també en aquest moment estem fent servir, que al seu moment va rebre les satisfaccions de tothom, que tothom ho va considerar correcte i, com s'ha dit aquí aquest matí, el mateix Conseller d'Economia ho va ratificar en aquesta Cambra, si aquest sistema de finançament ha permès que les transferències de l'Estat s'incrementessin d'un 23% enguany, quan la despesa de l'Estat ha augmentat d'un 14 o un 15, i quan l'increment vegetatiu serà al voltant del 5-6%, no ens sembla correcte que avui es digui que el sistema de finançament que es va acordar no funciona. Es pot dir que és millor o que és pitjor, però el que es va acordar funciona, i segurament funciona més bé del que al seu moment s'havia previst. En qualsevol cas, les hipòtesis de creixement que es feien per sobre del nivell de creixement global no eren mai d'aquest 8-9% en què estem en aquests moments. Aquesta seria una segona reflexió. Ens sembla totalment agosarat plantejar en aquests moments que el sistema de finançament no funciona, donats els resultats que es reflecteixen en els Pressupostos del 1989.

Tercera reflexió: en el pressupost d'ingressos es nota una certa crisi dels ingressos propis de la Generalitat. És l'increment més baix que sofreixen totes les partides, al voltant del 7%. Donades la característica i la composició d'aquests ingressos, molt lligats al tema del joc, creiem que podríem parlar, d'alguna manera, d'una certa crisi del joc a Catalunya, que es trasllueix en els ingressos de la Generalitat, i també podríem parlar que, tot i així, algunes partides, siguin les transferències a l'EAJA, siguin els interessos bancaris que la Generalitat pensa cobrar, estan evidentment inflades, i això ben segur que l'execució ens ho donarà.

Quarta reflexió, i una mica seria conclusió d'aquestes tres anteriors : que és evident que, en la confecció d'aquest Pressupost, hi ha hagut tensions, les tensions normals, per altra banda, en tota administració que tracta de distribuir uns diners amb diferents finalitats; és evident, i una mostra palesa d'aquesta evidència és el fet que l'endeutament s'hagi hagut de posar fins a 30.000 milions, i, a més a més, jo diria que una mica el que dels diaris i de les notícies de la premsa s'ha pogut veure, això ha estat bastant clar. El mateix Conseller, d'alguna manera, aquest matí quan ha parlat, que ha hagut de tirar enrere uns 60 o 70.000 milions de pessetes de peticions, també ha donat a entendre que hi havia hagut tensions en la confecció del Pressupost. Però això és lògic; el que passa és que el que nosaltres no considerem tan lògic és que aquestes tensions s'atribueixin al sistema de finançament. Crec que, més aviat, al que cal atribuir-les és a la irracional política de despeses que vostès estan portant, i que és el que d'alguna manera intentaré analitzar a partir d'aquest moment.

Continuant amb la mateixa metodologia, la d'analitzar les variacions entre el Pressupost del 1988 i el del 1989 —encara que això no suposi per a ningú que donem per bones les xifres del 1988, ni molt menys; en qualsevol cas, és fer-les servir simplement com un element de referència. Si comencem per les despeses de capital, és evident que tenen un increment relativament important : creixen en 25.000 milions de pessetes, la qual cosa equival gairebé al 33% de l'any anterior, i bé, en aquest sentit, ens hem de felicitar, encara que també hauríem de dir que les partides que creixen més són les que van a transferències a organismes autònoms i a empreses de la mateixa Generalitat, la qual cosa vol dir que, d'aquesta manera, el que estem fent és cobrir els dèficits que, en inversió de capital, tenen les diferents empreses. Ara bé, si relacionem aquestes despeses de capital amb el finançament que les fa possibles, veurem com el finançament, els ingressos de capital, s'han incrementat en un 55%. I, això, què vol dir? Bé, doncs miri, això vol dir que els 25.000 milions de pessetes que s'han incrementat, si els repartim entre les diferents fonts de finançament que té la Generalitat per a les inversions, en tant que alguns dels diners que vénen —com deia molt bé el senyor Conseller aquest matí— etiquetats, veurem que 11.000 corresponen a increments de transferències de l'Estat, 15.000 corresponen a l'increment del deute, 3.600 corresponen a l'increment del Fons de la Comunitat Econòmica Europea, i, dissortadament, hem de veure, no tan sols, com es deia aquest matí, que la inversió pròpia de la Generalitat es mantenia, no tan sols no es manté, sinó que l'aportació de la mateixa Generalitat a les inversions l'any que ve baixa. És a dir, l'any 1988, per al conjunt d'inversions la Generalitat va aportar dels seus fons propis uns 25.000 milions de pessetes; per a l'any 1989, aportarà poc més de 21.000 milions de pessetes. És a dir, estem davant d'una baixa de gairebé 4.000 milions de pessetes en l'aportació de la Generalitat al conjunt d'inversions.

Això, cada vegada ho entenem menys. Tornem a repescar una mica alguna de les xifres anteriors : increment del 23%, un marge de maniobra de gairebé 90.000 milions de pessetes -60.000 milions, si li descomptem l'increment d'inversió-, i la Generalitat ha de disminuir la seva aportació en les despeses de capital, la Generalitat ha d'aportar menys que l'any 1988 a inversions, i amb una conjuntura econòmica favorable on, evi-

dentment, incrementar la inversió és el que seria més favorable. Segurament, vull dir, és un altre fruit de les tensions de la formació del Pressupost —suposo que no devien tenir cap més solució—, però, en qualsevol cas, no ho entenem i no ho considerem, en cap cas, correcte. Amb una conjuntura com aquesta, el mínim que es podia esperar era que la Generalitat fes un esforç d'inversió més elevat, i no tan sols no l'ha fet més elevat, sinó que l'ha fet negatiu : ha disminuït la seva aportació al conjunt d'inversions de la Generalitat, perquè han estat les altres administracions, ha estat el Fons de Cooperació Local, amb l'increment del 60%, ha estat l'endeutament, doblant l'aportació de l'any passat, els que han permès finançar l'increment d'inversions que hi ha hagut l'any 1989.

Bé, llavors, finalment arribem a la conclusió, encara que sigui per reducció a l'absurd, que l'únic que ens queda són les despeses corrents : llavors allí sí que veiem l'increment. El conjunt de despeses corrents s'ha incrementat en un 19% : personal, gairebé un 22%; béns i serveis —les gomes i els llapis, per entendre'ns—, gairebé..., no, un 26%, i el conjunt de transferències corrents, un 17%. La mitjana fa un 19, que equival a 87.000 milions de pessetes d'increment. Això, pel que són despeses corrents, que són aquelles en què tots esperàriem un increment del 5, del 10%... Què hauria passat, senyores i senyors diputats, si l'increment hagués estat del 10%, per exemple? Ens hauríem pogut estalviar 40.000 milions de pessetes; 40.000 milions de pessetes que haurien pogut eliminar l'endeutament dels 30.000 o que hauríem pogut invertir de més en el que estem fent. Ara bé, no, s'ha preferit anar a expandir la despesa corrent, la despesa consumptiva, la despesa que, diríem, no crea per si mateixa, per si mateixa, no crea riquesa. O bé hauríem pogut arribar, fins i tot, a un increment com el de l'Estat, un 13%, en el conjunt de despeses corrents : això ens hauria permès, encara, un estalvi de 30.000 milions de pessetes.

Crec que aquest és el gran defecte del Pressupost del 1989 : la gran expansió de les despeses corrents. Créixer, avui dia, en les despeses corrents un 19% i sortir a aquesta tribuna a dir que l'important és que les administracions redueixin les seves despeses corrents, a mi em sembla, Honorable Conseller, una gran contradicció, i lamento que vostè ho hagi fet aquest matí, perquè no considero correcte dir les dues coses a la vegada. Si es pot defensar l'increment de despeses corrents, molt bé, però no es pot dir el contrari. I vostè, aquest matí, ha dit que l'important en l'Administració avui dia era reduir les despeses corrents i, per contra, ens presenta un pressupost on creixen gairebé el 20%.

I tot això sense que hi hagi cap programa nou, cap activitat nova : res que ens permeti pensar que a partir d'aquest creixement hi haurà problemes no resolts que es resoldran, o que hi haurà compromisos no complerts que a partir d'aquest moment es compliran : el problema de l'ocupació; els compromisos del pacte cultural o del Fons Nacional de Cooperació; tots els compromisos amb la data del 1992, siguin Jocs Olímpics, sigui Acta Única; tot el compromís que hi ha amb la universitat... Res d'això hem vist reflectit de manera substancial en aquests Pressupostos de 1989 com per pensar que aquest increment de despesa corrent hagués pogut quedar justificat.

I, finalment, només ens quedaria una hipòtesi, la hipòtesi que vostès han inflat les partides de despeses no sé si per gastar-

se-les o per no gastar-les i després poder tenir algun superàvit, que segurament també els fa falta.

Per què aquests increments tan forts en despeses corrents? Jo li podria avançar algunes hipòtesis —i no pretenen ser gaire més que això—, però, en qualsevol cas, nosaltres creiem que van en aquest camí. L'Honorable Conseller parlava aquest matí d'un pressupost continuista; jo l'entenc perfectament i accepto l'argument : que si és un pressupost que els ha donat uns bons resultats electorals en el seu moment, doncs bé, que intentin anar en aquest camí de continuar el Pressupost. El que passa és que, de vegades, també ens hem de plantejar si fer un pressupost continuista és bo per al país, a més a més de ser bo per al partit, i aquest és un tema que també ens ha de fer reflexionar —i estic segur que, a l'Honorable Conseller, el fa reflexionar. En qualsevol cas, només com a paradigma d'aquest tema de continuisme, com a exemple del que pot suposar aquest tema portat a l'absurd, podríem veure el que en altres moments s'han anomenat despeses sumptuàries, és a dir, el conjunt de partides de protocol, d'estudis, de publicacions, subscripcions, conferències, promoció, publicitat, propaganda, exposicions..., aquest conjunt de partides. Analitzem una mica el que pugen aquestes partides. Pressupost de la Generalitat estricte : any 1988, 3.600 milions; any 1989, 5.200 milions; increment, 41%. Empreses autònomes o administratives : any 1988, 330 milions; Pressupost 1989, 480 milions; increment : 150 milions, 44%. Empreses autònomes comercials : 1988, 1.000 milions; 1989, 1.200 milions; increment : 175 milions. Conjunt, de totes : any 1988, 5.084 milions; any 1989, 6.907 milions; increment : 1.823; percentatge : 35,9% d'increment. Relacionem això amb el que deia abans de les inversions i llavors creiem que és quan podem arribar a la conclusió que el que pot ser bo, de vegades, per al partit, per al continuisme del partit, no pot ser bo per al país. No té cap sentit que aquestes despeses sumptuàries s'incrementin en 1.800 milions, mentre les despeses de capital, l'aportació de la Generalitat a les despeses de capital baixen gairebé en més de 4.000 milions de pessetes. Cal fer un canvi, cal buscar un altre sentit a aquest Pressupost, perquè, si no, aquest és un mal camí.

Una segona reflexió : podem analitzar també quina és l'evolució del conjunt de les entitats autònomes administratives, de les comercials, industrials i financeres, i de les mateixes empreses de la Generalitat; el que d'alguna manera algú ha anomenat l'«INI català». Aquest conjunt d'empreses i entitats tindran, l'any 1989, un pressupost de despeses que depassarà els 120.000 milions de pessetes. Els recursos propis d'aquestes empreses són poc més de 60.000. Això vol dir que tindran un dèficit l'any 1989 de 57.000 milions de pessetes; un dèficit del 48%; gairebé la meitat de les despeses d'aquest conjunt d'entitats i d'empreses són dèficit, són entitats que no s'automantenen. Això, en algunes d'aquestes empreses, ho podem entendre, és evident, forma part de la lògica del funcionament, però, en moltes altres, no. I, en qualsevol cas, el que ens costa més d'entendre és que de l'any 1989 a l'any 1988 aquest dèficit s'hagi incrementat d'un 20%; en un moment on tothom està parlant —i vostès els primers— que l'empresa pública ha de moderar els seus dèficits, que ha de millorar la seva gestió, que ha d'intentar reduir les seves pèrdues, el conjunt d'entitats i empreses públiques que vostès gestionen incrementen el seu dèficit d'un 20%; i encara el més preocupant d'això, és la

manera com estan finançant aquest dèficit : mentre que l'any passat, dels 48.000 en finançaven 38.000 en subvencions —és a dir, en despeses del moment, de l'any— i 9.000 en endeutament, enguany, dels 58, mantenen pràcticament el nivell de subvencions, però gairebé doblen el nivell d'endeutament; el nivell d'endeutament s'incrementa d'un 74%; amb la qual cosa estem fent passar, estem passant part d'aquest dèficit als anys propers, estem intentant ajornar un problema, però un problema que ens el trobarem, i que ens el tornarem a trobar d'aquí a uns anys, perquè aquests préstecs cal tornar-los i aquests préstecs cal pagar-ne els interessos.

Tercera qüestió que jo crec que, segurament, condiciona molt i explica moltes de les coses que passen. L'Informe que va fer la Sindicatura sobre el Compte General de la Generalitat de l'any 1985 —l'últim Informe que ha tingut entrada en aquest Parlament— ens va permetre deduir una qüestió molt important, que és que el 31 de desembre de 1985 la Generalitat tenia un dèficit comptable de 93.000 milions de pessetes. Dit d'una altra manera —i segurament per ser més entenedors, i sobretot perquè no es confongui el dèficit amb l'endeutament, que són dues coses diferents— : l'existència a caixa el 31 de desembre de 1985 eren 15.000 milions de pessetes; els diferents contribuents devien a la Generalitat, en aquell moment, 15.000 milions més; és a dir, que, en el cas d'haver-los cobrat, disposaria de 30.000 milions de pessetes. Però la Generalitat, en aquells mateixos moments, devia 123.000 milions. Hi havia, doncs, un dèficit comptable, la Generalitat devia 93.000 milions de pessetes més dels que realment podia pagar el 31 de desembre de 1985. Durant l'any 86 la situació continua, s'hi afegeixen 23.000 milions; durant l'any 1987 se n'hi afegeixen 2.000 més; caldria deduir d'aquí uns ingressos que es reben l'any 1988 d'uns 19.000 milions de pessetes, però també caldria afegir despeses del 87 que es passen al 88 per uns 8.000 milions de pessetes més o menys. És a dir que, globalment, podríem parlar que, a finals de 1987, la Generalitat té un dèficit aproximat de 107.000 milions de pessetes. Això, sens dubte, ha de generar uns problemes de tresoreria, sens dubte ha de generar uns problemes financers importants; sens dubte, aquí hi ha una bona explicació de determinats retards en el pagament, i hi ha una bona explicació de determinades pòlisses de tresoreria; aquí, segurament, és on cal començar a buscar explicacions dels problemes, no en el finançament. Millorar la gestió, posar en clar aquests números, sens dubte seria un bon començament.

Finalment, el tema de l'endeutament —l'he deixat per al final perquè, segons ha dit l'Honorable Conseller, ha vist coses que s'han anat publicant, i tal... Jo coincideixo bastant amb el que ha sortit publicat : 1989, l'endeutament global són 46.000 milions de pessetes; 1988, uns 24.000. És a dir, pràcticament es dobla l'increment d'endeutament d'un any per l'altre. Si anéssim a l'increment net es dobla exactament, en tant que les amortitzacions del 88 eren inferiors a les del 89. Honorable Conseller, jo no passaré a discutir-li la xifra global, dono per bona la que diu vostè. En qualsevol cas, el que sí que demostra —i ho ha dit vostè mateix aquest matí— és que les nostres estimacions, en tot cas, eren prudents, en tot cas estaven per sota de la realitat; o demostra, en tot cas, també, que la nostra voluntat no és d'anar a aixafar res, sinó d'intentar explicar la veritat, de posar al carrer una xifra que era desconeguda. Ens ale-

grarem que, en qualsevol cas, això hagi servit per deixar clars aquests 274.0000, 276.000 milions de pessetes aproximadament de deute de la Generalitat. En el que ja no estem tan d'acord amb vostè és quan ha fet la comparació, quan ha volgut dir : «Això no és massa important, això no és massa greu». Miri, el 25% que vostè esmentava de la LOFCA és una mesura preventiva totalment legal; jo no crec que ningú es pugui prendre seriosament que el 25% és una normativa tècnica que serveixi de mesura de res; i, per tant, doncs, aquesta és una referència que jo ni pràcticament comentaré. El que sí que vull comentar-li és les referències que ha fet en relació amb altres administracions : ha comparat amb l'Estat, ha comparat amb els ajuntaments, el de Barcelona i el de Girona —si no ho recordo malament—, els ha fet servir de comparació. Jo crec que hi ha aquí dues diferències prou importants. Una primera és que totes aquestes institucions porten molts anys de funcionament i, per tant, aquest endeutament i aquest procés formen part d'una història molt llarga i de tot un procés d'inversió i de tot un procés de capitalització. Però, en qualsevol cas, el més important és que, també per aquest portar molts anys, tenen establerts els mecanismes de finançament d'aquest endeutament, a través de la mateixa mecànica pressupostària i de la mateixa gestió econòmica del Pressupost. El problema dels Pressupostos de la Generalitat és que, en cap cas, s'ha establert cap mecanisme per deixar clar com es finançaran les despeses que aquest endeutament ens provoca; unes despeses que hi ha hagut anys que ni tan sols en el conjunt del Pressupost de la Generalitat s'han pogut preveure en la realitat. Exemples : l'any 1986, van preveure 10.000 milions d'interessos, en van pagar 15.000; l'any 1987, en van preveure 13.000, en van pagar 21.000; l'any 1988, en van preveure 16.580, el 30 de juny —per les dades que ens han portat— en portaven pagats ja 9.500; és a dir, que arribaran també als 20.000, 21.000, 5.000 milions més dels que hi havien prevists. En qualsevol cas, això demostra que no tenen els mecanismes suficients de finançament prevists per a afrontar aquest endeutament, i això és el que a nosaltres ens preocupa, i això és el que els demanem que també, en tot cas, resolguin.

Per aquests elements, com veuen, que intenten ser elements tots ells de tipus reflexius, aportant dades i aportant reflexions complementàries a les que s'han pogut fer pels altres grups, són el que a nosaltres ens porta a demanar el retorn d'aquest Projecte al Consell Executiu i, per tant, demanar a les senyores i als senyors diputats que votin a favor de les esmenes de devolució i contra el Projecte de Llei que ens ha presentat el Consell Executiu.

Aquest Pressupost, jo no sé si serà bo o no per als seus interessos com a partit, tal com l'Honorable Conseller deia aquest matí; el que sí que tinc clar és que no és el pressupost que Catalunya necessita avui. Nosaltres tenim clar que hi ha alternatives diferents d'aquest Pressupost, però aquesta ja és una altra pel·lícula.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martí Carnicer. Per defensar l'última esmena, la sisena, la pròpiament del Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre advocat senyor... (Pausa.)

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquest Honorable i no Il·lustre i economista i no advocat que els presenta l'esmena a la totalitat del Grup Socialista farà

un gran esforç d'adaptació al que ha estat la dinàmica del debat.

Crec que fóra bo caracteritzar bé el Pressupost de la Generalitat de Catalunya. Un pressupost amb un creixement del 22,1% és un pressupost clarament expansiu, fortament expansiu, alguns ho denominarien brutalment expansiu : previsions d'inflació, comparança amb el creixement d'altres pressupostos de l'Administració local o de l'Administració de l'Estat, el diferencial és realment considerable. Conclusió primera, òbvia, elemental : el pes específic de la despesa pública de la Generalitat de Catalunya en el context de les administracions públiques s'incrementa de manera notable el 1989 —primera gran conclusió. I això cal dir-ho, cal dir-ho. I amb això no diem que hem culminat totes les aspiracions autonòmiques, ni que estem en el millor dels mons, però sí que cal dir, d'una manera categòrica, d'una manera molt clara, que és un Pressupost clarament expansiu. Les dotacions de l'Estat en aquest Pressupost són realment importants. La mitjana del que representa el sistema de finançament menys el Fons de Cooperació Interterritorial s'incrementa més d'un 25%, i el que són ingressos propis de la Generalitat un 6, 7%. Per tant, podríem dir que l'acord de finançament que es va fer, diguem, en el seu moment, dóna uns fruits positius, clarament positius; que és evident que caldrà revisar-lo el 1991, però fruits positius i clarament positius; i d'això hem d'estar orgullosos. No hem culminat el procés, no hi ha llibertat, en molts camps, quant a possibilitats de decidir sobre la despesa —tenim una part de despesa etiquetada—, però també voldria dir que totes les administracions tenen molta part de despesa etiquetada. És evident que, pel que fa a l'autonomia de Catalunya, podem avançar qualitativament; caldrà incrementar també el pes quantitatiu, lleugerament, del Pressupost, però estem arribant a un nivell molt bo. I jo voldria dir avui aquí, al Parlament, que, pel que fa a la despesa pública, avui, el Pressupost de la Generalitat de Catalunya ha ultrapassat la xifra del 25% de la despesa corresponent al sector públic pel que fa a Catalunya. Dit d'una altra manera : si totes les competències que avui té Catalunya les tinguessin totes les comunitats autònomes, ultrapassaríem el 25%. I també voldria, diguem-ne, recordar que avui, a Catalunya, es produeix una situació per la qual els ajuntaments i els ens locals de Catalunya estan situats en un interval del 13 al 15% de la despesa total, la qual cosa vol dir que confirmem el pes de l'autonomia i la situació comparativa de discriminació que tenen els ajuntaments catalans. I jo crec que això és important, perquè, si no, ens enganyaríem; no podem dir «moderadament expansiu» un creixement com el que tenim d'aquest Pressupost : un 22,1%, amb uns previsions inflacionàries, que són les que són, en el context que citava el Conseller d'Estat Units, seria... bé, el *Wall Street Journal* quedaria escandalitzat que hi hagués un pressupost amb aquesta base expansiva, des del punt de vista de les tensions que crearia la demanda pública i els processos inflacionaris que podria arribar a crear —ho dic utilitzant una mica el símil que avui utilitzava el Conseller. Jo crec que això és bo. I és bo situar les coses en el seu lloc, i situar les coses en la seva justa proporció. El que és evident és que els economistes s'equivoquen, i ens equivoquem molt, però el sentit comú no ens ha de fer perdre la realitat de les coses, i és important que comencen a utilitzar sentit comú per veure el sentit de la proporció, de la realitat del sector públic a Catalunya.

Aquest Pressupost, senyores i senyors diputats, té unes hipoteques, i unes hipoteques que són bastant fortes; unes hipoteques dels governs passats que hem tingut, que resulta que són del mateix color polític que l'actual. És a dir, tenim un dèficit acumulat, i un dèficit acumulat important. És a dir, la diferència entre els drets liquidats i les obligacions reconegudes, és a dir, dèficit —com molt bé ha demostrat el Diputat senyor Martí Carnicer— el desembre del 87, ens situàvem ja en una xifra superior als 100.000 milions de pessetes, concretament 106.867 milions de pessetes. Això és un dèficit acumulat. I, després, tenim un endeutament, i aquest endeutament global —sigui la xifra del senyor Trias Fargas o la que dèiem nosaltres, varia poc— és a prop dels 300.000 milions de pessetes.

Evidentment, aquestes hipoteques, aquestes hipoteques són hipoteques reals que limiten les possibilitats de llibertat del Pressupost, és a dir, els marges de maniobra que té el Pressupost de la Generalitat de Catalunya. I, en aquest sentit, voldria recordar que l'endeutament que es proposa en aquest Pressupost són 30.000 milions de pessetes, més 16.000 milions de pessetes, és a dir, 46.000 milions de pessetes, perquè d'aquests setze no se n'ha parlat, fan referència als organismes administratius, econòmics, financers i empreses públiques de la Generalitat de Catalunya.

Aquest Pressupost també té una altra hipoteca, una hipoteca greu, i, en aquest cas, m'atreiria a qualificar-la d'una gestió altament ineficaç, altament ineficaç —i utilitzo expressions absolutament controlades, perquè caldria ser molt més dur en l'expressió. El conjunt del sector públic de la Generalitat —organismes comercials, financers, empreses, o organismes administratius— assoleix un dèficit de 57.668 milions de pessetes. Jo puc admetre, jo puc admetre perfectament que els organismes administratius són braços de la mateixa Administració i, per tant, són generadors de despesa, que en lloc d'estar en els departaments òbviament són organismes administratius i pot ser que no tinguin ingressos per la seva mateixa naturalesa, però és evident que els organismes econòmics, financers i les empreses de la Generalitat caldria que tendissin a l'equilibri, caldria que tendissin a l'equilibri, com a mínim, proposant-nos objectius d'anar reduint el dèficit. Què succeeix en aquest Pressupost? Un increment espectacular, espectacular!, únic, a nivell de tot l'Estat espanyol, pel que fa a una Administració pública, que fa que un Govern, que de vegades es diu nacionalista i de vegades es diu d'inspiració liberal, que de vegades es diu que anirà al Grup Demòcrata Cristià, del que sigui : no es pot admetre, de cap de les maneres, que jugui una política d'increment del sector públic al nivell que avui estem i amb la continuïtat que avui estem actuant. Totes les administracions —la local i l'estatal— estan reduint el sector públic i el seu dèficit, concretament, perquè, evidentment, és un element substancial d'incrementar els marges de maniobra, perquè sabem que dèficits importants en el mateix sector públic de l'Administració coarten la llibertat, limiten les possibilitats, i és una mostra claríssima d'ineficiència i de manca de capacitat de gestió.

Però aquest Pressupost té un altre element, que sí que em sembla que és absolutament central, i ens sembla a nosaltres molt important, que és el capítol que fa referència a les despeses corrents.

Jo crec que avui, el Conseller... Voldria dir molt clarament que aquest Pressupost, pel que ha dit el mateix Conseller, no

és responsabilitat del Conseller, perquè sembla que era la suma de reivindicacions dels departaments i, finalment, passar el ribot com s'ha pogut a aquesta suma, la qual cosa vol dir que és l'expressió de la voluntat política del Govern i, per tant, no són els Pressupostos del Conseller, no vegi en això el Conseller que li faig una crítica particular; faig una crítica al Consell Executiu i, especialment al seu President. Aquestes despeses corrents tenen un increment notabilíssim, notabilíssim. És un increment que no podem comparar-lo amb qualsevol administració, sigui l'autonòmica, sigui la local, sigui l'estatal. Un increment de personal del 21,8; un increment del capítol II, del 26,2, són increments espectaculars en despesa corrent, i aquí sí que podríem denominar aquesta despesa corrent amb un altre component de despesa burocràtica, i aquí sí que cal una política de regularització, d'estalvi, de racionalització, perquè incrementem notabilíssimament els marges de llibertat. Aquí sí que hi ha una gran política a fer, perquè, gràcies a aquesta gran política, podrem racionalitzar el nostre esquema financer i, a més, podrem millorar la nostra capacitat inversora. Però és evident que vostès, no solament no han optat per una política moderada; vostès han optat per una política clarament expansiva en aquest sector. I, aquí, tots els indicadors resulten extraordinàriament alarmants.

Al capítol I : vostès, fins i tot, van tenir la gosadia o l'audàcia, en un debat de política general, d'assenyalar que havien fet una direcció general de desburocratització; és a dir, «ara farem una gran racionalització, això provocarà uns grans estalvis», però anem cap a un creixement sense contenció, sense nord, sense orientació de cap mena del capítol de personal. És com si vostès volguessin tapar tot tipus de realitats, perquè si mai vingués alguna altra força política o grup de forces polítiques al Govern de Catalunya, s'ho trobessin tot fet i tot empastifat. Vostès, la política de personal, la porten a les últimes conseqüències amb una irracionalitat absoluta. Els diferents departaments de la Generalitat tenen una estructuració territorial diferent els uns dels altres. Vostès estan portant una política amb uns costos molt elevats, amb uns llocs de comandament importantíssims, i vull recordar que tots els llocs de comandament de totes les conselleries, en més d'un 95%, estan situats a la ciutat de Barcelona, amb un grau de centralisme molt real, i el fet que vostès no hagin abordat encara el procés de desconcentració de la Generalitat vol dir que tindrem uns costos addicionals notabilíssims si és que aquesta desconcentració la volen fer com cal fer-la. Per tant, estan vostès portant aquest capítol de personal a un nivell de tensió absoluta : cobrint qualsevol tipus de lloc de comandament, no reduint ni un dels serveis, incrementant partides a tot arreu, fent una distribució territorial de cadascuna de les conselleries, que Sanitat va pel seu costat, que Agricultura va pel seu costat, Cultura va pel seu costat, i cadascú fa el que li sembla, en aquest sentit. Per tant, una política absolutament, absolutament equivocada, sense nord, i que no té cap parallelisme amb qualsevol altra administració.

El capítol II, creixement del 26,2. És evident que aquí podríem dir que sempre hi ha coses del capítol II que poden ser programes. Jo admetria que hi hagués un conjunt d'iniciatives de nous programes que anessin pel capítol II i que no anessin pel capítol VI, és possible, però aquests programes no estan explicats en el Pressupost, no hi figuren en el Pressupost; no

tenim constància d'aquests programes, i veiem un creixement espectacular. I, és clar, quan nosaltres entrem —per entendre'ns— a fer una anàlisi ja minuciosa, que diem : les despeses de promoció, de publicitat, de propaganda, d'exposicions, de promocions diverses..., que són exactament vuit capítols i veiem que creixen exactament el 41%, d'un any respecte a l'altre, i que del conjunt d'aquestes partides per al que és la Generalitat són 7.000 milions de pessetes, evidentment, ens estem trobant amb el que en podríem dir el nucli essencial de la seva actuació política —i els ho diré amb totes les paraules—, il·lícita, en el sentit següent : que la promoció i la propaganda es poden fer sempre que es defensi un servei públic o es doni informació al ciutadà, i sempre que hi pugui haver un control democràtic de la política que es fa. Ara, fer campanyes de promoció, de propaganda, com fan vostès amb diners de tots els ciutadans de Catalunya, de manera genèrica, i, per tant, de manera directa o indirecta fent propaganda política, situen vostès el pluralisme polític de Catalunya al nivell de la indefensió absoluta, gràcies a un increment d'aquest nucli essencial del poder polític del Pressupost, que vostès volen potenciar amb totes les conseqüències; 41% d'increment d'aquest conjunt de partides.

Crec que és important dir, senyores i senyors diputats, que aquest Pressupost ofereix pel seu creixement una gran capacitat de maniobra, gran capacitat de maniobra per fer la política que precisa avui el poble de Catalunya; gran capacitat de maniobra per fer la política que precisen les comarques que tenen menys recursos i menys possibilitats, de Catalunya; gran capacitat de maniobra política per fer una incidència en aquells sectors socials que avui estan patint no les conseqüències de la crisi, però sí que les conseqüències d'una situació dual, que crea zones de marginació, i que aquestes zones de marginació plantegen problemes importants i estructurals en el país. Aquests grans marges de maniobra que té aquest Pressupost és el que nosaltres volem posar avui aquí en relleu. Vostès estan en un Pressupost que no és de continuïtat, això és el que vostès volen dir. És un Pressupost que obre el ventall, que té grans possibilitats, que permet prioritats, que permet parlar clar al poble de Catalunya sobre el que farem i el que no farem. Amb aquest Pressupost, senyores i senyors diputats, no hi ha cap raó objectiva per dir que no a res del que passa a Catalunya quant a problemes importants que afecten la població de Catalunya, i això ho vull dir amb totes les paraules, amb tota contundència i amb tota claredat. La massa del Pressupost permet una actitud d'un govern responsable, d'un govern normal, d'un govern madur, d'un govern que està atent a les necessitats i als problemes de la societat catalana, i d'un govern que és capaç de planejar la seva actuació amb una perspectiva a mitjà termini.

Sens dubte, aquest Pressupost havia de ser el Pressupost que tingués en consideració l'horitzó de 1992. 1992 és l'Acta Única; 1992 són Jocs Olímpics de Barcelona; 1992 és una oportunitat històrica per a Catalunya. Jugar clarament aquesta carta és el millor favor que avui es pot fer al catalanisme polític. Jugar amb un plantejament continuista, i en algunes coses dir : «Això no puc, o això no ho puc fer, o no ho vull fer» és no situar el Govern de Catalunya en aquesta orientació, que, com he dit, és una oportunitat històrica per a tothom.

Crec sincerament que aquests marges de maniobra es troben

en el Pressupost. El senyor Martí Carnicer jo crec que ho ha explicat magníficament bé, en el sentit que una reducció d'un 5% de la despesa corrent ens dona 20.000 milions de pessetes, això perquè vegin la importància d'una política no d'austeritat, sinó de creixement suficient, no de creixement escandalós, que és el que aquí es proposa en el Pressupost. Si nosaltres anem afinant i anem tendint a un pressupost més auster pel que fa a la despesa corrent, els marges de maniobra que nosaltres podem tenir són fàcilment de 40-45.000 milions de pessetes, i, això, realment és molt important, i això és el que calia fer en aquest Pressupost del 1989.

En aquest Pressupost, senyores i senyors diputats, no se'ns proposa cap iniciativa nova, cap nou programa d'actuació; simplement i exclusivament continuïtat del que s'està fent, i que, per cert, tots els programes sectorials de les conselleries tenen un retard mitjà de dos, tres i quatre anys, en relació amb promeses fetes des del lloc on jo, en aquests moments, els estic parlant; per tant, programes fets amb retard tots ells : cap novetat, cap canvi, cap canvi d'orientació, cap creació d'illusió col·lectiva per al poble de Catalunya. El Departament de Treball sembla que ha dit, definitivament, que no vol fer cap política complementària en el tema d'ocupació. En un moment determinat, hi havia una partida significativa —pel que eren els Pressupostos de la Generalitat en aquell moment— de 5.000 milions de pessetes. El Departament de Treball diu «no» a fer cap política complementària, sigui en ocupació, sigui en formació professional, o en cap tipus d'actuació. Negativa absoluta, en aquest sentit. El plantejament de grans infraestructures culturals i del que seria la xarxa d'infraestructures culturals en el país no es planteja en aquest Pressupost. Es planteja tímidament, com si fos un pla que hagués de desenvolupar-se en deu, dotze anys, en lloc de ser un pla que caldria desenvolupar en quatre o cinc anys.

El tema de les grans infraestructures d'aquest país no es planteja en el Pressupost. Jo no voldria parlar de tòpics, però sí que vull fer un comentari sobre un tema que em sembla especialment important.

L'eix transversal, sí que és un tòpic. És un tòpic, el va convertir en tòpic el mateix President de la Generalitat de Catalunya quan l'any 1980 va dir que era una de les dues prioritats fonamentals de la política territorial del país. És un tòpic que no l'he convertit jo, l'ha convertit el President de la Generalitat; no s'impulsa, aquesta política. Quan es parla dels cinturons, posem per cas, de Barcelona, no s'està parlant per a Barcelona, s'està parlant per a Catalunya; Catalunya és un tot interconnectat i és bo que el 70% de la població de Catalunya es pugui desplaçar a les comarques més allunyades de la millor manera possible, com és extraordinàriament bo que els homes i les dones que viuen a les comarques més allunyades de l'Alt Pirineu o del Baix Ebre puguin entrar al que és la capital de Catalunya al més ràpidament possible; per tant, és un objectiu nacional. I quan una part d'aquest segon cinturó no es desenvolupa en el programa, és un greu error, és un greu error a la política catalana, no a la política contra Barcelona, ni de bon tros, contra, seria, evidentment, el conjunt d'habitants, que serien els beneficiaris d'aquests tipus d'infraestructures.

O quan parlem, diguem-ne, dels temes del metro : exactament igual. Vostès han vist que en alguna instal·lació olímpica no hi hagi un mitjà de transport potent a prop de la instal·lació

olímpica? Vostès ho han vist en algun lloc del món? No, doncs, per tant, convé que a Catalunya solucionem aquest problema.

I tot el tema de comunicacions amb les comarques gironines, que té una gran importància per al tema olímpic, que pot fer accelerar tota la comunicació de la part Costa Brava-Barcelona per la incidència hotelera i per la necessitat d'intercomunicar aquesta zona. I acabar tota la política de comunicacions que cal fer en el Pirineu, etcètera. M'allargaria molt en aquests temes, però és evident que vostès poden fer —i haurien de fer— un gran esforç en infraestructures; l'Estat l'està fent. Amb un pressupost del 14%, tot el que és obra d'infraestructura creix d'un 51%. La RENFE està a la vora d'un procés important i històric de reconversió i de gran inversió en aquest sentit. Convé que el Pressupost de la Generalitat de Catalunya doni un tomb, i un tomb significatiu, i aquest tomb té una gran oportunitat, que és l'oportunitat històrica d'un horitzó situat a l'any 1992, que és incrementar la competitivitat real de Catalunya, de tots els sectors actius i productius de Catalunya.

El tema de les universitats, vostès el resolen traspasant l'endeutament a les universitats. Universitats : «Jo faig l'aval», Govern de Catalunya : «Vostès s'endeuten». Realment, d'això se'n diu «passar el mort». És evident que això és una mala política, és evident que és una política insuficient, o realment també és una política que no s'havia anunciat prèviament, i és traslladar els problemes que vostès tenen a uns altres. O el tema, per exemple, del Fons de Cooperació Local de Catalunya, que el mateix President de la Generalitat va defensar, i s'ha defensat a tot arreu. I aquí, senyores i senyors diputats, permetin-me que els faci una reflexió, i una reflexió que crec que té, des del nostre modest punt de vista, una gran importància política : si el Pressupost de la Generalitat de Catalunya creix com creix, més que ningú; si el sector públic de la Generalitat de Catalunya representa el que representa, avui, ja, a Catalunya; si resulta que aquest Govern no té, en relació amb l'administració local, una posició de cooperació lleial i d'ajut, resulta que l'actuació d'aquest Govern està dis-cri-mi-nant els ajuntaments que són a la zona on està governant. És el que està passant a Catalunya, en relació amb altres zones de l'Estat. És a dir, un govern autonòmic que tingui una col·laboració de polítiques amb l'administració local que permeti un transvasament de recursos, òbviament aquesta administració local queda més potenciada, rep més recursos i, a més a més, fa unes polítiques amb major coordinació amb l'administració autonòmica. Si l'administració autonòmica tanca l'aixeta i diu : «Ho faig jo», el que resulta és que el pes específic de l'administració local a Catalunya té menys importància, i això és el que està passant avui a Catalunya, i pensin que aquí estem davant un tema que no és menor; es pot ser autonomista i centralista i es pot ser autonomista i municipalista, i el que ens diu l'Estatut i el que ens mana, segurament, la millor tradició del catalanisme polític és que a Catalunya sempre hem estat autonomistes i municipalistes; més poder per a l'autonomia, més poder per als ajuntaments. I vostès, en aquests moments, estan exercitant una política que es configura com a autonomista i centralista.

Vostès han fet un plantejament de dir : «25 milions de pessetes per a cada comarca». Vostès saben perfectament —si són responsables— què està passant en aquests moments en la posada en marxa dels consells comarcals. Està passant una cosa

molt senzilla : estan posant gerents a tot arreu i comprant mobiliari, eh? Llavors, resulta —i això té també una gran importància— que ens gastem més diners a pagar gerents, comprar mobiliari o comprar locals, a Catalunya, que la suma de diners del Pla d'Obres i Serveis que es fa per als 955 municipis de Catalunya. Aquesta és la situació en la qual estem, la qual cosa és gravíssima! Perquè aquí sí que estem en un tema de fons : o les comarques sorgeixen de la voluntat solidària de tots els ajuntaments, de l'esforç de tots els ajuntaments, de mancomunar serveis i esforços, d'economitzar recursos, o malament! I vostès estan seguint el model de burocratització comarcal de Catalunya, que és el pitjor dels models, perquè a les comarques catalanes hi ha aquells homes i dones i les energies suficients per tirar endavant un procés que no sigui burocràtic, un procés que sigui real, de poder comarcal real, de recursos reals. Des d'aquest punt de vista, crec que vostès fan un fals favor al que és el moviment comarcalista a Catalunya.

Nosaltres hem fet l'esforç de veure que, clarament, en aquest Pressupost podem estalviar recursos, i els recursos que podem estalviar, amb una política molt lleugera, se'n van de 45.000 a 50.000 milions de pessetes, sense forçar la màquina, simplement rebaixant una mica la despesa corrent; simplement, reduint les subvencions que donem nosaltres a les empreses deficitàries. Però no reduint, mantenint el mateix que manteníem l'any passat; és a dir, mantenint el dèficit en prop de 50.000 milions de pessetes. És a dir, petits, diguem-ne, retocs, simplement el que podríem dir-ne una «política de maquillatge», ens permetria de fer una gran política, avui, a Catalunya. I aquesta gran política la va defensar aquí el President del nostre Grup, Raimon Obiols, el dia aquell cèlebre que el senyor Pujol, el President de la Generalitat, va perdre els papers absolutament; la va avançar amb tota claredat, i aquesta política és més viable que mai, més viable que mai!, vist, precisament, el document pressupostari. Perquè, realment, la nostra sorpresa és que l'increment del Pressupost és molt més gran del que nosaltres haviem pensat. Nosaltres creïem en un creixement del Pressupost del 10, de l'11%, ens bellugàvem en unes hipòtesis de creixement moderat —el que s'ha dit avui—, però, en canvi, el creixement, realment, és espectacularment alt, i a partir d'aquí els camps i els marges de maniobra són extraordinaris.

Des d'aquest punt de vista, el nostre programa d'ocupació juvenil hi cap; tot el tema de la integració de la formació professional, que haviem previst nosaltres en els sectors empresarials hi cap perfectament; tot el tema de les bosses de pobresa, dels mínims socials garantits, amb una política espectacular que nosaltres xifràvem en 10.000 milions de pessetes l'any, hi caben perfectament, perquè en el tema del benestar social no n'hi ha prou de fer guixetes, oficines de propaganda o oficines d'altres coses que prefereixo no anomenar, sinó que el que cal és fer polítiques efectives, objectives, i que incideixin en aquells sectors de la població que cal ajudar en un moment determinat.

La millora del que eren les infraestructures culturals? Hi cap, una política en aquest sentit! Tot el que és la política de gratuïtat i millora en l'ensenyament, de ple; tot el tema de l'assistència sanitària, és a dir, la universalització de l'assistència sanitària pel que fa, diguem-ne, a Catalunya, ens hi entra perfectament. I vegin vostès que són temes d'un contingut social pro-

fund, d'un contingut progressista molt significatiu. Tot el tema d'inversió en universitats, per accelerar tot el procés de renovació de les nostres universitats hi cap perfectament. Tot el tema que havíem dit nosaltres, de programa escolar i polítiques de seguretat i lluita contra la droga, fent una política específica a les escoles de Catalunya, que hauria estat una política exemplar, pionera, com s'ha fet en altres països : hi cap. Tot el que fa referència a la indemnització compensatòria de muntanya, a aquelles comarques de l'alt Pirineu que es troben en una discriminació absoluta, aquelles comarques que haurien de ser la nostra esperança, el nostre repte territorial, un dels elements fonamentals del redreçament, del redreçament quant a condicions de vida dels habitants que són allà, cap perfectament dins el que són les nostres propostes.

El Fons de Cooperació Local de Catalunya, per què no fer-lo? Hi entra, no costa res, és iniciar una política que es fa a tot el món, és una política democràtica, és una política federal, és autonomista, regionalista! A tot arreu del món hi ha una coordinació entre el govern autonòmic i l'administració local, per una raó molt senzilla, senyores i senyors diputats, perquè una pesseta i una pesseta fan dues pessetes i sumen un programa coherent, i perquè quan es donen els recursos es poden donar objectivament. Si el que es vol fer és grans bosses de repartidora, i —com molt bé deia avui el senyor Hortalà— amb una incidència en el sector privat que quasi arriba als 30.000 milions de pessetes, no estem fent política, estem fent política de partit. No estem fent la política que Catalunya reclama, estem vetllant pels nostres interessos sectaris, particulars, sectorials o corporatius, i si no fem una política per a Catalunya, malament anirem. Si no fem una política amb les càrregues d'objectivitat necessàries, malament anirem; si a Catalunya es tracta de bons i dolents, ajuntaments macos o lletjos, en funció del color polític que siguin, malament, perquè no estem construint el país : estem tenint una concepció, diguem-ne, de país, absolutament esbiaixada, minsa, reduïda i sense cap mena de volada ni de mínima grandesa política.

I, a l'últim, tot l'increment que cal en actuacions d'infraestructures amb 10.000 milions de pessetes l'any, que és una política absolutament necessària, absolutament necessària de fer, cap també perfectament en les nostres propostes. I en aquest tema voldria fer una reflexió : tothom que sigui mínimament responsable, qualsevol govern, el Govern de l'Estat, els ajuntaments més significatius, el que fan és una reflexió, i diuen : «tenim una gran possibilitat de fer coses importants. L'economia ha millorat; hi ha taxes de creixement molt significatives; tenim uns reptes difícils, que és situar-nos en el context del Mercat Comú europeu. Tenim pocs anys per intentar reequilibrar un conjunt de coses; cal que ho fem, cal que ens la juguem; cal, per tant, situar-ho com un element de prioritat fonamental de l'actuació d'un govern, i cal fer-ho amb una programació, sabent què farem, quan ho farem i amb què ho farem, amb quins mecanismes nosaltres podrem actuar.» Això s'ha fet, i això és molt important, que en aquests moments s'està fent a tot arreu. Però, això, el Govern català no ho fa. El Govern català, simplement i exclusivament, prefereix anar fent la viu-viu, continuar amb la lògica que ha anat continuant, amb un creixement de la despesa corrent absolutament escandalós, que no té ningú més de les administracions que estan operant en el conjunt de l'Estat espanyol, i aquí no passa

res. Jo ja faig el meu esforç aquí, ja faig el meu esforç allà.

Jo sí que voldria invitar-los a una reflexió seriosa en aquest sentit. Els beneficis d'una política coordinada no són de ningú i són de tots. Els beneficis d'una coordinació institucional no són de ningú i són del país. Els beneficis d'una política encertada per al país són per als ciutadans de Catalunya. Jo els invito a vostès a capgirar aquesta lògica, que siguem capaços de situar els interessos del país per damunt de qualsevol interès partidista, que siguem capaços de veure els reptes que el país avui té plantejats i, com a mínim, ser capaços de vertebrar una política de col·laboració institucional, que és la que avui Catalunya necessita per a alguns dels reptes que té. En altres aspectes, jo els comprendré a vostès; vostès tenen una orientació conservadora, més dretana, no volen entrar en determinat tipus de terrenys, no volen fer paternalisme en el tema del benestar social, perquè d'aquesta manera : «xec que va a uns beneficia uns i a aquests els faig l'ullet i vaig tirant», etcètera. Jo entenc perfectament la política que vostès poden fer. L'entenc tota, l'he vist tota, l'he viscut tota, però, en aquest terreny, no hi vull entrar. No hi vull entrar, perquè, lògicament, és el terreny de les diferències polítiques; ho he denunciat, ho he dit, he demostrat que es pot fer una política alternativa; he demostrat que aquesta política alternativa que s'apuja a 45.000 milions de pessetes és la política alternativa que avui convindria a Catalunya, objectivament parlant. Però és evident que puc caure, jo, en un judici de valors. Però quan no caic, de cap manera, en un judici de valors, és quan jo faig una crida, avui, en aquest Parlament, de manera emfàtica, que aquest repte del 1992, o es jugà amb la grandesa necessària, amb l'alçada que convé tenir quan hi ha temes importants damunt la taula, o no aprofitarem en totes les seves dimensions les oportunitats històriques que tenim davant.

És evident que nosaltres farem —tots— els esforços perquè això sigui possible, de la mateixa manera que és evident que nosaltres denunciarem cadascuna de les oportunitats en què això no es manifesta.

Per acabar, senyores i senyors diputats, aquest Pressupost és un pressupost altament expansiu, és un pressupost que ens ofereix, doncs, grans marges de maniobra, és un pressupost que per a nosaltres podria ser esperançat per a la població de Catalunya, un pressupost que podria tenir una càrrega progressista profunda, un pressupost de la lleialtat amb els diferents sectors que actuen, diguem-ne, en el país, un pressupost de la coordinació de les institucions que actuen en el país. No és això. Simplement i exclusivament és com si no tinguéssim present quin és el nostre present i quin és el nostre futur : es continua, però el més perillós quan es continua la mateixa política és que difícilment es pot admetre que un govern de Catalunya, sigui quin sigui el partit polític que hi sigui al davant, sigui incapaç de vertebrar un pressupost i una acció política del govern sense unes directrius clares i unes orientacions precises.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Armet. Per al torn en contra té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, surto a la tribuna per utilitzar el dret a fer un torn en contra al conjunt d'esmenes a la totalitat que al llarg de tot el dia d'avui han presentat els diversos grups parlamentaris, la

resta de diversos grups parlamentaris, i també un conjunt de diputats, encapçalat per l'Ilustre Diputat senyor Martí Carnicer.

La meua idea —i per això al matí, quan el senyor President m'ho ha preguntat, jo li he indicat així— era que la millor manera per agilitar el debat era utilitzar un torn únic, partint de la base, potser, que com que cap dels il·lustríssims, il·lustres i honorables —perquè hi ha diversos tractaments entre els diputats presentadors de les esmenes a la totalitat—, com dic, cap d'aquests senyors, en la seva justificació de per què es presentava l'esmena a la totalitat, diu la més petita cosa, jo, potser portat per la meua ingenuïtat tradicional, creia que és que hi hauria un gran consens entre les diverses forces polítiques sobre quina és la motivació d'oposició frontal —en definitiva, és això, una esmena a la totalitat— al Projecte de Pressupostos de la Generalitat per a l'any 1989. Aleshores, jo, com que..., com tots, m'imagino, o la immensa majoria de les senyores i els senyors diputats, hem anat seguint molt atentament tot allò que s'ha dit al llarg del dia, jo m'he quedat amb la sorpresa que, realment, si bé molts temes s'han tocat per tots o la immensa majoria dels oradors, les conclusions i els posicionaments no solament eren diferents, sinó, en molts casos, contradictoris.

Per tant, se'm fa molt difícil aquest intent, aquest esforç inicial meu que volia tenir d'agilitar concentrant, que això pugui donar un resultat entenedor, perquè en definitiva d'això és del que es tracta en un debat de totalitat : presentar als ciutadans, al poble de Catalunya, unes alternatives clares i concretes xifrades des del pressupost de les diferents forces polítiques de la Cambra. Per això espero que em perdonaran si m'embarbuso una mica, perquè és inevitable —malgrat fer unes referències globals i genèriques a una sèrie de temes—, doncs, fer una distinció, anar seguint les intervencions dels diversos portaveus, perquè —hi insisteixo—, malgrat que s'ha parlat de temes similars o idèntics, les conclusions o les afirmacions han variat d'una manera extraordinària —hi insisteixo— i molts temes han estat contradictoris. Hi ha qui ens diu que aquest Pressupost és extraordinàriament liberal; hi ha qui diu que és totalment antiliberal; hi ha qui diu que afavoreix el sector privat; hi ha qui diu que potencia el sector públic —això, per exemple, ho ha dit l'Honorable senyor Armet; em sembla que una crítica procedent de l'àrea socialista és un xic inversemblant. Però bé, en definitiva, doncs, aquesta és la motivació del perquè aniré seguint com a fil conductor les diverses intervencions.

En primer lloc, el senyor Curto ha parlat en nom del Grup Popular. El senyor Curto ens té acostumat a la Cambra a la utilització d'un lèxic dialectal molt arrelat a la terra, utilitza unes expressions molt típicament catalanes, però avui ha començat en una altra línia, en la línia anglosaxona que, com saben, consisteix a iniciar un tema seriós mitjançant un acudit, una *boutade*. I concretament —potser diu que seguia el senyor Conseller, jo parlo del senyor Curto—, bé, aleshores el senyor Curto ha començat la seva intervenció amb un sarcasme, dient : «el Pressupost de la Generalitat s'ha retardat una mica, perquè depenia del triomf del senyor Dukakis»; ha dit : «potser si el senyor Dukakis hagués guanyat, la cosa fóra diferent». Realment és un sarcasme, evidentment, però en certa manera hi ha més veritat, senyor Curto, de la que vostè aparentment li donava, perquè, com molt bé ha indicat l'Honorable senyor Conseller —i no és la primera vegada que es parla aquí, perquè la realitat és la realitat, agradi o no agradi—, Catalunya s'inse-

reix en un marc mundial, en un marc internacional, en un marc europeu i, aleshores, el que passi a Estats Units ens afecta moltíssim a nosaltres. Jo crec que, realment, si hagués guanyat el senyor Dukakis seria molt aviat per saber què podria passar en relació amb l'economia catalana, perquè als Estats Units les famoses plataformes —dissortadament— habitualment no tenen res a veure o molt poc a veure amb l'actuació de després del Govern corresponent. De fet, i el senyor Trias ho ha explicat amb certa extensió la problemàtica econòmica americana fonamental no al món occidental, sinó a tot el món, però jo em permetria dir que en el fons, en el fons, el problema econòmic americà és que és un país que des de fa una pila d'anys està vivint, està consumint més del que produeix, i això crea una sèrie de distorsions —i s'ha parlat del doble dèficit, del dèficit federal, el dèficit de la balança de pagaments—, i aquest és un tema important al qual, per exemple, el senyor Fernández Teixidó després també s'hi ha referit, i ha dit : «Oh, és que aquest dèficit l'estem pagant entre tots». Jo crec que no és així : precisament gràcies a aquest viure per sobre dels mateixos mitjans dels Estats Units és el que ha permès a una sèrie d'economies —i entre elles la catalana— poder exportar, poder aportar a aquest centre de captació importantíssima de béns de consum, i això ha estimulat la nostra economia. Per tant, també hi podria haver un inconvenient considerable per a la nostra economia amb un sistema diferent.

Ara, sigui el que sigui, el fet és evident : que un país poderós pot viure molt de temps per sobre dels seus mitjans, però arriba un moment que s'ha de fer una rectificació, i aquesta és una incògnita important que la farà el senyor Bush o la farà qui sigui, però que aquest és un problema que incidirà realment sobre nosaltres; el tema de les tensions inflacionàries que apareixen —apareixen a Espanya i apareixen en molts d'altres països—, això, hem d'estar molt amatents al que passa al món. Aquí s'ha parlat molt de la incidència, en definitiva, d'un modest Pressupost com és el de la Generalitat de Catalunya sobre la qüestió de les tensions inflacionàries. Jo crec, com apuntava el senyor Conseller, que no diré que és menyspreable del tot, però sí realment que és d'una entitat molt escassa.

En canvi, per exemple, hauríem d'estar atents, aquesta Cambra, al desenvolupament de les converses, de les negociacions que, per exemple, crec que abans-d'ahir o un dia d'aquests hi han hagut a Viena sobre els països productors de petroli, perquè, si realment es confirma una baixa important del preu energètic, això influirà de manera considerable en la nostra economia i, per tant, en la Generalitat i en el nostre pressupost, i això també ho ha vist el senyor Saura. El senyor Saura en un moment parlava de la complexa situació econòmica i feia algunes reflexions; el que passa és que immediatament el senyor Saura ha vist que, potser des de la seva perspectiva ideològica, ha posat més l'accent en l'aspecte social que no en l'aspecte econòmic. Per tant, en definitiva això és una realitat important.

I aleshores, el senyor Curto ha entrat en la seva dinàmica no diré habitual, perquè crec que l'any passat va ser la primera, però moltes senyores i senyors diputats que són diputats de l'anterior legislatura, recordaran aquella gran actuació del senyor Curto, molt teatral, sobre les còpies, i còpies, i fotocòpies. Avui ha estat, doncs, molt més moderat en la forma, però en definitiva també ha dit el mateix. Jo, senyor Curto, per no

allargar el debat, el remeto al que jo ja vaig dir —a la còpia— que figura en el *Diari de Sessions*, que li vaig dir en rèplica a això, perquè realment vostè parla de pressupost, però quan és l'hora de concretar aleshores parla dels programes; i com li vaig dir en aquell moment, és obvi i notori que hi ha molts programes que són permanents, perquè són programes d'actuació i de gestió administrativa interna.

El senyor Curto, com a còpia i fotocòpia de la seva intervenció de l'any passat, a continuació ha passat revista a tota una sèrie de dades del Pressupost, i aleshores ha fet el mateix de l'any passat : no sé si recordaran que les grans xifres que apareixen en tots els documents pressupostaris els ha reduït a dies, i ha dit : «això costa tants milions per dia», en comptes de parlar de xifres globals o percentatges —que és de la manera que està plantejat i que tots ens podem entendre— per magnificar determinades xifres, perquè, és clar, aleshores podríem dir també, si agafés el capítol d'inversions, doncs seria una quantitat fabulosa d'inversions per segon d'existència del nostre Parlament. Realment, pot ser una presentació espectacular, però al meu entendre —i perdoni'm si no és així— considero que aporta pocs elements de judici per prendre un determini a l'hora de presentar o de decidir el sentit del vot, almenys del nostre Grup.

A continuació, després de parlar d'una tramuntana de despeses, el senyor Curto ens ha donat uns exemples, i ha començat per Indústria, i ha parlat dels problemes terribles d'Indústria. Jo voldria il·lustrar la Cambra, si és que les senyores i els senyors diputats no han tingut ocasió de comprovar-ho, que a la plana 59, al Departament d'Indústria, apareix la distribució econòmica de les seves despeses, i aleshores ens deia : «és que no inverteix, perquè les inversions reals han pujat molt poc». Bé, a part que no és cert, que les inversions reals han pujat un 35% i les transferències de capital han pujat un 26, el que no diu després, el que no ens diu el senyor Curto és que en el capítol IV, transferències corrents, hi ha un augment d'un 58,9. I aquestes són les subvencions, i d'aquí la coherència de l'actuació del Departament d'Indústria amb el programa d'ajuda a la societat civil i a l'activitat econòmica dels nostre país en tècniques microeconòmiques.

Aleshores, ens ha parlat, en canvi, que en el Departament de Treball és una situació catastròfica, perquè, doncs, no crea llocs de treball. Aquesta és una qüestió, senyores i senyors diputats, que és una mica la cançó de l'enfadós; em sembla que des del primer o des del segon pressupost que hem discutit en aquest Parlament, l'any 80 i l'any 81, ha sortit sempre aquesta qüestió del Departament de Treball. El Departament de Treball no té missió legalment assignada de creació de llocs de treball; la lluita contra l'atur entenem nosaltres que no és una tasca supletòria o assistencial, sinó que és una tasca de promoció de la indústria, i dels serveis, i de l'agricultura, i aquesta és una activitat que fa tot el Consell Executiu en bloc. Aleshores, diu : «hi ha molt poca cosa»; miri, hi ha 1.500 milions de pessetes, que ja hi eren, però és que podrien no ser-hi perfectament, perquè —hi insisteixo— el Departament —com saben perfectament les senyores i els senyors diputats— no té atribucions, ni té mecanismes clars de gestió; si tingués aquestes atribucions per aquest etern, aquest sempitern problema de la transferència denegada insistentment dels mecanismes de control de l'INEM. Però és que no sé si el senyor Curto era diputat

en aquell moment, però jo recordo que ja fa uns anys aquest fons de lluita o d'ajudar a lluitar contra l'atur específicament com a Departament de Treball, mitjançant la promoció d'unes obres públiques, es va posar una quantitat molt més important —crec que 5.000 milions de pessetes—, i aleshores el que va passar és que l'Administració central que era qui reglamentàriament o constitucionalment, o dintre el marc normatiu actual, tenia aquesta competència, el que va fer és limitar, reduir l'aportació a fer en aquest mateix camp a Catalunya, en aquesta mateixa quantitat; vol dir que no hi vam guanyar res. Aleshores, finalment amb Treball fa una comparació, diu : «és que amb la quantitat de persones que hi treballen, la despesa d'estructura, i tant poca lluita contra l'atur». Senyor Curto, és que el Departament de Treball té unes competències molt concretes de gestió, d'administració, de matèries laborals, i aquest personal no lluita contra l'atur, sinó que fa tota la tramitació administrativa de les competències pròpies del Departament de Treball, pròpies d'una administració laboral pública.

A Sanitat, a Sanitat també ha dit que no es feien inversions. És que el senyor Curto potser no ha llegit un apartat de la memòria que explica que un element distorsionador de les xifres és el fet que des de fa un cert temps les inversions destinades a Sanitat —perquè, com saben, el sistema de finançament de la sanitat és diferent—, les quantitats d'inversions són consignades com a despesa corrent o com a transferència corrent, i aleshores és on veu la diferència.

Finalment, el Departament de Política Territorial. També li diria que ha dit que no feia cap esforç d'inversió, li diré que en la plana 55 —sempre de la memòria que acompanya el Pressupost—, doncs, hi ha una clara manifestació que d'11.000 milions passa a 14.000 milions. Potser no és tot allò que el Grup Popular desitjaria, però evidentment hi ha un augment important.

Aleshores, el representant del Grup Popular ha encetat un tema, que s'hi han referit en un sentit o altre tots els representants, que és el tema de l'endeutament. Jo havia preparat pel meu compte una nota en què diferenciava l'endeutament, l'endeutament de més d'un any, l'endeutament de menys d'un any, l'endeutament de l'Administració central, de la Generalitat, dels organismes autònoms, però em sembla que amb l'exposició, al meu entendre magistral, que ha fet l'Honorable Conseller d'Economia i Finances sobre aquest tema ha quedat clar, han quedat esbiaixats tots els dubtes que hi poguessin haver. Perquè, és clar, jo pensava : què pot repercutir d'aquest debat que estem tenint avui en els ciutadans de Catalunya, en els senyors que a casa seva, a través de la premsa, a través de la televisió —si es retransmet algun fragment—, podran entendre d'aquest debat de l'endeutament? Perquè aquí s'ha fet un ball de xifres, i aquí el que passa és que una qüestió és l'endeutament d'enguany —ha quedat clar—, els 30.000 milions bruts inicials, amb totes les explicacions, i ben certes, que ha donat el Conseller, del que significa realment això, perquè hi ha unes amortitzacions previstes de 8.047 milions de pessetes, però en definitiva un endeutament i que apareix en la Llei de Pressupostos.

Una altra qüestió que s'hi barreja és l'endeutament acumulat des de l'inici de la Generalitat —i aquí es juguen els dos elements, per part especialment del representant, el senyor Martí Carnicer, i el Grup Socialista, que ha representat l'Honorable

senyor Armet — i això, encara per embolicar-ho més, es barreja amb la càrrega financera, que una altra qüestió totalment diferent. Per tant, em sembla que per no embolicar més la troca, jo em remeto —hi insisteixo— a la definició sintètica, clara i concreta que ha fet aquest matí l'Honorable Conseller d'Economia i Finances.

I bé, cap al final de la seva intervenció, tinc anotat que el representat del Grup Popular ha parlat de les retribucions. N'ha parlat poquet, però, per exemple, ha dit: «és que sembla mentida», i em sembla recordar que també ho va dir l'any passat «és que hi ha direccions generals que no tenen dotació de personal». Aleshores, no sé si ja li ho vaig dir l'any passat, perquè va fer aquesta manifestació o no, però ara sí que li puc dir amb tota tranquil·litat: si el portaveu en aquest tema del Grup Popular es pren la molèstia de llegir les explicacions que acompanya cada Departament veurà que hi ha una sèrie de departaments que acumulen tot el capítol de personal a la Secretaria General, en un lloc genèric i, per tant, a les direccions generals específiques hi ha altres despeses, però no la de personal.

Per acabar, el senyor Curto ens ha parlat d'un greuge comparatiu entre les universitats, per tant, cal suposar que no és un plantejament global universitari, com per exemple ha fet el senyor Armet, sinó com un portaveu oficiós d'una de les universitats... Bé, jo no crec que estigui en disposició de descompartir possibles contradiccions o aspiracions contraposades entre les diverses universitats. Per tant, per altra banda, el senyor Curto tampoc ha especificat més el contingut d'aquest greuge.

I, finalment, ha fet una referència a les condicions precàries del benestar social; jo crec que això, amb tota tranquil·litat, en el Pressupost a la vista, i tenint present —com crec recordar que ell mateix també ha dit— que a la Memòria ja explica, exactament, quines direccions generals, o quines seccions concretes de direccions generals dels diversos departaments han passat al Departament nou de Benestar Social, crec que no es pot parlar de condicions precàries, quan hi ha hagut un augment de més de 6.000 milions de pessetes en relació amb el pressupost que hauria tingut si féssim aquest esforç teòric de recollir, retirar dels departaments on estaven posats l'any passat i els anys anteriors aquests fragments administratius que ara componen el Benestar Social. I l'únic que li voldria recordar —per acabar—, és allò que diu la Disposició Addicional 14 —la qual ningú n'ha parlat— de la Llei de Pressupost en relació amb l'assignació, amb l'adscripció dels guanys de l'organització EAJA en aquesta activitat de benestar social.

A continuació, ha intervingut, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya, l'Il·lustre Diputat senyor Saura. Val a dir que, com sempre, el Grup d'Iniciativa per Catalunya —que ideològicament i en un debat de pressupost potser és amb el que ens distanciem més—, val a dir que —hi insisteixo— és el que potser ha tingut una coherència, una coherència interna més important quant a plantejament, i també quant al fons de la qüestió. Ara bé, el senyor Saura ha començat dient que els documents pressupostaris, una petita part dels quals es porten aquí —que n'hi ha moltíssims més, com saben, perquè les senyores i senyors diputats, potser els nous no ho saben prou bé, però els tres fascicles gruixuts del butlletí és una petita fracció del pressupost, fins al punt que els tenen dipositats a la biblioteca per a la seva consulta—, i el senyor Saura, que molt humilment

—i no té per què ser humil—, diu: «és que no s'entenen»; ha estat capaç de retreure'ns que hi havia una dotació —segons ell deia— de 10 milions de pessetes per al Consell Comarcal del Maresme. Amb gran sorpresa —no diré ja meva—, he buscat, apressadament, en el Pressupost i no he trobat aquesta partida, i, com saben, aquí a la Cambra hi ha un senyor diputat que és president d'aquest Consell Comarcal i he fet un bot d'alegria, perquè tampoc en sabia res. Aleshores —prova que el senyor Saura, realment, sap buscar molt entre els documents—, al final de tot, després de molt buscar, ha resultat que en un programa, en aquests programes que abans ens deien que són còpies i fotocòpies, però que són programes autèntics i reals, doncs, en una direcció general del Departament de Política Territorial hi havia una dotació per a la rehabilitació d'un edifici de l'Ajuntament de Mataró, en el qual edifici, entre altres atencions, està previst posar-hi el Consell Comarcal. D'acord que és un tema molt puntual, molt concret de l'articulat o de l'estat de despeses. Però bé, en definitiva, volia dir això per demostrar que el senyor Saura, realment, s'ha llegit a fons les qüestions.

Aleshores, el representant d'Iniciativa per Catalunya ha centrat la seva crítica al nostre Pressupost en sis temes. El primer tema és el de la manca de planificació. Aquest és un tema en què lamentem que no tinguem entre nosaltres el senyor Lucchetti; el senyor Lucchetti era mestre en aquest tema —almenys el senyor Ribó ho recordarà—, perquè el senyor Lucchetti sempre començava, també, la seva intervenció entorn al tema de la planificació. Jo comprenc molt bé, i respecto que, realment, des de l'òptica política comunista, que, en definitiva, més o menys és el conglomerat d'Iniciativa per Catalunya, que posi l'accent, el seu programa d'actuació, entorn de la planificació econòmica. I per això recordaran que el senyor Lucchetti hi havia un any que feia una esmena a la totalitat a la Direcció General de Planificació, i la suprimia, perquè deia: com que no fan res, no val la pena. A l'any següent multiplicava per deu la seva dotació, i sempre era per poder anar parlant d'aquest tema, i una vegada més —jo hi insisteixo—, ho respecto, no és la nostra, evidentment, la nostra política, no és la nostra concepció; nosaltres entenem que hem de ser subsidiaris, que hem de deixar expansionar la societat civil i, per tant, creiem, fins i tot, no ja inoperant sinó contrari als interessos del país, una planificació excessiva; planificació que no vol dir, realment, que es faci una programació i per això hi ha una direcció general i —com apuntava el senyor Saura—, doncs, hi ha, per precepte i per realitat, una sèrie de plans sectorials, de temes concrets en vigor, en elaboració o en preparació.

Després, en el següent apartat, el senyor Saura ha dit que Convergència renuncia a l'instrument de política socioeconòmica que representa el Pressupost. Jo diria que aquest tema empalma realment amb l'anterior, és la mateixa qüestió. Nosaltres no hi renunciem, nosaltres entenem que la capacitat d'incidència del Pressupost, des de la nostra òptica política, passa per altres camins que no són els de la programació, però és que, curiosament, el senyor Saura, en aquest capítol, ha fet referència a l'atur juvenil, que és una qüestió de certa actualitat en aquests moments, i ha dit: «és que, sembla mentida, aquests senyors donen» —concretament ha dit—, «el senyor Jordi Pujol dona suport al Pla d'Ocupació Juvenil del PSOE.»

Oh, molt senzillament, a part que està bé, és que nosaltres el vam proposar abans, i vam intentar aplicar-lo amb les nostres possibilitats. Jo comprenc, doncs, que vostès no hi estiguin d'acord. Ara, precisament, això no crec que tingui cap relació amb els instruments de política socio-econòmica a través del Pressupost.

En tercer lloc, ha parlat de manca de participació social. Aquest també, és un altre *leitmotiv*, o millor dit, era un *leitmotiv* del grup més o menys paral·lel al Grup del PSUC, en les dues legislatures anteriors, i, com és lògic, el senyor Saura ho ha centrat en els sindicats i la manca de diàleg amb els ajuntaments. El tema sindical jo diria que és un tema que s'escapa bastant, la ideologia o la filosofia darrere les relacions amb els sindicats s'aparta bastant del tema pressupostari, malgrat això recordaré —almenys, la impressió que en tenia jo era que hi havia hagut una reacció de satisfacció per part de les forces sindicals— el fet que l'Honorable Conseller d'Economia i Finances comparagués, formalment, en el Consell de Treball explicant el contingut del Pressupost. Per tant, podríem dir si hi hagués una gelosia institucional, que el Consell de Treball, on hi ha les forces socials de Catalunya, ha tingut la visió, des de la perspectiva del Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, abans que aquesta mateixa Cambra, em sembla que més respecte i més paper als sindicats no es pot donar.

Ara, hi ha un altre tema, que és el que comentaven, dels ajuntaments. I, aleshores, el senyor Saura ha dit que els ajuntaments, la Generalitat, el Consell Executiu actual, aquest Projecte de Llei de Pressupostos, els desatén, els margina. Perquè diu que els dona el 4,22% del Pressupost, i diu que és —jo ho he apuntat— *nul* de pessetes. És clar, aleshores he pensat: això, ja sé què és i això és —ho havia retallat perquè és un tema molt considerablement interessant—, això prové —bé, ara no sé...—, prové de la revista de la Federació de Municipis de Catalunya, en el penúltim número hi ha un article molt interessant, com acostuma a ser aquesta revista i que felicitaria, si hi fos present, el senyor Nadal per l'ajuda que ens dona a tots els regidors, siguem de Govern o d'oposició aquesta revista; hi insisteixo, és important, jo la guardo i la rellego cada any. Aleshores, aquesta revista, que, hi insisteixo, està molt bé, ara, té una pega —almenys, des de la meua perspectiva, òbviament—, que, quan parla o té referència a la Generalitat, li passa el mateix que el President del Govern quan parla de sindicats, que perd el món de vista. (*Rialles.*) I, aleshores, en aquest escrit, és clar, el titular... (*Remor de veus.*) ...President del Govern central. No crec que calgui aclarir-ho, però si hi ha una petició ho fem així. (*Remor de veus.*) Aleshores, en aquest penúltim número de la revista hi ha un titular que diu —més o menys, insisteixo, és que el tenia per aquí, però amb tants papers, com deia, estic una mica embarbussat—, aleshores, hi havia un titular que deia «la Generalitat congela o no augmenta la seva ajuda als ajuntaments». I, aleshores, és clar, si només llegim el titular, dius: que són dolents aquests de la Generalitat, un instrument tan important com són els ajuntaments..., que també n'hi ha de propis, eh?, no es pensin, n'hi ha molts que són nostres, i, doncs, aquesta acusació de clientelisme que deien... Bé, aleshores, si tenen la molèstia, es prenen la molèstia de llegir-se el text d'aquest article, aquest article està molt bé perquè reconeix i diu: «ha augmentat un 32,6% l'aportació dels Pressupostos de la Generalitat per a

l'any 89 en relació amb l'any 88 als ajuntaments», perquè passa d'11 mil, no sé quants milions a 15.000 milions. Llavors, és clar, això li costa molt continuar reconeixent i comptant amb els que només llegiran el titular, aleshores, fa les següents elucubracions —que són aquestes del 4,22—, diu: els pressupostos dels departaments de la Generalitat que, usualment donen més aportació als ajuntaments, representaven l'any 88 tantes pessetes; l'any 89, representen tantes altres pessetes. Per tant, aquests departaments augmenten un 4,22. Per tant, doncs, l'augment, el pes d'aquesta aportació és el mateix pes dels departaments i, per tant, aquí no augmenta res. I per això el senyor Saura ens deia que és un *nul* de pessetes, i un 4,22 no, són un grapat, 14 o 15.000 milions de pessetes; imagini's si hi ha diferència.

A continuació, el senyor Saura ha passat al quart punt, i ens ha parlat de la privatització creixent, i ha dit que es feien transferències a la societat civil i, per exemple, doncs, ha tret el cas del turisme, el cas de..., diu, ensenyament i sanitat i diu, m'entretindré a parlar de sanitat i de l'ensenyament. Oh, i tant!, perquè és clar, a ensenyament, per exemple, hi ha les aportacions a càrrec del Pressupost de l'Estat per a l'ajuda a gratuïtat, és clar, aleshores també fóra impopular criticar això. I, per tant, diu parlarem de sanitat i, aleshores, ha fet una referència —bastant extensa— que els centres que no són propis de l'ICS són els que reben la major part d'ajuda de la Generalitat. Bé, és que, com saben vostès perfectament i s'ha discutit moltes vegades, i m'imagino que quan es faci el debat de totalitat del Departament de Sanitat —perquè suposo que arribarà... Senyor President, jo creia que fent una resposta a sis esmenes a la totalitat, puc arribar a tres hores que espero, evidentment, no arribar-hi, ni de bon tros, però... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Cent vuitanta minuts, eh?

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies per la traducció. (*Rialles.*)

Aleshores, doncs, com deia, tots som conscients perfectament que la xarxa real existent, en aquest moment, i des de fa molts anys, a Catalunya és d'un pes extraordinàriament important en mans no del poder públic, en el sentit genèric central, sigui la Generalitat d'avui dia, o sigui abans la seguretat social pública. Perquè és clar, quan es parla en el sector privat, amb serietat, i s'ha apuntat amb la boca petita, dir: bé, sí, també hi ha algun hospital que és municipal. Bé, en definitiva, el sector privat, entès en aquest sentit ampli hospitalari, és peça clau a Catalunya; que això pot canviar, que la seva filosofia és aquesta, que la nostra pot ser una altra; això a part. Però, en definitiva, la realitat d'aquest moment és això que, d'una manera molt i molt considerable, les instal·lacions sanitàries a Catalunya són de titularitat no del ICS i, aleshores, és lògica la traducció pressupostària en aquest sentit.

Després ha parlat del tema de la despesa, i ha fet referència a la publicitat i al protocol. D'això, com que el que potser n'ha parlat més és el senyor Carnicer, en parlarem —si no hi tenen inconvenient— després, de manera acumulada, perquè, en definitiva, els arguments del senyor Saura i el senyor Carnicer han estat bastant similars. Però, aquí, el senyor Saura ens ha parlat de les inversions, la diferència entre inversions pròpies —o sigui, capítol 6— i les transferències de capital, o sigui, aportacions per inversions fora de la Generalitat —capítol 7. I ha dit que això havia baixat. Aleshores, a mi, m'ha sorprès, jo he mirat la Memòria informativa i aparentment tenia raó el

senyor Saura, el que passa és que aquí hi ha cada una de les entitats administratives, no hi ha el pressupost consolidat, perquè, és clar, moltes d'aquestes aportacions del capítol VII són destinades a organismes autònoms de la Generalitat; i per això, per tranquil·litzar-lo, si aquesta és la preocupació del senyor Saura, li podria dir que el pressupost consolidat, o sigui, un cop feta la unitat única de la Generalitat, global, prescindint dels moviments financers entre els diversos ens administratius, és la següent: les inversions reals passen de 66.000 milions —en números rodons— l'any 88 a 85.000 milions, s'augmenta..., perdó, 19.358 milions, que és un 29%; i, en canvi, les transferències de capital passen de 31.000 milions l'any passat a 43.000 aquest any 89. Per tant, em sembla que queda clarificat aquest dubte que ha posat en relleu el senyor Saura.

I bé, per acabar, ja sortint d'aquest esquema rígid dels sis punts, el senyor Saura ha tret un altre tema que jo diria que ha estat la peça angular tant de l'argumentació —ja en parlarem després— del senyor Carnicer com del senyor Armet, que és el tema de la bonesa o no bonesa del sistema de finançament actual, i el senyor Saura ha dit que el finançament —ja ho sabem nosaltres, vostès ja ho saben— que no estava bé, i aleshores vostès van perdre tota una quantitat de diners. Però, és clar, no sé si saben vostès, senyores i senyors diputats, que els representants del conjunt polític que en aquell moment venia a representar el que és ara és Iniciativa per Catalunya no va estar d'acord amb el conveni, amb l'acord sobre finançament, i aleshores, doncs, és clar, si es fan uns números tal com idealment volia el seu Grup, hi ha una diferència considerable amb el resultat obtingut. I, per tant, això és el que no es pot dir, això, és que això és una pèrdua que hem tingut nosaltres, com si nosaltres tinguéssim uns diners i els hem donat «tontament» per arribar a un acord.

Bé, a continuació ha intervingut el representant del Grup Mixt, que és aquest grup previst en el Reglament de la Cambra i que de vegades ens dóna la sorpresa de ser el Grup Mixt, habitualment diu que és el Grup del CDS i de tant en tant diu que és el Grup de Centristes de Catalunya —pot ser que tingui una crisi d'identitat, perquè els Centristes de Catalunya era un grup que havia existit en aquesta Cambra abans. Bé, el senyor Fernández Teixidó ha fet unes consideracions econòmiques sobre les xifres que ha donat el senyor Conseller —que entenc correctes, perquè era una glossa del que havia dit el senyor Conseller—, ha fet una referència a una obra literària del senyor Stockman, ha fet unes advertències sobre el tema polític pressupostari —no sé cap a on anava, però podem estar-hi bé—, i aleshores, aleshores, el senyor Fernández Teixidó, tal com ho he entès jo, ha passat a donar una lliçó al senyor Trias Fargas del que vol dir fer un pressupost liberal. Jo ja m'imagino que..., com diríem..., que l'entusiasme del convers sempre fa veure les coses potser una mica desmesurades. Per altra banda, haig de confessar, dir al senyor Fernández Teixidó que la seva intervenció, de posar i treure i reduir el 15% dels béns de capital, que si els col·lectius..., m'he perdut una mica, però bé, en definitiva, jo no puc judicar si és més liberal, des del seu punt de vista, l'alternativa aquesta, verbal, i en uns quants segons i en uns tres folis, que després ha dit que faria arribar al senyor Conseller, o l'alternativa que ens ha presentat el Govern de la Generalitat. Ara, jo sí que el que puc dir és que amb la fe del

carboner, si es tracta de fer un pressupost liberal, jo tinc molta més confiança en el liberalisme del senyor Trias Fargas, que n'és de tota la vida. (*Rialles.*)

Aleshores, després, a continuació, el senyor Fernández Teixidó, després d'una picabaralla amb el senyor President, sobre si el «calentar» o el «rescalfar», jo crec que ha fet unes crítiques al nostre Pressupost que girava a l'entorn de si Convergència i Unió donava suport... —tinc apuntada aquesta frase—, «donava suport al socialisme»; bé, jo no crec que tingui res a veure amb el tema pressupostari, per altra banda, deu haver vist que, després, els representants autèntics del socialisme català han discrepat totalment d'aquest pressupost, i per tant poc podem fer el joc del socialisme. Potser, més aviat, aquí hi ha alguna inquietud política sobre altres operacions alternatives al PSOE, però vull dir aquí no entrem en aquesta qüestió.

Després, el senyor Fernández Teixidó ha parlat, tot i reconeixent que no teníem unes eines político-econòmiques de macromagnituds, però aleshores ell anava amb un plantejament que, hi insisteixo, no he vist massa clar, però que m'ha semblat que no era gens viable. A continuació, ha dit el senyor Fernández Teixidó que els ingressos propis de la Generalitat baixen —d'això, també en parlarem després—, a la plana 17 no ho diu pas així, sinó que pugen i pugen fortament —hi insisteixo, quan parlo de planes faig referència a un document que per a mi és fonamental per entendre el Pressupost, que és la Memòria del Pressupost. Aleshores ha parlat que tenia a disposició del senyor Conseller i dels senyors diputats —a mi m'agradaria llegir-la— una conferència que diu que va donar el senyor Trias l'any 80..., i bé, finalment —ha acabat parlant dels proveïdors de l'ICS, però aquesta és una qüestió molt concreta i que sap el senyor Fernández Teixidó perfectament a què obeeix—, ha parlat que no es pot dir que ha empitjorat el paper del comerç exterior; jo crec que sí, potser ho he entès malament, senyor Fernández Teixidó, però realment em sembla que tots els economistes d'aquest país i tots els estudis i les publicacions sobre la conjuntura coincideixen que el manteniment de l'activitat econòmica a casa nostra ha passat més per una reactivació de la demanda interna que no pas pel seguiment, la continuïtat de l'expansió del nostre comerç exterior, i aquesta és una de les preocupacions que apareixen reflectides en el Pressupost de la Generalitat, d'ajudar en el possible, microeconòmicament, les empreses que exporten.

I això em dóna peu —perquè ja és una qüestió que ha sortit abans i tornarà a sortir després i, per tant, almenys per mi, la deixaria llesta—, el tema de si estem en una fase econòmica expansiva o no, perquè ara, a continuació, entrarem en el comentari de la intervenció del representant d'Esquerra Republicana, que, com a bon catedràtic i degà... —ex-degà, però continua tenint la ciència que tenia quan era degà— (*rialles*), ens ha donat unes explicacions sobre la política conjuntural anticíclica, però bé, en definitiva, aquí hauríem de veure quina és realment —i aquest és un tema important—, quina és la situació de la nostra economia. El senyor Conseller parlava, i això lligava —i per aquí hi ha l'adequació real, autèntica i necessària del Pressupost de la Generalitat en aquesta realitat econòmica—, que és d'una expansió prudent, perquè realment estem en una fase expansiva, però una fase que ha perdut gas, ha perdut potència, i això, si vostès es miren, no ja aquesta Me-

mòria del Pressupost que els deia, sinó l'Informe econòmic i financer, veuran concretament —jo n'he fet una nota—, em sembla que és a la plana 11, hi ha..., sí, a la plana 11 trobaran uns indicadors econòmics de Catalunya.

Voldria que quedés ben clar que no vull fer pessimisme, es tracta de ser realista: la nostra economia va bé, almenys una sèrie de sectors, la major part dels sectors van bé, però és una precaució, no van tan bé o no continua anant tan bé com anava l'any passat. Així, per exemple, en aquests índexs veuran vostès que el consum d'energia elèctrica a Catalunya del període de gener a juny, aquest any ha augmentat i ha augmentat molt, ha augmentat un 6,7, però és que l'any passat va augmentar un 11,7. El consum de ciment de gener a maig aquest any ha augmentat més que l'any passat, un 22% mentre que l'any passat va augmentar un 13,9, vol dir que almenys el sector de la construcció realment —i em sembla que tots en som conscients i ho hem constatat— és un sector en forta expansió. Però, per exemple, un altre índex que va lligat a la capacitat de consum del productor, del consumidor intern, la gasolina, del primer de gener al 30 de juny l'any 88 ha augmentat un 6%, el consum de gasolina a Catalunya, però és que l'any 87 havia augmentat un 9,7. Un altre índex, que potser no és massa significatiu, és el dels vehicles matriculats, perquè tots sabem que l'any 87 hi va haver un gran *boom* de matriculació de vehicles, però, de totes formes, aquest any, del gener a l'abril —la xifra és d'un període més petit— ha augmentat, els vehicles matriculats, un 14,3, és clar, si tenim present que és sobre l'any anterior és una quantitat important, però és que l'any anterior va ser un 61,7. Habitatges acabats privats, aquí sí, aquest any, del gener al juliol ha augmentat un 9,9, mentre que l'any 87 va ser només un 7,1. En canvi, la licitació oficial de tots ha baixat del 66 que va augmentar, augmenta només un 26, que és un augment molt considerable, però inferior. Podríem parlar de les taxes d'atur, de l'índex de la Borsa de Barcelona, dels dipòsits bancaris a Catalunya..., tota una pila de coses, que crec que n'hi ha prou, doncs, amb aquestes xifres que he donat i els remeto a l'explicació que dona l'Informe econòmic i financer, i aquest Informe, aleshores, passa revista, en les planes següents, als diversos sectors, i diu que el sector agrari no té l'expansió tan important que tenen els altres, hi ha alguns sectors en regressió, al sector industrial hi ha sectors que van molt bé i altres sectors, com el tèxtil, que van bastant per sota dels altres, etcètera. Per tant, en aquesta situació, en aquesta conjuntura, que és la que tenim, és una conjuntura bona, però menys bona que abans, i els Pressupostos de la Generalitat, d'expansió moderada, hi encaixen plenament.

El senyor Hortalà ha dit que el programa de Convergència i Unió, el programa del Consell Executiu no es veia per enlloc en aquests Pressupostos; jo crec que sí que s'hi deu veure, perquè, almenys, bastants, per no dir tots els altres grups, sí que han vist que hi havia una política al darrere, que no era la seva —el que no sé si també és la seva, senyor Hortalà, o no. Ha parlat, amb un llenguatge florit però també críptic, ha parlat d'imposicions carismàtiques, de filigranes comptables, i aleshores ha entrat en el tema del finançament, i ha parlat, en to ampullós, de l'enfortiment nacional, que, des del punt de vista de l'enfortiment nacional, aquest Pressupost era un desastre, perquè teníem pocs mitjans, mitjans condicionats —jo recordo..., només voldria sumar-me a les paraules que ha dit el

senyor Trias, les xifres que ha donat exactament, amb tot realisme, quin és el grau real de possibilitat d'actuació incondicionada de la Generalitat amb aquests Pressupostos—, bé, i el senyor Hortalà, l'Honorable senyor Hortalà, n'ha fet tota una crítica i ha parlat de claudicacions, fins i tot; amb el to abrindat que utilitzava hi ha hagut un moment que potser sortien paraules més fortes i que, fins i tot, a conseqüència d'aquest Pressupost ens poguéssim negar l'enterrament al Fossar de les Moreres —espero que no sigui així.

Aleshores, ha parlat dels arguments ideològics i ha parlat del programa d'Esquerra Republicana, ha dit que era un Pressupost conservador i no liberal, que no es manté el reequilibri territorial, que a les comarques escassament hi arriba cap aportació... Aleshores, jo diria que es posin d'acord amb el Grup Socialista, sobretot després del que s'ha dit aquesta tarda, perquè, exactament, quina és la nostra posició a criteri de vostès? Però, en definitiva, almenys jo, senyor Hortalà, li puc dir que l'etiqueta no em preocupa; el que m'interessa és la bondat dels Pressupostos i estic convençut que són aquells més adequats a les necessitats de Catalunya en aquest moment.

Per altra banda, en una línia que el senyor Trias ha reconegut, després de la línia incrementada ha dit que era un Pressupost continuista —després ja en parlarem—, el senyor Armet ha tingut molts dubtes de si eren continuistes o no eren continuistes, hi havia moments que deia que ho eren, i després ha dit que no i després ha tornat a dir que sí, però bé, en definitiva, no crec que calgui recordar que si és continuisme d'una política anterior, no fa pas tant de temps que algun altre diputat d'aquesta Cambra formava part i era co-responsable d'aquesta política, que és la mateixa que hi ha hagut fins ara. L'únic que m'ha sorprès —és clar, Esquerra Republicana té un *new look*, ja ho sé, ha canviat el posicionament—, però hi ha una cosa que sí que realment m'ha sorprès i que jo crec, senyor Hortalà, que l'hem d'atribuir a un *lapsus linguae*, perquè vostè ha posat com a gran exemple —també pretén vostè ser un gran defensor del petit comerç—, que el Departament de Comerç era un desastre perquè no sofria increments. Aleshores, en la plana 60 de la Memòria de Pressupostos, veurà vostè..., veurà vostè, que el Departament de Comerç, Consum i Turisme té un augment d'un 42% —i aquest matí el senyor Conseller ho ha dit—, és el segon o tercer Departament que creix més, però és que és més que el capítol VII, les transferències de capital, que és aquell que permet aquesta ajuda a la reconversió del sector —en part, però que la permet—, té un augment espectacular del 66,5%, de 1.715 milions passa a 2.855. Per tant, les paraules, molt encertades, per exemple, del Conseller de Comerç, Consum i Turisme estan recolzades per unes xifres i per uns propòsits d'actuació per a l'any 89.

Bé, i finalment, i abans —que jo no hi entraré, perquè, com saben, no sóc pas un expert en qüestions econòmiques—, hi ha hagut, diguem-ne, un intent acadèmic d'explicació i d'impartir una lliçó acadèmica del senyor Hortalà —a través, m'imagino, de la figura del Conseller— a tots els diputats d'aquesta Cambra sobre totes les filigranes dels diversos conceptes que juguen en les operacions corrents de capital, endeutament, etcètera —hi insisteixo, jo no hi intervindrè—; però sí que m'ha sorprès molt quan el senyor Hortalà ha dit, també ha fet una acusació —que abans ja ho hem comentat amb un altre Grup— d'una transferència de fons públics a fons privats, una

cosa extraordinària; també, per tant, s'ha apuntat en aquesta línia de privatització en les activitats, que ens sorprèn una mica, amb els posicionaments, almenys tradicionals, ideològics del seu Grup. Però és que per justificar això diu: «Perquè només cal sumar el capítol IV i el VII per veure això», eh! I en el capítol IV hi ha, entre moltes altres coses —i vostè ho sap, per la seva anterior vinculació, si més no—, hi ha totes les aportacions que es fan com a operacions corrents als organismes autònoms, i en el VII també hi ha les aportacions de capital a aquests organismes autònoms. Per tant, si passar diners del Departament d'Indústria al CIDEM és passar fons públics a fons privats, aleshores, realment, senyor Hortalà, jo ja no entendria res.

Bé, ja per acabar, el senyor Martí Carnicer ha fet una intervenció —amb el to usual que el caracteritza, és una persona molt experta en temes econòmics— i ha tingut una intervenció curiosa en un aspecte, que els seus mateixos companys han quedat una mica sorpresos, quan ha dit que amb totes les xifres, el ball de xifres que s'havien donat en el tema de l'endeutament, ell estava d'acord amb el que publicava la premsa. És clar —com diuen els castellans—, *faltaría más*. Aquí tinc un retall d'un diari de Barcelona, en què es donen aquestes xifres, i apareix, senyores i senyors diputats, una fotografia del senyor Carnicer, amb pipa i tot, i diu, un peu que diu: «El Diputat Martí Carnicer, autor de l'estudi». Naturalment, «faltaría més» que vostè no estigués d'acord amb aquestes xifres —sí, és una mica ingenuïtat, ja es corregirà. (*Remor de veus.*) Aleshores, el senyor Martí Carnicer ha fet, amb un to que l'honora, molt serè... El que passa és que les xifres que donava el senyor Martí Carnicer com a contrast o com a comentari o com a positiu a les xifres que donava el matí el senyor Trias Fargas eren més pròpies de fer a l'entorn d'una taula, discutir-ho que no pas en un hemicicle, que crec que —entre ells jo— no hem entès gran cosa de quina era la diferència, perquè, en definitiva, les xifres —almenys m'ha semblat això— que donava el senyor Martí Carnicer eren les mateixes xifres que havia donat el senyor Honorable Conseller d'Economia i Finances, el que passa és que, mentre el senyor Conseller parlava d'increment, de percentatges d'increment, el senyor Carnicer parlava de xifres.

Aleshores, el senyor Martí Carnicer ha fet unes elucubracions sobre el rendiment més gran o més petit de les diverses fonts de finançament, i tot això anava —almenys m'ha semblat interpretar a mi— a una cosa, a un tema central, que és obvi que preocupi el Grup Socialista, si més no per afinitat ideològica, que és la justificació a cap i espasa de la gran perfecció, de la gran bonesa del sistema de finançament actual; sistema de finançament actual que és bo, que és bo perquè és millor que l'anterior, que era molt més dolent, però que no és perfecte, ni de bon tros, i sembla que és evident que molta gent coneix el nostre posicionament de cara a una modificació, no sols dels principis, sinó també de la pràctica, perquè a través de l'aplicació tècnica d'això..., i l'any passat recordo que el senyor Conseller en aquell moment, l'Honorable senyor Basáñez, va donar, a través del seu discurs de presentació del Pressupost, uns elements molt interessants sobre quina és la manera —no diré subreptícia, però sí a nivell reglamentari—, per part dels òrgans de l'Administració central, per anar reduint la transcendència d'aquest sistema de finançament.

Bé, i com dic —almenys aquesta és la meua opinió—, tota la intervenció, tot aquest proemi del senyor Carnicer ha anat encaminat a dir això, que el sistema és fabulós i que amb això es pot fer tot, i aleshores sobraven diners pertot arreu, com si tots els diners que, enguany, ens dona de més —i això ho ha explicat el senyor Conseller— el sistema de finançament nou, és una cosa que ens ve caiguda del cel, gratuïta, perquè amb el que hi havia ara ja fèiem l'abast, i, per tant, ara tenim uns diners disponibles per fer el que convingui. I això, evidentment, no sols és així, sinó que —amb paraules molt més autoritzades que les meves— el senyor Conseller, aquest matí, ho ha explicat força bé i a bastament detallat. Aleshores, és clar, si Catalunya té uns fortíssims dèficits d'infraestructura, té unes mancances considerabilíssimes, aleshores, tot allò que vingui de més no és per poder fer coses noves, és per cobrir aquests dèficits que ja teníem. Per tant, aquestes possibles alegries nosaltres, sincerament, no les veiem.

Aleshores, i en això, el senyor Carnicer ha recollit les xifres que ell donava en aquest estudi ens diu, en un segon apartat vinculat també amb el sistema de finançament: «La Generalitat» —una altra gran acusació del senyor Martí Carnicer contra el Projecte de Llei de Pressupostos— «redueix l'esforç d'inversió». I aleshores fa números i diu: «Ho veuen, la Generalitat destina menys percentatge, i fins i tot menys diners que l'any passat a la inversió». I, de moment, et quedes una mica sorprès. Jo no sé si vostès, senyores i senyors diputats han captat el que explicava el senyor Carnicer, però com que jo disposava d'aquest article periodístic, he vist ràpidament, perquè ja ho sabia, què era la diferència, aquí hi ha un sofisme, aquí hi ha un sofisme considerable, i no és aquest sofisme que, a l'hora de comptar aquí, el senyor Carnicer desglossa aquests famosos 30.000 milions de pessetes d'endeutament; endeutament de la Generalitat, no de ningú més, i que els haurà de tornar la Generalitat, i que és un tema preocupant, totalment d'acord, però necessari i prudent. Aleshores, què passa? Que, és clar, si diem: «L'aportació a càrrec de, diguem-ne, de l'Estat augmenta, la Generalitat disminueix, però és que puja d'una manera extraordinària, perquè són tots, els 30.000 milions», és clar, aleshores, resulta que la Generalitat puja molt més, però és que la Generalitat és la Generalitat i el deute de la Generalitat, no es poden diferenciar, evidentment, els dos temes.

En tercer lloc, aleshores, doncs, el senyor Carnicer, en aquesta d'anàlisi, podríem dir lògica del tema, després de dir, doncs, intentar demostrar que el sistema de finançament era perfecte, i que el problema que teníem —i que denunciava el Conseller— de manca de mitjans per a inversions i infraestructures necessàries era perquè nosaltres invertíem menys, aleshores diu: «És clar, doncs, on van aquests diners?» I aleshores, el senyor Carnicer ens diu: «Van a béns i serveis». Però, és clar, «béns i serveis» té un dring positiu, perquè «béns i serveis»..., què fa tota administració?, donar serveis. I, per això, ràpidament, el senyor Martí Carnicer diu: «És a dir, gomes i llapis». És clar, gomes i llapis. Jo recordo que en un debat, fa uns anys, una senyora Diputada socialista també va parlar tota l'estona que volia anar retallant totes les partides que deia ella de «gomes i llapis». És clar, jo de cara a això, només voldria recordar... —aquest any veig que no hi és, fa un parell d'anys hi era, en la Memòria del Pressupost, perquè es

va variar. Vostès saben que per raons lògiques d'homogeneïtzació pressupostària, el sistema de classificació econòmic és idèntic a tot l'Estat, nosaltres ens hem de sotmetre a la normativa reglamentària que es fa des de l'Administració central. Aleshores —hi insisteixo—, com que aquest any no hi ha hagut modificació allà, aquí no es recull. Però, aquí tinc la relació —molt per sobre, però una relació— d'aquest capítol II famós dels «llapis i gomes» que diu el senyor Carnicer, i, és clar, l'article 21, que forma part d'aquest capítol II, evidentment, parla de dotació ordinària per a despeses d'oficina, correus, telèfon, subscripcions, publicacions, aigua, gas, llum, calefacció, conservació de màquines i instal·lacions; l'article 22 parla de lloguers, conservació d'edifici, reparacions ordinàries, neteja; l'article 23 parla de transports i comunicacions; el 24 parla de dietes, locomoció i trasllat; el 26 parla de conservació i reparació d'inversions fetes; el 27 parla del mobiliari, d'instal·lacions i equip d'oficines, i l'article 29 parla de dotacions per a serveis nous; que les senyores i els senyors diputats que tenen una experiència pressupostària saben que qualsevol creació de nova organització, en l'esquema, en l'estructura de la Generalitat, es dota a través d'aquest article 29, perquè hi ha un compromís de no augmentar la despesa de la Generalitat. Per tant, això, fixin-se senyors diputats, si això són gomes i llapis, coses de gran transcendència; evidentment, gomes i llapis també són aquí dintre, però és una petitíssima fracció de tots aquests milers de milions de pessetes que deia el senyor Martí Carnicer.

A continuació, el senyor Martí Carnicer sí que ho ha vist clar, que deia que era un pressupost continuista. Bé, nosaltres, doncs, estem satisfets, realment és continuar una bona tasca que durant molts anys ha fet el nostre Govern, i que, doncs, entenem que la major part dels ciutadans de Catalunya ho reconeixen i ho veuen amb simpatia, almenys fins ara.

I aleshores, el senyor Martí Carnicer, utilitzant això, aquesta mecànica de posar una etiqueta, més o menys desagradable als temes, ha parlat, diu : «Oh!, ara hi ha un altre gran capítol, terrible : “despeses sumptuàries”» I, és clar, dius «despeses sumptuàries», és que el Conseller de Cultura o el d'Economia i Finances s'ha comprat un piano o què ha fet? (*Rialles.*) No, despeses sumptuàries. I, aleshores, aquestes despeses sumptuàries, ell mateix després —que quedí clar que el senyor Carnicer ha actuat amb transparència— a nosaltres ens les han explicades, però, és clar, potser ell considera que són sumptuàries, jo no les hi considero gens : el protocol, els estudis. ¿És que no hem de fer estudis, és que no s'ha de veure, s'ha d'actuar de bursada, i aleshores encara donariem més satisfacció al Grup comunista, que es queixa que no planifiquem? El tema de les exposicions, ¿no s'ha de donar a conèixer al nostre país, a dintre, i sobretot a fora? Crec que aquesta és una activitat que jo l'he defensada sempre a capa i espasa, i els que saben els debats de Pressupostos que hem tingut, des de fa uns anys jo m'encarrego del Departament de Presidència, i sobre això en podríem parlar molt, però —hi insisteixo— amb la transformació que vam fer del debat pressupostari, que passa, tot aquest debat de l'estat de despeses en Comissió, doncs fa que l'hagi de deixar, però realment és un tema apassionant i un tema molt més important del que no pas sembla, i prova d'això és que, a través de diverses i molt legítimes iniciatives parlamentàries, molts de vostès han volgut, a través d'in-

terpellacions, a través de preguntes, interferir o parlar, o rebre informació addicional sobre aquesta qüestió. Per tant, vostès mateixos, amb la seva actuació, reconeixen que això no són despeses sumptuàries, sinó temes molt importants per al progrés del nostre país.

A continuació —i vaig acabant, senyor President, senyores i senyors diputats—, el senyor Carnicer no ha pogut resistir una expressió que l'any passat va utilitzar l'Honorable senyor Armet, que és el de l'INI català, les empreses de la Generalitat. És clar, d'una vegada per totes, jo crec que hauríem de deixar clar quin és aquest famós INI català. Aquest gran liberal que és el senyor Trias Fargas, resulta que ha muntat un INI català, d'esquena al poble, al nostre país. Aleshores —i això no és una cosa que hagi descobert jo—, només llegint la Memòria del Pressupost veuran que en la plana 3 ens comença a explicar qui són aquests famosos membres de l'INI català, organismes autònoms administratius : Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, Patronat de la Muntanya de Montserrat, Escola de Policia de Catalunya, Institut Català de Noves Professions, Institució de les Lletres Catalanes, Institut d'Estudis de la Salut, Junta de Sanejament, Junta de Residus, Junta d'Aigües, Institut Català de la Vinya i el Vi, Institut de Promoció i Formació Cooperativa i Institut Català del Consum. Aleshores, hi ha organismes autònoms, comercials, industrials i financers, que són : Institut Català de Serveis a la Joventut, *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat, Institut Català del Crèdit Agrari, Institut Català de Finances, Organització d'Espectacles i Festes, Institut Català del Sòl, Comissió de Ports de Catalunya, Institut... etcètera. (*Remor de veus.*) I, aleshores... Sí, sí, podem dir-los tots, evidentment, si no s'han llegit això, no tinc cap inconvenient a explicar-los : Institut Català del Sòl, Comissió de Ports de Catalunya, Institut Cartogràfic de Catalunya; apartat d), ens públics : Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; apartat e), entitats de dret públic sotmeses a l'ordenament jurídic privat : Ferrocarrils de la Generalitat —almenys aquest no me'l critiquin—, Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial (CIDEM) —al qual li feia referència, recordança a l'Honorable Diputat senyor Hortalà—, Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, i, finalment, societats mercantils : Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya, Túnel i Accessos de Barcelona, Administració i Gestió —això, per qui no ho sap, és l'organisme que gestiona l'habitatge públic transferit a Catalunya—, Centre Divulgador de la Informàtica, Promotora d'Exportacions Catalanes Agrícola-experimental, Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendants, i, finalment —i acabo, perquè no n'hi ha més—, Forestal Catalana. Això és el gran INI català. Crec que, espero que després d'aquesta lectura, mai més, si hi ha ocasió de presentar esmenes a la totalitat per part del Grup Socialista, no se'ns torni a parlar de l'INI català parlant del Patronat de la Muntanya de Montserrat. (*Remor de veus i rialles.*)

Per acabar... No, no, sí, senyor Armet, també en parlarem. Per acabar la intervenció, el senyor Martí Carnicer ha fet referència a l'endeutament, i aquest ja el deixo de banda, perquè ja ha sortit abans; el que m'ha sorprès una mica del senyor Carnicer..., és clar, suposo que sobre la marxa..., que no és res dolent, són purament xifres de comparació d'organismes :

el senyor Conseller, aquest matí, com ha dit ell, per no parlar en el buit, ha donat un exemple de l'Ajuntament de Girona, de l'Ajuntament de..., d'altres ajuntaments, podria haver triat altres ajuntaments, evidentment. I, aleshores, el senyor Martí Carnicer, per comentar això, ha dit : «Oh, és que aquest 25% de la LOFCA és una cosa simbòlica, no té importància, l'article 14 de la LOFCA no té cap transcendència». Jo ja sé, senyor Martí Carnicer, i en honor a la veritat li haig de reconèixer, que en el seu Ajuntament —vostè és Alcalde d'un ajuntament—, realment, aquest tema pesa poc, però molts companys seus no dormen totes les nits pensant en el 25% de càrregues, de les quals no poden passar, i, per tant, no és una cosa, com diu vostè, superestructural, o una cosa formal, sinó que és una realitat.

I, bé, i finalment —i passo al senyor Armet—, el senyor Martí Carnicer ha ressuscitat una de les seves preocupacions, pel que veig, que és el tema del dèficit comptable, i ha fet unes xifres sobre un hipotètic i pretès dèficit comptable. Ha parlat de 107 milions, o 107.000 milions. L'última vegada que en vaig sentir parlar al senyor Martí Carnicer —perquè ja l'hi he sentit quatre o cinc vegades—, parlava de 90; per tant,... Ah!, dos anys, perdó. Bé, aleshores, aquest raciocini, respectable, però que no té cap entitat, almenys al meu entendre, el que em sorprèn és que precisament l'hagi fet el senyor Martí Carnicer, perquè el senyor Martí Carnicer, com a antic Vice-president de la Comissió de la Sindicatura de Comptes i actual portaveu d'aquesta Comissió per part del Grup Socialista, crec que és el qui menys ho pot dir, perquè ell sap perfectament que, en l'última..., en l'única reunió en què aquest tema —del dèficit comptable, que diu ell—, el va plantejar a la Sindicatura, va rebre una resposta contundent, extraordinàriament contundent, no del nostre Grup, del nostre portaveu, sinó dels síndics de la Sindicatura.

Bé, i, per acabar, entrem —i m'estic allargant molt— en la intervenció del senyor Honorable Diputat Lluís Armet. El senyor Armet, una vegada més, ha explicat la seva extraordinària capacitat dialèctica —especialment, en la segona part de la seva intervenció. Ara, ell ha començat dient una cosa —jo poso per testimonis tots els senyors i les senyores diputats—; el senyor Armet ha dit : «Faré un gran esforç d'adaptació a la resta del debat». Jo crec que no ha reeixit en aquest esforç : potser l'ha fet —ho accepto—, però, des de la meua òptica, no hi ha reeixit gens ni mica, perquè s'ha apartat totalment del to de la resta d'oradors.

El senyor Armet —i amb alguna petita diferència que potser se m'ha escapat : jo tinc aquí uns símbols, perquè he anat..., en columnes, he anat apuntant les intervencions dels diversos senyors diputats—, el senyor Armet, si m'ho permeten, excepte la part final, que ha estat com una traca final, que ha parlat de tots els temes haguts i per haver, el senyor Armet el que ha fet és —gairebé de manera literal i en el mateix ordre— anar dient exactament el mateix que havia dit el senyor Carnicer, però mentre el senyor Carnicer ho deia com un economista, desplegant un tema de debat, el senyor Armet ho ha fet com un polític —que és el que és, evidentment, i un gran polític—, en una plaça pública, i fins i tot diria que en un *mítting* (*remor de veus*); perquè quan el senyor Conseller al matí ens parlava, quan el senyor Conseller aquest matí ens parlava d'un pressupost moderadament expansionista, a la tarda el senyor Martí

Carnicer ens ha parlat d'un pressupost expansionista, però el senyor Armet ens ha dit «brutalment expansionista» —ho tinc apuntat. (*Remor de veus*.)

Aleshores, les mateixes xifres que ha anat donant el senyor Martí Carnicer, les ha tornat a donar i a comentar —no diré amb més agror, però amb més intensitat, amb més vehemència— el senyor Armet, però, en definitiva, no li puc afegir res al que he dit abans. Ha dit que els acords de finançament són positius, i d'una manera molt més visceral —si se'm permet— que el senyor Martí Carnicer, ha dit que té un nivell molt bo —ja hem explicat abans el què. És clar, jo també voldria dir que precisament, l'any 82, el senyor Trias Fargas, que era Conseller d'aquell mateix Departament, va arribar a uns acords amb el Govern central d'aquell moment a Madrid, que ja hauríem tingut igual o més, però com a mínim igual situació de finançament que ara ens arriba amb un retard de sis anys. Per tant, no crec que ideològicament el senyor Armet es pugui apuntar la medalla de dir «ha millorat el sistema de finançament gràcies a nosaltres»; el que sí, en tot cas, serà esmenar en part un acord molt bo que hi havia hagut l'any 82.

I aquí..., i amb això jo no voldria ja generar un debat que amb el temps que hi ha no és possible, i que no és bo de fer-lo ara amb precipitació : és el tema del futur. Convergència i Unió i el Govern, que és un govern i som una coalició conscients, sabem les possibilitats, les realitats, sabem quins són els compromisos, però no podem disfressar quines són les aspiracions. Hi ha un tema que cueja molt per aquí, que és el tema d'aquests famosos serrells, que és un tema que això sí que formava part d'aquest sistema, i que no s'ha resolt. Però és que aquí hi ha un tema —insisteixo que no és per entrar-hi en aquest moment, però només el cito de passada—, que és el tema de..., no diria el doble llenguatge, perquè no és doble llenguatge, sinó el llenguatge, per una banda, de l'Administració central i l'actuació de l'Administració central, perquè el que no es pot fer és defensar l'extraordinària bonesa d'un sistema de finançament com el que tenim totes les comunitats autonòmiques de règim comú i, a l'hora d'actuar, en els sistemes que no són aquest, que són uns sistemes de privilegi, per les raons que sigui, la situació millora d'una manera molt més considerable. I, aleshores, realment, aquí hi ha un greuge, a part de constitucional, un greuge autèntic, real, important; per tant, doncs, el que es pot fer per a uns també es podria fer per a tots els altres, perquè, en definitiva, i retornant a agafar el fil del tema aquest que ha anat sortint de l'endeutament..., no sé si vostès, els senyors socialistes, s'han aturat a reflexionar el que deia el senyor Trias, quan ha esmentat una sèrie de comunitats autonòmiques, que no són pas del nostre color polític, que aquest any es veuen obligades —no és cap desig—, es veuen obligades a endeutar-se tant o més que nosaltres : és que —si vostès diuen que el nostre Govern ho fa malament— totes aquestes altres comunitats autònomes ho fan malament? No; senzillament, és que el sistema de finançament actual —hi insisteixo—, si bé és molt millor que el sistema anterior, deixa molt a desitjar, i és molt insuficient, i per això cal trobar una fórmula a curt, a mitjà... Parcialment, hi ha el tema de la Seguretat Social, que avui no ha sortit gens, però que l'any passat el senyor Basáñez, en aquell moment Conseller d'Economia i Finances, hi va destinar una part important de la seva dissertació, perquè, realment, és el tema, potser, que tenim més coix, més

encara que el sistema general, el tema de finançament de la Seguretat Social.

El senyor Armet ha parlat que teníem unes hipoteques, uns dèficits, un endeutament, ha parlat dels organismes —els mateixos organismes a què feia referència el senyor Martí Carnicer—, i, això, atribuït, diu, que tenen un gran dèficit. Oh, tenen un gran dèficit! Si vostès miren les aportacions que fan els departaments de la Generalitat als organismes autònoms administratius, mercantils, veuran que aquesta és l'aportació per la seva activitat bàsicament inversora, i, aleshores..., haig de tenir per aquí fins i tot uns números amb què es veuen, de manera global, els ingressos de les entitats. Per exemple, els organismes autònoms administratius, si bé els ingressos de l'any 89 han pujat un 27,9%, en relació amb l'any 88 —de 18.000 milions passa a 27.000 milions—, el fet és que les transferències de la Generalitat a aquests mateixos organismes han baixat de 8.000 milions a 5.900 milions : vol dir que hi ha un esforç, hi ha un estímul important perquè aquests organismes autònoms obtinguin ingressos d'altres fonts de la seva activitat. Per tant, aquesta és una actuació, una política que, almenys al nostre Grup, ens omple de satisfacció.

El senyor Armet —com ja he apuntat abans, m'he permès criticar-l'hi— també ha fet, després de parlar d'aquest dèficit terrible d'aquest organisme que el senyor Carnicer titllava d'INI català, ha criticat l'increment del sector públic a casa nostra. Això ens sembla totalment... Bé, i, finalment, el senyor Armet ha entrat en aquesta fase de posicionament global, molt correcta. Ha fet una referència sobre el personal, sobre el capítol II —ha dit el mateix, amb altres paraules més enèrgiques, el mateix que havia dit el senyor Martí Carnicer—, ha parlat fins i tot d'una promoció il·lícita —el senyor Carnicer en parlava, ho qualificava de despeses sumptuàries—, ... Aquí no hi ha res il·lícit, i, si no, que es discuteixi : S'ha discutit moltes vegades, s'han vist els números, s'han vist les orientacions, s'han donat totes les explicacions, ...

Aleshores hi ha hagut aquest ball, que hi havia moments que el senyor Armet ens deia que aquests Pressupostos no són de continuïtat, al cap d'una estona ens deia que eren de continuïtat... Ens ha fet una referència, amb què estem totalment d'acord, i que el senyor Conseller ho ha dit expressament, i que no sols són les paraules, per més autoritzades que siguin, del Conseller d'Economia i Finances, sinó que a la pàgina 34 —en dono la referència exacta—, a la plana 34 de la memòria del Pressupost, fa referència, amb to laudatori i encomiàstic, als temes aquests de l'Acta Única Europea : aquesta és una preocupació importantíssima, que hem de tenir tots i que crec que a Catalunya la tenim, afortunadament per a nosaltres i dissortadament per als altres, molt més acusada, aquesta preocupació, que en altres indrets de l'Estat i fins i tot d'algun altre país europeu; per tant, la preparació de l'economia catalana —i aquest Pressupost va per molts camins, en aquest sentit, orientat cap a la potenciació d'aquesta productivitat, d'aquesta competitivitat, d'aquesta modernitat del sector econòmic català—, per tant, hi ha una referència important a l'Acta Única i als Jocs Olímpics.

Finalment, finalment, el senyor Armet ens ha fet aquella referència, posada potser una mica al dia, una referència que va sortint com un «guadiana» pressupostari, a través d'una sèrie d'intervencions del Grup Socialista, bàsicament —com ell

mateix ha dit— de l'Il·lustre President del seu Grup, que és el tema del que vostès en diuen pomposament el pressupost alternatiu al de la Generalitat, que diuen : «Bé, traient diners d'aquí...». O que diu : «Estalvis, fem estalvis», doncs, «sense forçar la màquina», a més a més; el senyor Armet ha dit això : «Sense forçar la màquina, amb una operació de maquillatge, es poden retirar del Pressupost de la Generalitat de 45 a 50.000 milions de pessetes». Realment..., bé, això, en el debat d'investidura, en el debat de política general, en debats al carrer, debats en els mítings, aquesta qüestió s'ha parlat a bastament, no ja per mi, sinó per persones de la màxima qualificació de la nostra coalició, i ha quedat perfectament —almenys al nostre entendre— desmuntada tota aquesta entelèquia d'aquests estalvis famosos, perquè, és clar, sí, no es força la màquina, un maquillatge..., però, és clar, en aquests diners hi ha moltes coses que hi són i que suposem que vostès també creuen que hi han de ser —i, si se'm permet, doncs, també, un petit granet demagògic, dir : escolti, els mestres cobren d'aquests diners que vostès volen estalviar (*remor de veus*). No crec que tot això que diuen vostès sigui viable.

Bé, podria continuar per aquest camí, però com que veig que els nostres companys —i amics, en el fons— del Grup Socialista no encaixen prou bé la crítica constructiva que els estava fent (*rialles i remor de veus*), senyores i senyors diputats... I ara jo voldria... —bé, però no ho faré—, acabar amb la part positiva de la meua intervenció (*rialles*), perquè, és clar..., sí, perquè, és clar, el nostre Grup s'ha de posicionar, fa el torn en contra de les esmenes que fan vostès. Jo m'haig d'enginyar sobre la marxa, anar consultant tota la paperassa burocràtica per intentar, amb les meves tristes llums de diputat, doncs, intentar respondre buscant l'argument al revolt del que vostès diuen, però, és clar, és que aquí només hem vist la seva visió del Pressupost. És clar que el senyor Conseller aquest matí ens ha donat una visió global —durant una hora i un quart, senyor Armet, d'acord— del tema, la visió del Pressupost des del Consell Executiu, però és que ara hauríem de donar la nostra, com a Grup parlamentari, i, aleshores, li hauria d'explicar, de fer el cant de les grans excel·lències que conté aquest Pressupost, de realment quina és la conjuminació perfecta entre les assignacions d'aquest Pressupost amb les necessitats del nostre país. Hauria d'explicar-los —ja no ho faré, perquè tindrem ocasió, i vostès ho saben, d'acord amb el Reglament, de fer-ho d'aquí a unes setmanes—, de comentar una peça fonamental del Pressupost, que és la Llei, el text articulat, el text articulat, en què hi ha tota una sèrie de mesures, prudents, cautelars, importants, que milloren encara més el text d'anys anteriors, i que tracten una sèrie de temes..., i, per exemple, perquè no sigui dit que no faig clientelisme —que se m'ha acusat de clientelisme—, doncs jo faré clientelisme, sí, faré clientelisme, perquè, és clar, els voldria dir que en aquest Pressupost, doncs, hi ha una Disposició Addicional —em sembla que és la número dotze—, que permet resoldre un problema del meu poble, un problema de Terrassa, que és cedir a la ciutat unes instal·lacions desafectades dels Ferrocarrils de la Generalitat, i això es resol a través d'aquest Pressupost : imaginin-se les coses que es poden resoldre (*rialles*) i es resolten efectivament a través d'aquest Pressupost. (*Fortes rialles.*)

Per tant, doncs, senyores i senyors diputats, vull agrair a tots vostès l'atenció dispensada a les meves pobres paraules; crec

que comprendran vostès —i lamento, potser, dir-ho— que, evidentment, amb aquests arguments que vostès ens han donat, nosaltres no hi estem gens d'acord. No han aconseguit ni tan sols la petita esgerda del dubte parcial en alguna qüestió. (*Remor de veus.*) Nosaltres, de manera clara i com un sol diputat, el Grup de Convergència i Unió, votarà en contra de la totalitat de les esmenes a la totalitat del Pressupost.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President. (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Escudé. Havent intervingut tots els grups parlamentaris, no hi ha lloc per al torn de fixació de posicions. (*L'H. Sr. Hortalà demana per parlar.*) Senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ : Senyor President, prenc la paraula per referir-me a l'article... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. HORTALÀ : Senyor President, em refereixo a l'article 67.3 i a la seva interpretació, feta —si no ho recordo malament— l'any 80, en la qual es diu, si bé la interpretació és restrictiva, que només es donarà la paraula «si hi ha una negativa concreta a la veracitat de les manifestacions del diputat orador». Jo entenc, senyor President, que hi ha hagut una negativa concreta a la veracitat de les meves manifestacions, fetes aquest matí, almenys en dos aspectes.

El Sr. PRESIDENT : Té cinc minuts, senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ : Moltes gràcies. Des d'aquí mateix.

Senyor President, senyors diputats, mirin, el primer que els vull dir és que jo vaig estar al Govern, no a títol personal, sinó en representació d'Esquerra Republicana, del partit del qual ara tinc l'honor d'ésser Secretari General. En segon lloc, vaig estar al Govern i va ser una satisfacció personal, una gran experiència professional i un honor poder servir Catalunya des del seu Govern. I, en tercer lloc, el fet d'estar al Govern m'ha donat una plataforma d'informació i de coneixement superior a tots aquells que encara no han estat consellers. Per tant, jo els prego que cada vegada que surti a la tribuna amb qualsevol manifestació, i no sàpiguen què dir-me, no fa falta que em recordin que he estat al Govern, perquè ho tinc molt present i, en molts aspectes, ho enyoro. (*Remor de veus.*) I, a més, amb la confiança decidida que hi tornarem; el que passa és que amb altres majories. (*Rialles i remor de veus.*)

He estat, senyors diputats, contradit en el tema del comerç, del Departament de Comerç i Turisme, i vull ratificar-me en el que he dit aquest matí. El Departament de Comerç i Turisme, formalment —perquè les annexions que fa el Departament d'Indústria és un altre problema, i a més a més, la problemàtica del comerç exterior, això del *happy journey*, és un altre tema—, per tant, estrictament, per a aquest Departament de Comerç el Pressupost passa de 4.700 milions l'any passat a 4.800 aquest any; el creixement, per tant, vegetatiu, d'aquest Departament és del 3%. Amb aquest Pressupost, jo dic que, si es vol emprendre —que no sé si es vol, perquè el projecte polític no el conec; vostès el coneixeran, nosaltres no el coneixem, perquè no ha estat explicat a aquesta Cambra—, en conseqüència, si volen fer la reestructuració comercial, amb aquest petit increment, segurament que tindran grans dificultats.

No he dit en cap moment que vostès volguessin privatitzar l'economia; he dit que estaven fent una gran transferència de recursos públics al sector privat, i això no és privatitzar, perquè

«transferència de recursos» no inclou la «transferència de drets de propietat», senyor Diputat. No hi ha propietat que es transfereixi ni control que es transfereixi, es transfereixen tan sols diners. I m'he referit al capítol IV i al capítol VII, òbviament, depurant el capítol IV de les corresponents partides que anaven a organismes públics de les diferents administracions. Fins aquí els meus coneixements de catedràtic encara hi arriben. Per tant, em ratifico en el que he dit aquest matí.

I en aquest mateix sentit voldria, per acabar, senyor President, senyors diputats, afirmar-los que les crítiques que he fet no han estat en cap cas fetes ni en to ampullós —almenys no m'ho he proposat—, ni en to abrandat, sinó que un parla de la manera habitual com un parla. I en aquest sentit, vull fer-los a tots vostès avinent que quan dic i parlo de l'enfortiment nacional referit a l'estat d'ingressos vostès no em poden negar que fins i tot els impostos cedits no són enterament cedits, i he posat l'exemple del patrimoni, que ho cobra Madrid, i l'exemple, dins d'actes jurídics, dels efectes timbrats, que els cobra la Tabacalera. I això comporta uns inconvenients que, després, els obliga a vostès, addicionalment, a endeutar-se a curt termini, i això vostès no m'ho poden negar. I el que els he dit és que vostès no fan res per canviar-ho. No reuneixen les comissions, no fan les coses que en aquest sentit, nosaltres, humilment —no sé si en possessió de la veritat indiscutible, però humilment—, creiem que haurien de fer i no fan.

D'altra banda, els he dit que, ideològicament, no per fixar un qualificatiu pejoratiu, perquè he tingut cura de manifestar que, quan dic que el seu Pressupost és conservador, no ho dic en terminologia política —ho he dit ben clarament—, sinó d'acord amb els canons que estableix la teoria de la hisenda pública, i un pressupost conservador vol dir que no és un pressupost liberal, perquè hi ha elements d'intervenció en l'economia, que no és un pressupost social-demòcrata, perquè no reforça el sector públic; que no és, en principi, un pressupost radical-humanista, doncs, perquè no hi ha un enfortiment de tota la xarxa del que, en principi, a nivell cultural, defensen aquestes opcions; que no és un pressupost socialista perquè no té els requisits d'un pressupost socialista i, evidentment, que no és un pressupost comunista perquè aquí no es parla de cap planificació central. És d'aquest tipus, i com que és d'aquest tipus, això és el que he dit, i m'hi ratifico, senyor President. És un pressupost conservador perquè, bàsicament, per ser continuista manté la situació de privilegi que actualment hi ha a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Hortalà. Ara, li haig d'advertir que vostè ha fet una interpretació molt àmplia i generosa de la veracitat, eh?, perquè ha fet referència a contradiccions, no que s'hagi faltat a la veracitat en allò que se li hagi imputat. (*Remor de veus.*) No, només és per subratllar que la Presidència ha interpretat molt àmpliament la interpretació que al seu dia va fer un antecessor en el càrrec.

El Sr. HORTALÀ : Senyor President, no puc sinó donar-li les gràcies de la seva amplitud de criteri i de les seves mires lliurepensadores en l'ordenament dels debats. Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, abans de passar a votació, prego als serveis de la Cambra que toquin el timbre per si hi ha algun diputat... (*Pausa.*)

Ja que totes les esmenes són de retorn del Projecte al

Govern, crec que no hi haurà cap objecció que es voti en una sola votació, en una votació conjunta.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb el retorn del Projecte al Govern, que es posin drets.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Abstencions?

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 58 vots a favor, 69 vots en contra i cap abstenció.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Xavier Latorre. *(Pausa.)*

Silenci! Senyor Latorre, pot formular la seva pregunta.

Pregunta al Consell Executiu sobre la publicitat de les adjudicacions dels contractes d'obra

El Sr. LATORRE : Gràcies. Senyor Conseller, com vostè sap, la major part dels organismes autònoms i departaments de la Generalitat estan incomplint reiteradament l'obligatorietat que tenen de fer públiques les adjudicacions al DOGC i al BOE de totes les adjudicacions de contractes d'obres.

La meua pregunta és : quines són les instruccions que la seva Conselleria d'Economia i Finances ha cursat o pensa cursar als departaments i organismes autònoms de la Generalitat per tal de fer efectiva aquesta obligatorietat?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. L'Honorable Conseller senyor Trias Fargas té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Bé, aquí veig que tinc apuntat que el 17 d'octubre de 1988 apareix publicada una resposta escrita a aquesta pregunta, que dona la Conselleria a través meu al senyor Diputat, i que aclareix ben clarament que som conscients que l'article 38 de la Llei de Contractes de l'Estat i el 119 del Reglament General de Contractació obliguen a aquesta publicació, i que el 37.4 de l'Estatut, també.

Llavors, com a ampliació d'això li puc dir que, en la reunió que vam tenir el dia 10 d'octubre del 88, a la Junta Consultiva de Contractació Administrativa es van recordar aquestes disposicions, que, per altra banda, jo crec que les disposicions legals no cal que es recordin expressament; és un costum que tenim molt en aquest país, a Catalunya, i a Espanya, en què et trobes que t'avisen i et diuen : « escolti, compleixi la llei ». Això no passa enlloc més del món; la llei es compleix perquè és llei i prou, però, en fi, nosaltres vam recordar allà que s'havia de complir i hem passat una circular dient que s'havia de complir i, per tant, si hi ha un cas concret i determinat podem, si s'obre expedient, aplicar alguna sanció. Però, mentrestant, no crec que pugui fer res més. Dir-ho, contestar la pregunta per escrit, reconèixer la llei, explicar què és la llei i en l'òrgan d'aquesta Comissió, diguem-ne, especialitzada, comunicar-ho, i passar una circular a tots els departaments. Això és el que hem fet.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Latorre vol replicar? *(Pausa.)*

El Sr. LATORRE : Sí. Efectivament, senyor Conseller, òb-

viament, nosaltres varem rebre la seva resposta a la pregunta, a aquesta mateixa pregunta que li varem formular. I varem quedar una mica sorpresos, perquè la seva resposta era una mica contradictòria. D'una banda ens deia vostè que aquesta obligació — feia referència a l'obligatorietat de la publicació de les adjudicacions — es ve complint pels diferents departaments de la Generalitat i, a la vegada, deia vostè, nogensmenys, i mitjançant aquesta junta consultiva de contractació administrativa a què ha fet esment, es reiterarà properament. Jo estic d'acord amb vostè que el compliment de la Llei no s'ha de reiterar, si es compleix, i, com que no es compleix, doncs, jo crec que vostè fa bé en reiterar-ho. I per què? Li ho diré : escolti, miri, senyor Conseller, jo sóc un fervent lector del *Diari Oficial de la Generalitat* i li podria donar una repassada, li podria donar una repassada dels diferents departaments i de quin és el grau que jo detecto del compliment d'aquesta obligatorietat.

Miri, la Presidència, pel que jo sé, no ha publicat cap de les adjudicacions; el Departament de Governació pot ser que li hagi fet cas, a vostè, perquè el dia 31 d'octubre ha publicat les adjudicacions de gairebé tot l'any, de gairebé tot l'any, senyor Conseller; el seu Departament no ha tingut la sort que hagi vist publicada cap de les adjudicacions; el mateix es podria dir del d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social; el de Política Territorial i Obres Públiques publica més o menys la meitat de la Direcció General de Carreteres i cap més,...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Latorre, acabi, que se li ha acabat el temps.

El Sr. LATORRE : Doncs, ja he acabat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Doncs, ha acabat. Senyor Conseller...

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : L'únic que puc dir és que, si això és així, jo li agrairé que ens ho formalitzi el senyor Diputat i veurem el que podem fer, perquè en el que jo no em puc constituir ara és en una mena de detectiu que vagi per tots els departaments veient quines adjudicacions s'han publicat. En el nostre Departament podria ser que no se n'hagi publicat cap per una senzilla raó : que no se n'hagi fet cap. De manera que això és una cosa que la càrrega de la prova està en mans del senyor Diputat.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La segona pregunta la formula l'Illustre Diputat senyor Miquel Pueyo. Té la paraula.

El Sr. PUEYO : Gràcies, senyor President. Honorable Conseller, a nosaltres ens preocupa molt la proliferació d'abocaments salvatges de residus industrials, i sobretot la dificultat d'aconseguir la recuperació de les zones on s'han produït aquests abocaments, bé sia per manca de rigor de l'Administració, bé sia per la reticència de les indústries responsables.

En aquest cas concret, ens preocupa la situació d'una zona del Solsonès, i és per això que hem formulat aquesta pregunta : quines mesures — tan precises com pugui detallar-nos-les — pensa prendre el Consell Executiu a fi de garantir que l'única empresa catalana de tractament d'olis pesants retirarà o processarà els residus que, pel seu compte, foren dipositats en dos abocadors il·legals i clandestins, situats en els llocs coneguts com a Vila de Llanera, al municipi de Llobera, i Cal Ventura, al municipi de Pinell, tots dos a la comarca del Solsonès?

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller... El senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I

OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins) : Senyor President, Il·lustre Diputat, voldria demanar excuses : a mi, aquesta pregunta no m'havia estat adjudicada; tenia entès que era, potser per la interpretació de residus urbans, per al Conseller de Governació i que havia estat demanat el seu ajornament.

Jo li proposaria, si li sembla, senyor Diputat, si li sembla, senyor President, deixar-la per a un altre dia, perquè en aquest moment no dispo de aquesta informació. Amb molt de gust li donaré resposta, particularment o a través dels serveis de la Cambra.

El Sr. PUEYO : Bé, per part nostra no hi ha inconvenient. Esperem que en la propera ocasió puguem disposar d'una resposta.

El Sr. PRESIDENT : Queda posposada per al següent Ple.

La tercera pregunta la formula la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'accés dels vianants a l'Hospital
de Bellvitge a través de l'autovia
de Castelldefels*

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. És la següent pregunta, dirigida al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en relació amb el que passa a l'Hospital de Bellvitge quan plou, que queda incomunicat pel seu accés sud, ja que el túnel que utilitzen els vianants que van per aquell indret, doncs, queda inundat.

La pregunta, doncs, és : què pensa fer el Departament per solucionar aquest problema amb què es troben els usuaris que accedeixen a l'Hospital de Bellvitge?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Molins...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. Senyora Diputada, els problemes d'incomunicació que fins ara s'han produït en l'esmentat accés, produïts per les pluges, es resoldran amb l'execució de les obres de l'avantprojecte de condicionament de l'autopista B-17, de Barcelona a Castelldefels, en el tram plaça Cerdà - Bellvitge, a l'alçada de l'Hospitalet de Llobregat.

La licitació d'aquesta obra està prevista per a enguany, d'acord amb les consignacions aprovades pel Consell Executiu : any 88, amb un milió de pessetes —és a dir que és de les que es licitaran a finals d'any—; en el 89, 104 milions de pessetes, i l'any 90, 289 milions de pessetes.

El Sr. PRESIDENT : Vol replicar, la senyora Ferran?

La Sra. FERRAN : Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula.

La Sra. FERRAN : Moltes gràcies. Senyor Conseller, no és que ens vulguem atribuir l'eficàcia d'aquesta pregunta, però la vam formular el 26 d'octubre; resulta que el dia 11 de novembre el Director General de Carreteres, el senyor Jaume Amat, feia unes declaracions a la premsa que parlaven d'aquesta resposta, quinze dies després de formular la pregunta, i ja deia que pel que fa a la millora de la seguretat dels vianants es rehabilitaran els habituals passos subterranis, se'n faran de nous, es preferiran els passos superiors, molt més segurs, està prevista

la col·locació de tanques laterals per evitar que els vianants la creuin per llocs indeguts, etcètera, etcètera. No ens l'atribuïm, però potser tenen més eficàcia aquestes preguntes, a vegades, de la que ens puguem pensar.

Dir també que en aquest moment, és clar, vostè m'està dient, i ja ho diu el senyor Director General, que fins l'any 90, pràcticament, no estarà arreglat aquest problema. Pensi, senyor Conseller, que en aquest moment, a aquests vianants, els queden tres alternatives : o calçar-se unes botes i arriscar-se a passar per aquest túnel, o bé anar fins a la plaça Espanya i allà tornar amb un altre autobús que els deixi a l'altra banda de la Gran Via, o bé arriscar-se a passar pel pas elevat que està només condicionat per als vehicles, per als automòbils, no pas per als vianants; però és que, a més a més, quan arriben als terrenys de l'hospital es troben una barrera, una tanca, amb reixa, que els impedeix també d'accedir-hi.

Per tant, el que no voldríem amb tot això, senyor Conseller, i sàpiga el risc que corren aquests vianants, és que els usuaris de l'hospital hi haguessin d'anar per doble raó, no solament per la seva malaltia, sinó també per motiu d'algun lamentable i evitable accident.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Bé, aquesta és una carretera, com vostè sap, senyora Diputada, que no va ser construïda per la Generalitat, va ser traspasada pel MOPU; és a dir que el problema existia de molt abans.

Amb la interpellació que és d'imaginar que es veurà més endavant, o demà en aquest mateix Ple, que fa referència al tema de les aigües i a les riuades, tindrem oportunitat de parlar a bastament dels molts problemes derivats per obres d'infraestructura fetes amb anterioritat i que provoquen part d'aquests problemes : vostè, senyora Diputada, n'està posant en aquest moment un exemple.

En qualsevol cas, sàpiga que aquesta és la consignació presupostària, que aquesta és una obra, com a plurianualitat que és, que estava programada de fa temps, però, en qualsevol cas, si vostè vol..., em sembla molt positiva la conclusió a què arriba, que aquestes preguntes serveixen per bastant més del que ens imaginem, però jo recordo que en els meus anys de diputat a Madrid el President Peces Barba —que també ho recordarà el Molt Honorable senyor President de la Cambra— ens deia que els esforços inútils provoquen malenconia : estic encantat que la seva activitat parlamentària no li provoqui aquest sentiment.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La quarta pregunta la formula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Ganyet. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la carretera C-1313, entre Organyà
i els Hostalets de Tost*

El Sr. GANYET : Sí, aquest és un tema recurrent al Parlament, senyor President, senyor Conseller. Crec que faig ús del sentit comú quan afirmo que la carretera C-1313, o eix del Segre, és una de les vies de comunicació bàsiques entre el nord

i el sud de Catalunya. No obstant aquesta consideració, que em sembla incontestable, resten parts de l'esmentada carretera amb característiques tècniques absolutament deficitàries.

Com que estic segur que l'Honorable Conseller ha plantat alguna vegada algun arbre, li posaré un exemple. Imaginem-nos un arbre constituït per un tronc i tres branques : la Generalitat fins ara ha efectuat obres d'actuació de les branques i, en canvi, el tronc constitueix una carretera amb característiques del segle XVIII. Les coses estan així : s'han fet un quilòmetre per aquí, tres quilòmetres d'allà, però des d'Organyà als Hostalets aquesta carretera és absolutament insuficient.

No sabem si la consideració del Govern de Catalunya és que només hi ha d'haver un accés principal al Pirineu, que és l'eix del Llobregat. A nosaltres ens sembla que no, que el Pirineu és molt extens i que l'eix del Segre és fonamental, perquè, malgrat tot, els tarragonins, els lleidatans, un nombre molt important de barcelonins, la gent de les regions espanyoles, s'entesten a continuar anant a l'Alt Urgell i també a Andorra per l'eix del Segre.

La pregunta és, Honorable Conseller, quines són les previsions d'adjudicació i finalització de les obres d'adequació de la carretera 1313 entre les localitats d'Organyà i els Hostalets de Tost.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ganyet. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. A la carretera 1313, entre Organyà i Hostalets de Tost, que és el tram a què fa esment el senyor Diputat, tan sols hi manca, per acabar la remodelació prevista, la realització de dues obres. En primer lloc, per un costat, reforçaments del paviment entre Organyà i Tres Ponts, tres quilòmetres aproximadament, i entre la Règola i Hostalets, que són dos quilòmetres més; l'actuació prevista servirà, a més, per regularitzar la secció transversal prevista». És a dir, no és simplement una reposició de paviment, sinó també una regularització de la secció transversal. La valoració d'ambdues actuacions és de 50 milions de pessetes.

Per altra banda, està prevista també la construcció del tram del túnel del Montant —és un quilòmetre de dos túnels, aproximadament, entre el pont de Montant i la Règola—; aquesta obra està valorada en 700 milions de pessetes.

Els treballs de reforçament i de regulació que he esmentat en primer lloc estan inclosos dins del programa urgent de millores de paviment, que s'inicien en el Pressupost de l'any vinent, 89, i que continuen fins l'any 90 —molt probablement, aquesta obra podrà ser feta només en l'exercici del 89—; pel que fa a l'obra que inclou el túnel de Montant, si bé està en la programació general d'aquesta Conselleria —segons ja he indicat—, no es considera una obra prioritària, i la seva execució no està prevista abans del 1991.

Voldria, senyor President, fent ús de la paraula encara, fer esment del símil aquest del tronc i de les branques. Senyor Diputat, en aquesta carretera, en el total d'aquesta carretera que discorre entre Lleida i la Seu d'Urgell, tret el tram entre Drall i Seu d'Urgell —que no correspon a les competències d'aquest Departament, ni de la Generalitat—, s'han invertit 1.621 milions de pessetes fins ara, 1.621 milions de pessetes, actuant sobre seixanta quilòmetres. L'obra que esmentem actua i mil-

lora en només dos quilòmetres de la carretera —és a dir, queden en aquest moment els quilòmetres de reforçament de paviment, que són aproximadament quatre quilòmetres, més dos de túnel—; és a dir : s'han actuat sobre seixanta, queden per actuar sis quilòmetres.

Creiem que en aquest moment, una inversió de 700 milions de pessetes per a un túnel de dos quilòmetres, no podem fer-la, tenint en compte les necessitats que tenim en altres carreteres, però que en cap cas crec que sigui acceptable per part nostra una consideració que no s'ha actuat sobre el tronc : el tronc és la carretera que va des de Lleida fins a la Seu d'Urgell, que ha estat objecte d'una atenció específica i molt principal per part del Govern de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol replicar?

El Sr. GANYET : Sí, senyor President. Agraint les indicacions de l'Honorable Conseller, m'agradaria convidar-lo, senyor Conseller, a visitar aquesta carretera —sé que la coneix, però m'agradaria que hi tornés, amb els seus tècnics, també—; veuria que és insuficient : aquest túnel a què ha fet referència l'Honorable Conseller és necessari, perquè el tram actual és de les característiques del segle XVIII o XIX d'una carretera bàsica entre el sud i el nord de Catalunya. I més endavant crec que serà oportú fer una nova pregunta sobre un altre tram del tronc, precisament entre Oliana i Organyà.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Només té cinc segons, el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : No, recordar que hi ha un altre tram d'aquesta carretera que necessita reparacions, és el Pons-Oliana, que ve implicat dintre de la realització de la presa de Rialb i, per tant, que el MOPU està ja actuant en aquest sector —el MOPU és administració actuant, atès que és conseqüència de l'endegament que es farà d'aquesta carretera. I quant a Oliana-Organyà, s'han invertit exactament, en el tram Oliana-Organyà 500, milions de pessetes en els anys 83, 84 i 85.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Ara hi ha una pregunta conjunta i solidària d'uns quants diputats del Grup Socialista : són els senyors Jaume Sobrequès, Manuel Nadal, Antoni Siurana, Abelló i Joan Roma. Qui és el delegat per formular-la? *(Pausa.)* El senyor Nadal té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les inversions del Departament
de Cultura en les diverses
comarques de Catalunya*

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor Conseller, fa uns dies, gairebé un mes, en un diari sortien unes declaracions del Director General de Patrimoni Cultural, senyor Eduard Carbonell, anunciant-nos la mala nova que aquest any, en política cultural, les inversions anirien destinades a Barcelona i que els ciutadans de les comarques que volguessin fer accions culturals, o els municipis o les institucions que volguessin fer inversions, haurien d'acudir a l'esponsorització privada.

Per aquests motius, la nostra pregunta va en el sentit de : amb quins criteris de descentralització pensa realitzar les inversions el Departament de Cultura en les diverses comarques de Catalunya durant els anys vinents?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Nadal. Té la paraula l'Honorable Joan Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell) : Sí, senyor President. En primer lloc, el que voldria aclarir és que les declaracions atribuïdes al senyor Director General o són inexactes o són incompletes, és a dir, i no s'ajusten al contingut de la seva política, ni del que em comuniquen persones que hi eren sobre el que en definitiva va dir; probablement, és un context tret del seu discurs.

Els criteris amb els quals nosaltres actuarem de manera descentralitzada són tres : coherència amb la nostra política de realització d'aquelles obres d'infraestructura que poden portar el qualificatiu de «nacional» i de constitució de les xarxes d'infraestructura cultural necessària. Responsabilitat; responsabilitat en totes les actuacions que s'havien produït fins ara i, per tant, assumint els compromisos sensats i coherents que s'han produït en el Departament de Cultura. I el tercer és el de la disponibilitat pressupostària.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Vol fer rèplica el senyor Diputat?

El Sr. MANUEL NADAL : Sí, en primer lloc, agrair que aquestes declaracions no responguessin, exactament, al que es volia dir, però, de tota manera, jo crec que, d'alguna manera reflecteix el que, veritablement, és la política cultural i la política, en general, de Convergència i Unió : una política centralista; jo diria, centralitzadora. Gairebé opressora respecte als ciutadans de les comarques. I, en segon lloc, una política sensacionalista, que crea tensions i enfrontaments entre territoris i ciutats de Catalunya; m'explicaré. M'he mirat el Pressupost de l'any que ve, l'any 89, per exemple en el tema cultural. Es pot llegir a unes partides significatives : acció cultural dels serveis territorials de Lleida, 5 milions de pessetes; acció cultural dels serveis territorials de Tarragona, 4 milions de pessetes; de Girona, 7 milions de pessetes; de Tortosa, 3 milions i mig; d'Igualada i serveis territorials de Barcelona, 7 milions i mig; en total, 27 milions de pessetes. Això és l'acció cultural que es pot fer de manera descentralitzada. Si ho comparem amb altres partides, atencions protocol·làries, 25 milions; publicacions, treballs, i altres, 115 milions; dietes, locomoció, trasllats, 35 milions; publicitat i propaganda, 35 milions. Queda clar que l'acció del Departament de Cultura no és una acció descentralitzada, i més coneixent —com tenen— uns delegats, en els diversos serveis territorials, que només fan de marioneta de les directrius que li vénen des dels òrgans centrals.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Senyor Diputat, la seva expressió el desqualifica i, per tant, jo podria no respondre-li més, perquè quan vostè llegeix les accions culturals que s'atribueixen a cada servei territorial, no tenen res a veure amb el capítol d'inversions. Si vostè, senyor Diputat, la seva formació no li permet llegir pressupostos, tingui —si més no— la cura de no referir-s'hi.

Li voldria dir, a més, que la nostra feble actuació en territoris es demostra pels febles resultats electorals que aconseguim a les diverses circumscripcions territorials que ha estat ben recollida i ben verificada per la resta de la publicació. I després, senyor Diputat, amb el mateix to en què vostè se m'adreça, jo li voldria referir —i no ho hagués fet, si no hagués estat per la seva pregunta que no requereix resposta, perquè vostè sap que

s'han dut moltes d'actuacions culturals als diversos territoris, vostè ho coneix, perquè vostè n'és, i vostè sap els projectes que hi ha. Però, fa un moment, precisament el portaveu del seu Grup es referia i parlava d'actuacions d'inversions del metro i dels cinturons i deia, precisament —amb un to diferent del que vostè diu—, que Catalunya és un «tot interconnectat». Aquest és el criteri del partit Socialista; en el nostre, senyor Diputat, nosaltres continuarem procedint a fer les inversions que tendeixin a un equilibri territorial i notarem i procurarem que a cada comarca de cada territori hi hagi les infraestructurals culturals necessàries, com s'ha fet fins ara.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les persones que van acompanyar
el M. H. Sr. President de la Generalitat en el
seu viatge a l'Uruguai i al Brasil*

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Per formular la sisena pregunta, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Javier Latorre.

El Sr. LATORRE : Gràcies. Quina és la relació nominal de totes les persones que varen acompanyar el President de la Generalitat al viatge a l'Uruguai i al Brasil, i amb quina representació?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas) : Bé, senyor President, senyor Diputat, jo contesto aquesta pregunta com a membre del Govern i, aleshores, aquests dos viatges que vostè ha mencionat no poden quedar a part del que és la política de la Comissió Catalana del Cinquè Centenari, que és qui els programa i qui els va aprovar. Hi ha hagut viatges anteriors a aquests dos, i n'hi haurà, de posteriors. Sobre la Comissió Catalana que està representada —com vostè coneix— pel conjunt d'institucions de Catalunya públiques i també privades que tenen a veure amb la temàtica, sols té dos objectius principals : un és aprofundir el coneixement que tenim del que ha estat la participació catalana a Amèrica. I, el segon, establir oportunitats, col·laboració i cooperació futura amb aquests països. I, en funció d'això, s'organitzen aquestes presències catalanes en tot l'àmbit d'actuacions del país, culturals, empresarials, artístiques, esportives, etcètera. Aleshores, es van produir moltes actuacions, totes elles cofinançades per institucions públiques o privades tant de Catalunya com dels països que visitàvem, i no es pot considerar que els disset científics que hi van anar —tots ells demanats— poguessin ser considerats acompanyants del President, perquè hi van anar abans i després del viatge del President. O les onze persones que van fer unes jornades de traumatologia esportiva, que va passar el mateix. O els cinquanta-sis empresaris, o les set persones que van fer conferències culturals i d'arquitectura. O les dotze persones que van muntar l'exposició de Miró, de Torres-García o de Gaudí. O les set persones que van viatjar per fer unes jornades gastronòmiques, etcètera. Aquestes no són persones que puguin considerar-se «persones que van acompanyar». Tampoc ho són aquelles que van ser invitades per la Comissió Catalana del Cinquè Centenari en funció de la seva participació en aquesta qüestió, com són les tres persones

de la Fundació Miró de Barcelona, o els dos regidors —tinent d'alcalde i regidor de l'Ajuntament de Palma de Mallorca—, o el representant de la Caixa de Pensions, o el representant del Futbol Club Barcelona, etcètera.

El seguici del President, concretament, va ser de deu persones : tres consellers de la Generalitat —un d'ells que era jo mateix, perquè en aquells moments, era Conseller, però hagués pogut no formar-ne part si no hagués estat, al mateix temps, President de la Comissió Catalana del Cinquè Centenari— i el Secretari General de la Presidència; l'arquitecte senyor Bofill; el rector de la Universitat Politècnica, senyor Ferraté; hi va ser el rector de la Universitat Politècnica pel fet que se'ns va demanar, bàsicament, professors universitaris d'aquesta Universitat.

El Sr. PRESIDENT : Honorable Conseller, acabi perquè ja s'ha esgotat.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Doncs, acabo. L'eurodiputat senyor Munt; el President de l'Institut Català de Cooperació Iberoamericana; l'Alcalde de Sant Boi i l'actor Albert Closes. Aquestes eren les persones que van viatjar en aquesta oportunitat.

El Sr. PRESIDENT : Vol replicar el senyor Latorre? No. Gràcies.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Perdó, senyor President. Permeti'm fer una correcció que ho he dit malament. No és Alcalde de Sant Boi, sinó que és l'Alcalde de Molins de Rei. Perdonin, eh?

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Josep Clofent pot formular la seva pregunta.

El Sr. CLOFENT : Senyor President, en tinc quatre, si li semblés bé, com que van en el mateix sentit, si em permet acumular-les... Van seguides.

El Sr. PRESIDENT : Suposo que l'Honorable Conseller que les ha de respondre, no té inconvenient a fer-les totes seguides. (Pausa.) No hi ha inconvenient. Pot formular les preguntes.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
la compatibilitat del càrrec
de Director General de Serveis Comunitaris
amb l'exercici privat de tècnic en
activitats urbanístiques,
sobre el càrrec que ocupa el Sr.
Ferran Llovet i Pérez a l'empresa ADIGSA,
sobre els càrrecs ocupats pel
Director General de Serveis Comunitaris
a l'empresa ADIGSA, i
sobre el càrrec que ocupa
el Sr. Joan Camps i Casanovas a
l'empresa ADIGSA*

El Sr. CLOFENT : Senyor Conseller, senyor Comas, han arribat les preguntes. No calia que es posés nerviós, ni que l'altre dia ens expliqués que fèiem una política d'esquitxar i que dèiem que faríem preguntes i que no en faríem, perquè en farem avui, i en farem unes quantes més. Espero, ara, poder-li donar elements que no li facin tremolar les cames, però sí que el facin reflexionar, perquè aquest Diputat que li parla està observant actuacions, per part de gent vinculada al seu Departament,

que són preocupants; si més no, preocupants.

Quant al que vostè comentava i em contestava sobre qüestions d'ètica, també tindrem oportunitat de parlar-ne al llarg de la legislatura; no vull pas acabar-ho tot avui.

Per tant, senyor Conseller, les preguntes van totes quatre destinades a aclarir la vinculació d'uns senyors que han tingut o tenen relació amb l'Ajuntament d'Argentona i que, avui, en tenen amb la seva Conselleria també. Aquests senyors són els senyors Joan Camps i Casanovas, allò..., regidor d'urbanisme de l'Ajuntament d'Argentona; el senyor Ferran Llovet i Pérez, actualment —crec— assessor jurídic de l'empresa ADIGSA, i el senyor Felip Puig i Godés, actualment Director General de Serveis Comunitaris. El senyor Ferran Pérez era, fins fa molt poc, secretari accidental de l'Ajuntament d'Argentona; el senyor Felip Puig era, també, assessor urbanístic, càrrec de confiança —així se'l va llogar— del senyor Joan Camps. El dia..., a finals del mes d'octubre va haver-hi un ple a l'Ajuntament d'Argentona on, a proposta del regidor d'urbanisme, senyor Joan Camps, es proposa la contractació de catorze projectes per urbanitzar catorze carrers de l'Ajuntament d'Argentona, més un darrer de l'enllumenat de tot el poble. Com es produeix aquesta contractació, ja li'n parlaré a continuació, però es produeix en aquests termes. La raó que se'ns dona és dir : bé, val la pena tenir projectes i, d'any en any, de dos en dos, de tres en tres, els anirem presentant a veure si ens el subvenciona el Pla únic, i els anirem realitzant.

Senyor Conseller, jo li demanaria, ara, que em contestés les quatre preguntes que és —si vostè les té no cal que les hi repeteixi—, però és : que és compatible la funció de Director General de Serveis Comunitaris amb l'exercici privat de tècnic en activitats urbanístiques? Quin càrrec té el senyor Ferran Llovet i Pérez a ADIGSA, i des de quina data? Quin càrrec té o ha tingut el Director General de Serveis Comunitaris a ADIGSA, i des de quina data? I quin càrrec té el senyor Joan Camps i Casanovas a ADIGSA, i des de quina data?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Diputat. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Sí, senyor President. Senyor Diputat, realment les seves preguntes han arribat, cosa de què em congratulo, el que passa és que porten data d'entrada al Parlament el 15 de novembre, quan havia estat anunciat que ja s'havien presentat i que no s'havien pogut substanciar, segons la premsa molts dies abans; però, finalment, han arribat. El que havia sortit en la premsa no era, en cap cas, cert; i encara hi ha preguntes o interpellacions que diu que s'han presentat i que no figuren en el Registre d'aquesta casa. És evident que vostè pregunta si és compatible la funció del Director General. I jo li dic que no ha de ser compatible, ni jo permetria que fos compatible. Aleshores, el dia 15 de juliol vaig dir —i tinc els papers, i tinc els comprovants, amb document degudament signat i protocol·litzat davant de notari— que aquest senyor va dimitir de tots els seus càrrecs de BBM, SA, i va ser nomenat Director General dels Serveis Comunitaris l'1 d'agost del 88, amb publicació al *Diari Oficial de la Generalitat* el 14 de setembre del 88; aquesta és la resposta a la primera pregunta. I quan es va produir, a més, el ple —ja ho vaig dir l'altre dia—, també tinc el comprovant oficial pertinent, que, realment, no posseïa ja cap acció; des del 15 de juliol les havia ofert, però, fins i tot, la venda s'havia produït

abans d'aquest ple a què vostè ha fet referència.

Quant al senyor Ferran Llovet i Pérez, és Cap del Servei Jurídic d'ADIGSA i el va nomenar el Consell d'Administració el 14 d'octubre de 1988. El Director General de Serveis Comunitaris —vostè pregunta quin càrrec té o ha tingut a ADIGSA, i des de quina data— és Conseller delegat d'ADIGSA, el nomenament el va fer el Consell d'Administració el 29 de juliol de 1988; els poders estan, en aquests moments, encara pendents de signar pel notari, però el nomenament es va fer en aquesta data de 29 de juliol de 1988.

I, finalment, vostè m'ha preguntat quin càrrec té el senyor Joan Camps i Casanovas a ADIGSA, i des de quina data. És Cap del Servei Tècnic per resolució del Consell Delegat l'1 de gener de 1988.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Clofent vol replicar?

El Sr. CLOFENT : Sí, senyor President. Miri, senyor Comas, a veure... Que es produeixin contractacions d'ajuntaments amb empreses que fan projectes, no hi ha res de nou; no hi ha res a dir. Que això es produeixi amb un gabinet que està format per clars membres, allò, distingits del seu partit ja comença a ser quelcom més preocupant, i que es produeixi aquesta contractació d'una manera irregular, com es va produir, encara és més preocupant; com encara ho és més el fet que es produeixi a l'empresa d'un senyor que vostè diu que el dia 15 de juliol va dimitir els seus càrrecs. Jo tinc documentació que, en data d'avui, encara té les accions, i aquest Diputat que li parla —per parlar amb seguretat del tema—, va anar a mirar on treballaven aquests senyors; el nom del senyor Felip Puig continuava a la porta l'octubre d'aquest any. I no vaig fer això sols, vaig telefonar-hi, i vaig demanar pel senyor Felip Puig, jo personalment. I em van dir : «No, el matí treballa a la Generalitat, truqui a les tardes». Senyor Conseller, això, ho he vist jo; això, ho he parlat jo, i altres persones que els vaig dir : escolteu-me, no fos cas que després diguessin que no és veritat, feu el favor de telefonar-hi, també. Senyor Conseller, aquesta manera d'actuar no és normal. El senyor secretari, el senyor ex-secretari de l'Ajuntament d'Argentona era assessor personal seu a l'Ajuntament de Barcelona; el senyor Felip Puig també. Això és un gabinet que té uns orígens i que té un present i que hi ha una gent que hi està; de difícil explicació una de les seves activitats; que treballa exclusivament o quasi exclusivament per l'Administració, i per l'administració quasi exclusivament d'un color.

Això és una colla d'irregularitats, que jo en política en dic corrupció, senyor Conseller, i tindrem oportunitat d'anar-ne plantejant. A continuació hi ha una interpellació, senyor Conseller; vostè no la deu haver vista, però hi ha una interpellació i la veurem segurament al proper Ple, i tindrè molt de gust de parlar amb vostè sobre aquesta interpellació, i espero, espero que aquests senyors, si vostè els coneix —amb la fermesa que m'ha dit que sap que no hi pot haver incompatibilitats—, els faci cessar, perquè aquests senyors continuen treballant, aquests i uns quants més, en aquesta empresa, malgrat que els afecten de ple les incompatibilitats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. El senyor Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Miri, senyor Diputat, els documents són els documents i vostè no

els pot negar... Molt bé, exposi'ls, jo els poso a la seva disposició. Aleshores, els problemes de l'Ajuntament d'Argentona aquí no els hem de tractar, vagi vostè a tractar-los al seu lloc. Aquí és una qüestió d'unes preguntes concretes que se m'han fet i que jo he respost, que aleshores tinc tots els documents oficials pel que fa al cas, àdhuc a la Tresoreria General de la Seguretat Social —que aleshores no permet cap dubte al respecte—, i, per tant, això és així. Estigui vostè tranquil que el fet, el fet —si no es volen barrejar coses que no són barrejables—, el fet que hi hagi una placa encara i no s'hagi tret, el fet que fins i tot, fins i tot, que no estigui al Registre Mercantil, això no és prova enlloc, ni en els tribunals ni enlloc; els fets són altres i, per tant, jo els tinc. Vostè tingui la seguretat que si jo comprovés alguna cosa d'aquesta qüestió que vostè ha assenyalat, jo actuaria, mentrestant, per simples suposicions, en persones que, a més a més, em mereixen tota la confiança, perquè la mereixen, perquè han tingut sempre una conducta ètica provada, i que, aleshores, això que treballa a les tardes, això no és possible, perquè, si són a la Conselleria, com pot ser que treballin a les tardes? Per favor, per favor, siguem seriosos, perquè aquests són temes importants, no són temes banals. Aleshores, jo estic a la seva disposició per al que vostè desitgi, però, evidentment, no podem —hi insisteixo, ho lamento— anar empastifant coses sense, sense tenir una seguretat. Vostè vol veure els meus documents? Estan a la seva disposició. Jo també voldria veure els seus.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. A continuació, pot formular la seva pregunta l'Il·lustre Diputat senyor Fernández Teixidó.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la festa laboral del dia 8 de desembre*

El Sr. FERNÁNDEZ TEIXIDÓ : Gràcies, senyor President. Honorable Conseller, quins han estat els criteris pels quals vostè ha decidit, finalment, fixar el dia 8 de desembre com a jornada festiva?

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Farreras.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreras) : Senyor President, senyores i senyors diputats, els criteris són el respecte a la legalitat vigent i el de no crear confusions ni inseguretat jurídica.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. L'Il·lustre Diputat vol fer la rèplica? Endavant.

El Sr. FERNÁNDEZ TEIXIDÓ : Gràcies, senyor Conseller. Nosaltres vam conèixer a través dels mitjans de comunicació manifestacions seves del següent tenor, cito textualment : «És una història molt trista. El Reial Decret és prepotent i inoportú. El Govern central ha actuat amb impunitat.» Home, jo entenc que aquestes són paraules —que probablement vostè tingui raó—, però paraules molt gruixudes per a una actitud excessivament tova. Jo penso que teníem l'oportunitat —i aquesta és l'opinió del Grup des del qual nosaltres li adreçem la paraula—, teníem l'oportunitat..., home, estant recolzat vostè com ho estava pel Foment, Patronal, la PIMEC i els sindicats a Catalunya, aquesta vegada sí, senyor Conseller, de plantejar un conflicte, de plantejar un conflicte de la mateixa manera

que ho han fet els bascos, i tractar de no defugir una situació on majoritàriament a Catalunya creiem que era just el que vostè en principi havia plantejat com a posició del Govern Executiu, i que, en principi, sota el criteri de no generar un conflicte, vostè penso que ha defugit una responsabilitat que teníem a mà.

Per què el Partit Socialista, senyor Conseller, ha canviat de posició i quines han estat les pressions que han fet que els socialistes canviessin de posició? És que és cabdal —jo veig, com sempre, el senyor Sesmió movent les mans—, però és que és cabdal; els socialistes han pogut canviar per dues qüestions : o bé perquè ha pressionat la gran patronal o el bisbat —cosa de què jo personalment dubto— o bé han canviat de posició perquè veritablement la propera setmana es planteja una vaga general i tots tenim l'experiència suficient per saber que la millor manera d'aturar una vaga general és concedir les festes de la mateixa manera que s'han concedit durant aquesta setmana propera. I jo penso que flac servei fem justament a la causa que es defensa havent aprovat els criteris pels quals vostè, finalment, ha decidit, aquesta vegada, defugir el conflicte.

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Teixidó. L'Honorable Conseller, senyor Farreras, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Senyor President, és veritat que vaig utilitzar els adjectius de «prepotent» i «inoportú» en judicar la mesura presa pel Govern modificant definitivament, a pocs dies de la setmana que comprèn el 6 i el 8 de desembre, modificant novament la data aquesta. Vaig utilitzar aquests adjectius perquè vaig creure que podia judicar políticament una decisió del Govern central. Ara bé, també, com que estem en un estat de dret, li haig de dir que igual com puc discrepar d'una decisió, creiem que l'hem d'acatar, i aquí està el fonamental motiu pel qual hem pres la decisió, la decisió política d'acatar-la.

Si vol, a pesar de tot, li faré una mica d'història, ja detallant-li una mica més. Mitjançant una Ordre del Conseller de Treball, del 27 de juliol del 87, es va establir un calendari de festes oficials de Catalunya durant l'any 88. Entre aquestes festes figuren el dia 6 i el dia 8 de desembre, en obligat compliment del Reial Decret 2403/85, que havia introduït una nova festa, la del 6 de desembre, festa de la Constitució. Però el Govern central, mitjançant Decret 1551/87 va publicar un calendari laboral que no contenia com a festiu el dia 8 de desembre del 88, sinó que establia el dia 5 de desembre com a festiu i descans laboral corresponent a la festa de la Immaculada Concepció, dia 8 de desembre. Aquest Reial Decret només permetia a les comunitats autònomes la substitució d'un màxim de tres festes suplents; ni el dia 6 ni el dia 8 de desembre són festes suplents, sinó que són festes fixes. Com a conseqüència d'això, la Generalitat es va veure obligada a publicar una Ordre del Conseller de Treball, de data 23 de desembre del 87, que adaptava el calendari català de l'any 88 a l'esmentat Reial Decret i traslladava al dia 5 de desembre el descans laboral corresponent a la festa de la Immaculada Concepció. En una ocasió anterior —i així contesto a vostè per què no hem utilitzat el que creu que són les nostres armes legals— i amb motiu també de decisions d'aquest tipus dictades a última hora pel Govern central, la Generalitat va considerar que s'havia envaït indegudament les nostres competències d'execució de la legislació laboral; per tant,

va plantejar un conflicte positiu de competència davant del Tribunal Constitucional, però aquest Tribunal va dictar la Sentència número 7/1985, de data 25 de gener del 85, que va declarar que el Govern podia introduir per decret les modificacions que considerés oportunes a la normativa de l'Estatut dels Treballadors, sense que això significués invasió de les facultats d'execució de la legislació laboral que la Generalitat té conferides.

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, senyor Conseller. Gràcies. A continuació, el senyor Vidal-Quadras pot formular la pregunta, la que està assenyalada amb el número 13, perquè la 12 ha estat posposada.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller
de Política Territorial i Obres Públiques
sobre la circulació per la carretera
BP-1417, de Gràcia a Manresa*

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Moltes gràcies, senyor President. El 23 de desembre, una decisió unilateral de l'equip de govern municipal de Sant Cugat del Vallès va determinar importants canvis en la circulació de la carretera BP-1417, de Manresa a Gràcia, que, al seu pas per Sant Cugat, ho fa pels carrers Rius i Taulet i Francesc Moragues. Aquestes modificacions de la circulació van ser molt mal acollides per molts veïns, que es van queixar reiteradament a l'Ajuntament, que no va ser sensible a aquestes queixes. Aleshores, els veïns es van adreçar —suposo que en un intent desesperat d'avançar-se a la transformació de Catalunya en província única— a la Diputació de Barcelona; la Diputació de Barcelona sí que va ser sensible a les inquietuds i al malestar dels veïns i es va adreçar al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, a fi i efecte que el Departament prengués alguna mesura en aquest sentit.

La nostra pregunta és, senyor Conseller, què s'ha fet respecte a aquest problema i què es pensa fer?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. L'Honorable senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. El sector de carretera de què ha fet esment l'Il·lustre Diputat té caràcter, en el tram de què ha fet esment, té caràcter de tram urbà, i atès el que estableix sobre el particular l'article 142.1 del Reglament General de Carreteres, l'Ajuntament, els ajuntaments en general, tenen competències en matèria d'establiment de prescripcions per utilitzar les carreteres que transcorrin pel seu nucli urbà; entre aquestes prescripcions s'han d'incloure, òbviament, els canvis de sentit de la circulació, és a dir, el canvi de sentit de circulació en un tram urbà com aquest és competència exclusiva de l'ajuntament, en aquest cas de l'Ajuntament de Sant Cugat.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Vol formular...?

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, gràcies, senyor President; gràcies, senyor Conseller. Nosaltres no dubtem que això que vostè diu, des del punt de vista jurídic, sigui correcte, però el cert és que els veïns de Sant Cugat, dels carrers Alfons Sala, del passeig Àngel Guimerà, de la rambla Ribatallada, han vist les seves condicions de vida, la seva qualitat de vida molt minvada. També és cert que, per exemple, a l'avinguda Rebull, al passeig Sant Magí —on hi ha tres col·legis—, els nens es veuen

en perill a causa del trànsit dens i intens que circula ara per aquests carrers transformats en carretera i, a part de la tendresa que la infància ens inspira, des del punt de vista demogràfic, tenint en compte com va la corba demogràfica a Catalunya, això no sembla molt indicat.

Senyor alcalde, m'adreço a vostè perquè tenim la sort de comptar amb vostè com a diputat a aquesta Cambra...

El Sr. PRESIDENT : La pregunta l'ha de formular al Consell Executiu, eh?, no al senyor alcalde.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Bé, volia alludir-lo per si volia dir alguna cosa... (*Rialles.*) O sigui, que el meu ànim era constructiu i amable. En qualsevol cas, sí que s'ha de dir —i amb això acabo, senyor President— que l'Ajuntament de Sant Cugat ha donat mostra d'una extraordinària fantasia, perquè en una geometria «euclídia» la línia recta és la distància més curta entre dos punts, i ara aquest Ajuntament ha aconseguit que, per anar d'un punt a l'altre de Sant Cugat, s'inverteixi una distància i un temps absolutament molt més gran que abans; és a dir, l'Ajuntament de Sant Cugat ha aconseguit una cosa molt difícil : ha transformat Sant Cugat en una geometria no «euclídia».

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Em sembla que és «euclidiana». (*Rialles.*) L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Bé, crec que no està en qüestió l'amabilitat de l'Illustre Diputat que m'ha precedit —aquesta Cambra n'és conscient, d'aquest fet—, però torno a insistir, Illustre senyor Diputat, i espero que ho entengui, que aquí el Consell Executiu és extraordinàriament gelós del respecte que ens mereixen les autonomies i, en aquest cas, l'administració local. Aquesta és una competència estricta i exclusiva, i, òbviament, òbviament, ni nosaltres ni crec que ningú que, a través d'un procediment democràtic, adquireix una responsabilitat concreta, s'ha de deixar portar només, només, per l'opinió d'alguns veïns, perquè molt probablement hi ha molts altres veïns, que moltes vegades no s'expressen, que opinen en la direcció contrària exactament d'aquells que es manifesten.

Gràcies, senyor President. En qualsevol cas, és competència estricta i exclusiva de l'Ajuntament de Sant Cugat.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Passem a continuació a la pregunta número 15, que també formula l'Illustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
unes manifestacions fetes per
l'H. Sr. Conseller de Benestar Social*

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, arran del viatge del Molt Honorable President de la Generalitat a Amèrica del Sud, es van produir unes declaracions seves, que va recollir la premsa, en el sentit que la celebració del Cinquè Centenari del Descobriment d'Amèrica tenia un camí espanyol i un camí català, i que respecte a aquesta efemèride els catalans no celebràvem res. Aquestes declaracions, sobretot a causa del respecte i la consideració personal que vostè ens mereix, ens van preocupar, i és per això que formulo aquesta pregunta. En quin context va fer vostè aquestes declaracions i quin sentit exactament volia donar vostè a les seves

paraules? Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Senyor President, senyor Diputat, li agraeixo la pregunta perquè em dóna l'oportunitat d'ampliar el context en el qual jo vaig formular això.

Jo he dit sempre —i està escrit en diversos llocs— que el fet del descobriment d'Amèrica és un fet a nivell històric molt important, és un dels tres o quatre grans fets de la humanitat, i que moltes vegades no es pot anar —ho he dit— amb certes manies, amb complexos al respecte, dient-ho —això ho he dit.

Ara, també he dit, en algunes ocasions, que nosaltres veiem, des del punt de vista de la Comissió Catalana de Cinquè Centenari, una actuació diferent de la que porta la Comisión Nacional del Quinto Centenario. I encara que hi col·laborem estretament, tan estretament com podem, i, aleshores, fem coses conjuntament, cada any algunes, aleshores algunes de les seves actuacions ens sembla que fereixen, doncs, inadecuadament sentiments d'algun d'aquells països —jo he parlat amb ambaixadors, i he parlat amb membres diplomàtics i, en algun cas, estan realment amoïnats—, i també des del punt de vista català, hi ha una part, minoritària però per a nosaltres molt respectable —com ho són totes les opinions que es generen a Catalunya—, que nosaltres també hem de tenir cura de no ferir la sensibilitat, i, per tant, nosaltres procurem, en les nostres actuacions, no ferir-ne cap de sensibilitat. Això és el que jo vaig intentar dir —amb més o menys sort en la meua exposició d'aquell moment—, i dintre d'un context més ampli que anava situant els motius del perquè es feien aquestes presències de Catalunya a diferents països d'Amèrica, i perquè cercaven aspectes de cooperació en tots els camps, en el camp empresarial, en el camp científic, en el camp universitari, en el camp social. Per tant, en aquest context es van produir i aquest va ser, doncs, el conjunt de la meua intervenció.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Vidal-Quadras vol replicar?

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, gràcies, senyor President. Senyor Conseller, la seva resposta em tranquil·litza parcialment. Perquè és evident que vostè va intentar —com ha dit— no ferir la sensibilitat d'alguns ciutadans de Catalunya, però, al mateix temps, malauradament, va ferir la sensibilitat d'altres. Jo no dubto que vostè no tenia intenció de ferir ningú, però, com vostè ha dit també —o vostè ha insinuat—, efectivament, les seves declaracions no van ser afortunades. Jo entenc, en qualsevol cas, el sentit en què vostè va voler expressar-se, però sí que voldria dir —per acabar i deixar-ho molt clar— que, si es diu que hi ha un camí espanyol i un camí català, o els catalans no commemorem res, es pot entendre que hi ha una certa dicotomia entre la condició de català i d'espanyol, cosa que, evidentment, nosaltres considerem que no és així, sinó que ambdues condicions són paral·leles, compatibles i gratificantment complementàries. I, en aquest sentit, senyor Conseller —hi insisteixo—, em dono per parcialment satisfet per la seva resposta, tot i reconeixent, sens dubte, la seva bona intenció quan les va formular.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Molt breument, jo li ho agraeixo; però, bé, jo no volia pas fer cap separació que no s'hagués de fer. Hi ha dues Comissions, que són diferents, una depèn de la Generalitat de Catalunya, l'altra

depèn del Govern espanyol, intentem col·laborar, i el fet que no sempre coincidim, doncs, en la manera d'iniciar les coses, doncs, és així; el que unes declaracions estiguin millor formulades, o millor o pitjor recollides, aquesta és una qüestió que, en la part que a mi em pertoca, doncs, jo lamento, i en la part que no em pertocui, doncs, no puc lamentar-ho, vull dir. Però, això és així.

**Presa en consideració de la
Proposició de Llei Reguladora del
Finançament del Fons de Solidaritat per a
l'Electrificació Rural de Catalunya**

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Acabades les preguntes, podem passar al segon punt de l'ordre del dia, que és : presa en consideració de la Proposició de Llei Reguladora del Finançament del Fons de Solidaritat per a l'Electrificació Rural de Catalunya, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Hi ha un torn a favor i un torn en contra. *(Pausa.)* El senyor Casanovas té la paraula... per al torn a favor, s'entén.

El Sr. CASANOVAS : Senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Quinze minuts.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies. No els esgotaré. Senyories, en sortir aquí per defensar des d'aquesta tarima l'admissió a tràmit de la Proposició de Llei que presenta el nostre Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre la conveniència del finançament d'un fons de solidaritat per a l'electrificació rural de Catalunya, em sembla que compleixo amb un ritual, i en aquesta ocasió, que hauria de considerar gairebé sobrer. L'hauria de considerar sobrer, sobretot si tenim en compte la preocupació que en tota ocasió, i molt especialment en l'últim debat de política general, tots els grups d'aquesta Cambra vam demostrar el nostre interès per la necessitat d'impulsar el reequilibri territorial de Catalunya. I recordo que això ho va fer molt especialment el senyor President de la Generalitat.

A tots ens preocupa fortament el fet que a Catalunya cada dia es faci més greu el despoblament de les zones rurals, amb una tendència clara a augmentar, cada vegada més, la diferència existent entre el camp i la ciutat.

Com tots coneixem, aquest desequilibri es produeix essencialment per la diferència entre les possibilitats i les comoditats de viure a ciutat i la decrepitud, cada dia més accentuada, de la vida rural. Aquest problema és especialment greu a casa nostra, més greu que en la gran majoria de la resta de l'Estat espanyol, a causa del dret ancestral de Catalunya que, en preveure la figura de l'hereu, ha permès que la distribució dels habitants es fes de manera molt disseminada per tot el territori en lloc d'agrupar-se, com en altres indrets, en viles compactes. Aquesta disseminació ha tingut, al llarg de la història, els seus avantatges i també, és clar, els seus inconvenients, sobretot si tenim en compte l'orografia particularment accidentada del nostre país.

En els temps actuals, on no és possible concebre una autarquia familiar com aquella, que permetia pràcticament l'autoabastament d'aquelles petites unitats rurals, els problemes de subministrament s'han anat complicant ultramesura, i només

han pogut ser solucionats, en part, gràcies a la popularització del transport automòbil, que ha permès el manteniment d'aquelles masies que podien disposar de camins d'accés més o menys practicables, tot i que això encareix enormement la distribució de fluids que cal fer, en tot cas, en dipòsits o cisternes. De tota manera, l'electricitat, un element bàsic, el nervi de la vida econòmica moderna, queda pràcticament fora de l'abast d'una part d'aquesta ruralia. L'enorme cost que representa la instal·lació d'una extensió d'energia elèctrica fins a la masia o grup de masies es compta ràpidament en milions de pessetes; quantitat que constitueix un greuge comparatiu enorme si pensem en el que val una escomesa elèctrica urbana. Això fa que quantitat d'estris casolans, que permeten una vida millor i més racional, siguin vedats al camp : il·luminació suficient, frigorífic que permeti la conservació i acumulació d'aliments, televisió per al lleure i la informació, etcètera, i, sobretot —i això és encara més greu—, veda la possibilitat de superar la forma arcaica de l'explotació agrària. Pensin només en una cosa tan corrent com és una instal·lació, per a una granja, d'una munyidora elèctrica, que facilita una de les tasques més enutjoses de qualsevol d'aquestes instal·lacions.

Ja sé que se'm pot dir que molta d'aquesta energia pot suplir-se per mitjà del petroli. Això és una veritat a mitges : primerament, per la major complicació dels aparells que cal utilitzar, que, d'altra banda, necessiten una inversió important i unes atencions de manteniment grans, i, segonament, en un major cost, a causa del preu del petroli, el seu transport i el seu emmagatzematge. És difícil, ho reconec, trobar una forma fàcil d'abaratir el cost d'accés a l'ús de l'energia elèctrica per a aquestes petites unitats de consum. Les empreses elèctriques, que en el nostre món són empreses que han d'atenir-se a les regles de l'economia de mercat, quan projecten una extensió del seu subministrament, cal que pensin en la seva amortització. Això els fa aviat prohibitiva, la longitud de l'estesa, sobretot a causa de les poques possibilitats del consum, per molt vital que resulti l'arribada del corrent a la casa en qüestió; l'operació es fa impossible si la companyia no pot revertir el cost de la instal·lació en l'usuari.

És per tot això que poso a la consideració de vostès si, davant d'una situació com aquesta, cal o no que ens fem solidaris del greuge comparatiu que aquesta gent pateix, i contribuïm tots plegats, d'una manera conjunta, al finançament —en part, evidentment— de certes instal·lacions elèctriques rurals.

Hem cregut que la manera més fàcil de fer això és per mitjà d'un cànon mòdic i per un temps curt. Creiem que aquesta solució, que en cap cas vol ser original, podria solucionar perfectament els casos més aguts del problema i contribuir, de manera notable, a la disminució del desequilibri territorial que tant ens preocupa a tots nosaltres.

Dic que aquest sistema no és original perquè ara, en aquests moments, s'està utilitzant un cànon semblant per finançar el desviament del riu Túria a l'exterior de la ciutat de València. Això es fa mitjançant una sobretaxa fiscal que per tots els efectes enviats des de València ciutat, o sigui que és una cosa molt semblant.

Per acabar, senyories, els voldria dir que, si bé nosaltres, el nostre Grup parlamentari, ha posat tota l'atenció a fer una proposta coherent i pensada, admetem que pot tenir defectes o limitacions que vostès voldrien veure corregides. Tinguin en

compte que el que ara els demano és només que vulguin admetre la nostra Proposició a tràmit, i que després, en els diversos passos parlamentaris, tindrem temps tots plegats, a través del diàleg i de les esmenes, de perfeccionar-la. Nosaltres som els primers convençuts que això serà així.

És per això, i per aquesta solidaritat que tots nosaltres hem expressat més d'una vegada, i que em permeto recalcar que el senyor President se n'ha omplert la boca més d'una vegada des d'aquí mateix, que em permeto demanar-los, senyories, amb tota confiança, el seu vot favorable per a la proposta que permetrà -no en dubtin- fer realitat, dins d'un termini raonable, l'aspiració de molts dels habitants de la nostra ruralia, de veure l'electricitat finalment al seu abast. Creguin que la ruralia catalana els ho agrairà.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. Ara hi cap un torn en contra. *(Pausa.)* Cap Grup vol fer ús d'aquest dret. Doncs, passem al torn de fixació de posició. Per ordre de menor a major, el Grup parlamentari Mixt se sobreentén que hi renuncia. El Grup parlamentari Popular vol fixar la seva posició? Té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Sí, senyor President. Nosaltres estem d'acord amb les paraules del senyor Casanovas, del Grup d'Esquerra Republicana. L'energia és un dels pilars fonamentals per al desenvolupament del camp i de la indústria. La pagesia, sempre mancada d'ajuts, té un repte molt important davant de la Comunitat Europea. Dificilment, si no troben ajuts mitjançant l'Administració, podran tirar endavant les noves estructures i tècniques per dur a terme les seves explotacions agràries. *(Pausa.)* Avui dia els pagesos tenen dificultats en les masies, ja que moltes d'elles estan proveïdes d'instal·lacions elèctriques de fa més de cinquanta o seixanta anys, i a les primeres inclemències del temps tot els cau. Això comporta dificultats per demanar ampliacions, fins i tot en quilowats. Cada dos per tres tenen baixes de tensió, i un gran nombre de masies, que són caps de línia, no poden disposar d'eines elèctriques, com molt bé ha dit el senyor Casanovas, i les mestresses no gaudeixen dels avantatges de molts electrodomèstics. Si volen resoldre aquestes irregularitats, els toca col·locar un transformador pel qual les companyies elèctriques han arribat a demanar, fins i tot, dos milions de pessetes. El Grup majoritari tindrà, en definitiva, l'última paraula. Avui, i en virtut d'aquesta Proposició de Llei, té l'oportunitat de demostrar allò que tantes vegades hem escoltat en relació amb la preocupació del Govern per tots els problemes del sector agrícola.

Amb aquests criteris manifesto el vot favorable del Grup Popular a la presa en consideració de la Proposició de Llei presentada per Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS : Amb breuetat, senyor President. Primer plantejar que nosaltres donarem suport a la presa en consideració d'aquesta iniciativa parlamentària, però, al mateix temps, volem explicar la nostra preocupació que un tema tan important com l'electrificació del camp de Catalunya s'hagi de fer de nou, de nou a partir de les butxaques dels ciutadans de Catalunya. Pensem que l'Administració hi és per co-

mplir la seva responsabilitat, i, en funció d'això, avancem, per una part, la nostra opinió favorable a la presa en consideració, però també que a partir de les esmenes concretes, farem la modificació necessària perquè l'objectiu que es planteja Esquerra Republicana es pugui fer, però es pugui fer de la millor manera.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sánchez. A continuació, pot fixar la posició el representant del Grup parlamentari Socialista. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Roma.

El Sr. ROMA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria anunciar que el nostre vot serà favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, per dos punts que considerem lògics : per una banda, la cortesia parlamentària, que ha fet sempre que el Partit Socialista doni curs i es puguin passar a tràmit les proposicions de llei provinents d'altres grups a l'oposició, i, en segon lloc, també perquè és un tema en el qual som especialment sensibles, el Partit Socialista.

Bé, aquí, en tot cas, en aquest tema de l'electrificació rural, em ve a la memòria una intervenció o una introducció que va fer l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras, dient que portava --fa unes setmanes-- un tema aquí amb cinc anys de retard. Jo crec que en aquest cas que tractem avui, aquest tema arriba aquí amb cinquanta anys de retard. Crec que és vergonyós que encara centenars de famílies a Catalunya no tinguin subministrament elèctric per mitjà de la seva connexió a la xarxa general elèctrica. Bé, per tant, crec que és el moment, i, per tant, en tot cas, felicitem el Grup d'Esquerra Republicana per portar aquest tema al Parlament, perquè se'n pugui parlar, i això ho fem, el Partit Socialista, des d'una posició de força, de força moral, perquè en les institucions que nosaltres governem, sigui ajuntaments o, molt especialment, la Diputació de Barcelona ha estat especialment sensible a aquest tema i hi ha destinat uns recursos molt superiors --tres o quatre vegades superiors-- als que hi ha destinat la Generalitat de Catalunya, i això ho han fet ja des de l'inici, ja amb la presidència de Martí Jusmet, es van iniciar un seguit d'ajuts per a electrificar cases de pagès, tot i no estar obligats en aquest tema --la Diputació podia haver dit que no era un tema que l'incumbís directament--; malgrat això, i ateses les peticions dels ajuntaments, van ser especialment sensibles perquè hi haguessin subvencions, i subvencions importants. Això es va incrementar encara amb la presidència de l'Antoni Dalmau, i s'ha mantingut amb la presidència del company Manel Royes.

De manera que, aquí hi ha xifres que en aquests darrers anys electrificacions rurals a la província de Barcelona, se n'han pogut fer --jo crec que aquí hi ha un greuge comparatiu respecte a altres províncies-- amb unes condicions molt millors que en altres, perquè la Diputació, en molts casos, hi ha posat un 60% o un 65%, quan la Generalitat hi ha posat un 5, o un 10, o un 15%. I aquí voldria donar una xifra : Vilanova de Sau, 39 milions de la Diputació, 4 milions de la Generalitat. O Taverdet, 24 milions de la Diputació, 1.200.000, la Generalitat. O Sant Bartomeu del Grau : 18 milions la Diputació, 3.700.000, la Generalitat. En fi..., o un cas que dintre de quinze dies es connectarà ja a la xarxa general un dels pobles més petits, el segon poble més petit de Catalunya, Gisclareny, que ha pogut fer, malgrat els seus 32 habitants, una obra de 60 milions, dels quals, 37 milions vénen de la Diputació i únicament 8.600.000 de la Generalitat.

Bé, jo crec que, per tant, amb aquesta força moral que ens dóna el fet d'haver posat en pràctica això, el Partit Socialista sí que ha de dir que estem d'acord amb la finalitat que persegueix aquesta Proposició de Llei, però no amb la via, amb els camins que es volen fer servir per arribar-hi. No estem d'acord amb la creació d'un nou cànon; el consum elèctric ja està gravat per l'IVA, i, per tant, creiem que no, aquí, en tot cas, no estem d'acord en això, sinó més aviat que cada institució compleixi amb el seu deure, i creiem que, per tant, aquí s'hauria de fer un acord entre totes les administracions implicades en aquest tema, i això vol dir crear un fons provinent del Fons del Planer, que vénen de l'Estat, un fons aquí, sumar-hi aportacions de la Generalitat, que volia recordar que hi ha únicament 31 tristos milions per a l'any 89; 31 milions per a tot Catalunya, i estem parlant d'electrificacions que de vegades ja costen 40 i 50 milions, i sumar-hi aportacions de les diputacions, i després, evidentment, fer mullar aquí les companyies elèctriques, i finalment, evidentment, les aportacions dels particulars. I això, per què companyies elèctriques? Perquè són els grans beneficiats de tal com funciona en aquest moment. En aquest moment, estem regalant centenars de milions a les companyies elèctriques. Vostès saben que —i jo crec que és aquí on s'ha de demostrar el principi de solidaritat— el preu del quilovat és un preu polític que es fixa a Madrid, i, per tant, creiem que, al costat d'aquestes línies de molt baixa rendibilitat, en tenen altres de molta alta rendibilitat. Per tant, creiem que aquí han de col·laborar d'una manera molt majoritària, aportant-hi capital per fer aquestes línies noves i no el que passa ara, que després de pagar —en el cas de la província de Barcelona— un 75% entre Diputació —aquest any, per exemple, el pla d'electrificació rural per a Catalunya, en la província d'aquí és un 48,80% que posa la Diputació de Barcelona, i un 26,20% la Generalitat, per mitjà del PLANER.

Bé, amb aquest 75% i el 25% d'aportació dels particulars, resulta que, una vegada acabada l'obra, aquesta xarxa, feta de molt més bona qualitat que les normals que fan les companyies elèctriques, és regalada, és cedida a les empreses elèctriques. Per tant, creiem que aquí s'ha de demanar un esforç important a les companyies elèctriques perquè hi posin diners.

Bé, en tot cas, aquests temes i altres tindrem ocasió de tractar-los en Comissió. En tot cas, tal com he dit abans, anuncio que el Partit Socialista votarà a favor de la presa en consideració, i esperem, després, trobar aquests punts d'unió que hi puguem haver, i, en tot cas, canviar, fer les modificacions que nosaltres proposem en aquest tema tan vital per al món rural, i, com he dit abans, que nosaltres hem defensat tant.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Roma. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Parera.

El Sr. PARERA : Senyor President, senyores i senyors diputats, la Proposició de Llei Reguladora del Finançament d'un Fons de Solidaritat, que presenta Esquerra Republicana, és una proposta, al nostre entendre, seriosa, per això jo no m'he limitat a fer un torn en contra, sinó a fer-ne un de posicionament.

Aquesta proposta és una proposta legítima, que va a mirar de cobrir unes mancances encara avui existents en algunes

zones, jo diria que petites, de Catalunya, i mereix, per a aquest diputat que els parla i per al Grup de Convergència i Unió, un gran interès.

El món rural avui necessita, per al seu desenvolupament, tenir arreglats, al meu entendre, tres problemes molt concrets : l'electricitat, potser en primer terme; els camins i els telèfons, també, com l'única garantia per poder desenvolupar i per poder aconseguir una qualitat digna en el món pagès.

El Diputat que us parla potser és l'únic en aquesta Cambra que ha patit en la seva pròpia pell aquestes mancances, i això no és una petulància, sinó més bé tot el contrari, no ho desitjo a ningú, però fa molts anys he passat bastant hiverns amb l'única energia de llums de carbur i llums d'oli, i els comunico que això és molt fumut. (*Rialles i remor de veus.*)

El Grup que jo represento i que dóna suport al Govern, des de fa molts anys comparteix aquesta preocupació i ha cercat i cerca mesures per tal de pal·liar-ho, amb la possibilitat i amb la voluntat de poder eradicar, en un dia proper, aquest problema.

Des de fa anys, tenim estudis i propostes des del Departament d'Indústria i Energia, que van encaminats a eradicar aquesta problemàtica. Cal dir també que des dels anys 80 cap a aquí s'han cercat tots els recursos possibles per poder arreglar aquest problema. Ja n'han parlat aquí els qui m'han precedit en l'ús de la paraula : del Fons Nacional, del PLANER, convenis amb les diputacions, com esmentava el Diputat socialista, amb totes les diputacions catalanes, amb diferents graus de participació. La Direcció General de Promoció i Desenvolupament Agrari i la Subdirecció de Millora Rural també han estat treballant i estan treballant, doncs, en aquest problema i s'han fet —al meu entendre— un conjunt d'inversions importants. El PLANER, per exemple, des de l'any 80 ençà ha invertit 3.005 milions de pessetes a Catalunya, de tot un conjunt de l'Estat de 59.000 milions, que representa que només han anat a espetegar a Catalunya el 5,77%, que és insuficient per arreglar el problema. També cal destacar que des del Departament d'Agricultura, des de les diputacions, s'ha invertit un muntant, des de l'any 82 ençà, de 2.444 milions.

Tot aquest conjunt d'accions han tingut uns resultats altament positius, i han fet possible arreglar la portada de llum elèctrica, en molts casos, i pal·liar les greus deficiències, sense eradicar-les en aquest moment.

La proposta d'Esquerra Republicana, de finançament d'un fons de solidaritat, suposa la introducció d'un cànon, d'un cànon addicional per al subministrament de la baixa tensió, i, per tant, la seva aprovació representa un nou impost. Aquesta decisió és una decisió política, que no té precedents, pràcticament, en la política catalana del Govern de la Generalitat des de l'any 80 ençà; potser l'única excepció es va produir en aprovar aquesta Cambra el cànon de sanejament de l'aigua. En aquell cas, per això, els beneficiaris són els destinataris, pràcticament tots els ciutadans de Catalunya.

Avui, aquest matí, l'Honorable senyor Trias Fargas ens feia menció que no volia crear greuges comparatius quant a la fiscalitat, quant als impostos. Si s'aprova aquest nou cànon, variaria la fiscalitat que han de suportar les diferents fonts d'energia —derivats del petroli, gas natural i electricitat—, i, en conseqüència, distorsiona —en la seva mesura— el mercat energètic.

Calen també uns estudis profunds i detinguts, per tal que determinin la possibilitat de la introducció d'un cànon. Hem de

tenir en compte la normativa que regula avui dia l'IVA, i, per tant, no sabem si en el seu cas fóra o no fóra possible la seva aplicació.

Aquesta Llei també hauria de tenir feta la seva negociació prèvia amb els agents socials implicats, i, molt especialment, amb les empreses elèctriques, que haurien de fer-se càrrec no solament de les instal·lacions, sinó que una vegada fetes, del seu manteniment posterior. També s'hauria de tenir pactades les condicions econòmiques de participació dels diferents afectats, en aquest cas, les empreses elèctriques, els ajuntaments i els usuaris; no ens parla dels tants per cent que s'haurien de fer en l'aportació, o si bé seria una subvenció total. S'hauria de disposar també d'un programa d'obres, almenys plurianual, marcant les preferències, per tal d'aplicar els recursos obtinguts. Actualment...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Parera, vagi acabant. Se li ha acabat el temps.

El Sr. PARERA : Sí, si em permet un moment, senyor President, acabo de seguida. Es disposa d'un inventari i que detalla les mancances, però, en canvi, no es disposa d'un programa d'actuació concret.

La Proposició de Llei tampoc aclareix el sistema de recaptació del Fons, que no ens parla del mecanisme a utilitzar a través del Departament d'Economia i Finances. Una llei també ha de disposar del seu desplegament reglamentari, i totes aquestes raons fan possible que avui no es pugui acceptar aquesta proposta, que nosaltres veiem amb bons ulls, i el meu Grup es compromet —i el diputat que us parla s'hi compromet— a continuar lluitant per la via del que s'ha estat treballant fins ara, que veiem que ha donat bons resultats, i no descartem, tampoc, que en el futur es pugui trobar la mesura justa per poder pal·liar aquest problema, que, si bé, doncs, avui dia és molt petit, encara hi ha algunes zones de Catalunya que el pateixen, i, per això avui el Grup que dona suport al Govern, el meu Grup, no votarà a favor d'aquesta proposta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Parera. Es procedeix a la votació.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb la presa en consideració, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 65 vots en contra i cap abstenció.

**Presa en consideració de la
Proposta de Resolució per la qual
s'acorda de presentar a la Mesa
del Congrés dels Diputats la Proposició
de Llei Orgànica de Creació de la
Província de Catalunya**

A continuació podrem passar al tercer punt de l'ordre del dia, que és presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei Orgànica de Creació de la Província de Catalunya, presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. *(Ll. Sr. Saura demana per parlar.)* El senyor Saura té la paraula.

El Sr. SAURA : Senyor President, era per anunciar la retirada d'aquesta Proposta.

El Sr. PRESIDENT : Retirada. Moltes gràcies.

**Proposta de Constitució d'una Comissió
Permanent de Legislatura per la Igualtat
Home-Dona**

El quart punt de l'ordre del dia també ha estat retirat, de manera que, fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de nou del vespre i tres minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Col·lecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

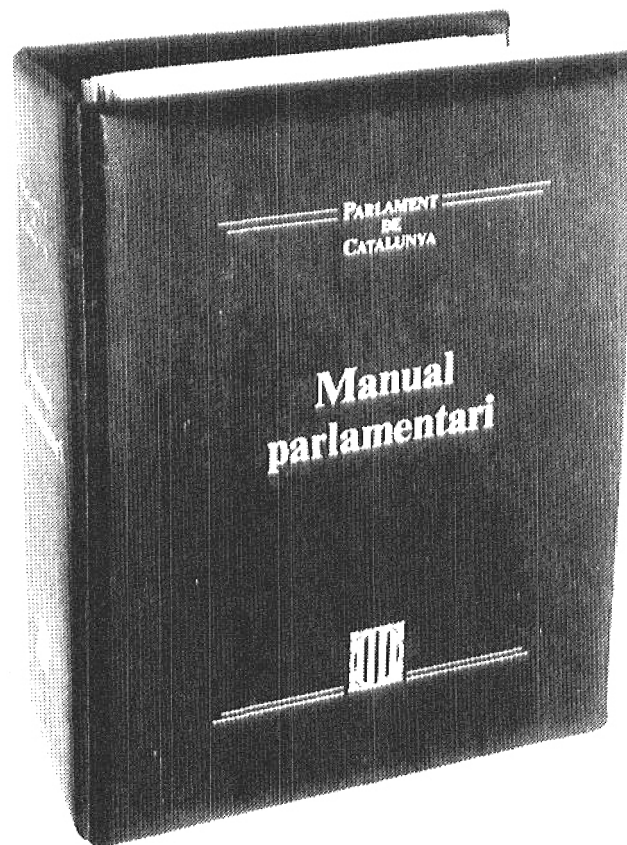
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. — La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
2. — La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
3. — El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
4. — L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xec al portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona